

Hakan Yel _ Lokanta
Lokanta

1

İSTANBUL Beşiktaş
OCAK

Aşçı kıyafetli adam, büyük mutfağın ortasındaki tezgâhın önünde durdu. Tavandan sarkan ve sadece tezgâhı aydınlatan lambanın ışığına tuttuğu ince uzun bıçağın parıltısına uzun uzun baktı. Bıçağın keskin kenarını hayranlıkla izlerken, farkında olmadan mutlu bir tebessüm yüzüne yayıldı. Sakin ve etkileyici bir ses tonuyla konuşmaya devam etti.

"Bıçak, insanlığa en büyük hediyedir bence. Bir düşünsene... Bu parıltı, aslında hayatın devamını sağlayan ışıktır. Şu, kendi halindeki metal parçası, biraz enerjiyle hareket ettirildiğinde her şeyin gidişini değiştirebilir. Mesela; yeni doğan bir bebeğin göbek bağına kesip onu hayata taşıyabilir ya da hayatının ilk ve son teması olabilir. Diğer yandan, bununla kendini savunabilirsin. Düşmanını korkutabilir, caydırabilir, hatta öldürebilirsin. Açlığını doyurabilir, hayatının devamını sağlayabilirsin. Kesebilir, doğrayabilir, çizebilir, delebilir, oyabilir, sıyrabilirsin ve yaratıcılığı her şekilde ortaya çıkartmasına izin verebilirsin," dedi ve birkaç saniye susarak sadece bıçağın parıltısını izledi.

Ardından da tezgâhın üzerinde duran kırmızı plastik sepetin içindeki yeşil biberlerden birini seçip aldı, elinde şöyle bir çevirip baktı.

5

Hakan Yel

Üzerindeki su damlalarının akmasını izledi. Sonra da kesim tahtasının üstüne koydu. Bıçağıyla önce biberin sapını kesip ayırdı, ardından titiz fakat usta bir hareketle boydan boya yarıdı. Bıçağı kenara bırakıp biberi eline aldı ve çekirdeklerini işaret parmağıyla çıkartmaya başladı. Bunu daha önce binlerce defa yapmış olduğunu seri hareketlerinden anlamak mümkündü.

"Kuru fasulye yaparken unutmaman gereken önemli noktalardan biri, sivribiberlerdir. Onlar olmadan kuru fasulyenin tadı olmaz. Fakat her sivribiberi de kullanamazsın, aynı tadı vermez. Hormonlu bir biber fasulyeye tat katmaz, sadece renk verir, aslında donuklaştırır demek daha doğrudur. İnce, etli sivribiberleri arayıp bulman gerekir. Bunun için Kadıköy pazarına ya da Boğaziçi'nde, Çengelköy'de iskele caddesi üzerinde yer alan zerzevat tezgâhlarına gitmen gerekir. Oralarda her zaman biberin iyisi vardır."

Bir saniye düşünüp devam etti. "Bir tanesini eline alıp ikiye bölersin. Biberin ikiye ayrılması sırasında çıkan sese ve görünen etin kalınlığına dikkat et. Sesin 'çıt' etmesi gerekir, eğer 'kart' diye bir ses çıkarıyorsa hemen tezgâha geri bırak. Etin kesitinin de parlaması ve içindeki özsu zerreciklerini göstermesi gerekir. Rengi mat, koyu yeşil olmalıdır. Baktın ki parlıyor, yani parlak bir yeşil, o zaman anla ki bu biber hormonludur.

Diyelim ki renk, ses ve et görünümü dediğim gibi çıktı, ondan sonra kırdığın parçalardan birini hafifçe dilinin ucuna değdirmelisin. Arkasından, içinden ona kadar yavaşça say. Saymaya devam ederken biberin diline değdiği noktada bir hareketlenme olması gerekir. Bir iğne ucu büyüklüğünde başlayıp fındık büyüklüğüne ulaşacak bir karıncalanma hissi. Bu his ne kadar yavaş kuvvetlenirse, elindeki biber o kadar iyidir," dedi.

6

Lokanta

Ardından da elindeki biberin kesik kısmını diline değdirdi.

Dilinin ucunda bir parça varmış gibi dilini dudaklarının arasına sokup çıkardı, şapırdattı birkaç kez. "Hımm..." dedi düşünceli bir sesle, sonra da bıçağı tekrar eline alıp kesme tahtasına yatırdığı biberi doğramaya başladı.

Bıçağın tahtaya defalarca vurması yüzünden çıkan takırtılar mutfakta kısa bir süre çınladı. Doğrama işi bitince, parçaları avuçladı. Büyük dördü ocakta yanmakta olan ateşin üstündeki metal görümlü teflon tencereye attı. Peş peşe on biberi temizleyip doğradıktan sonra, ateşin harını hafifçe yükseltti, yağda kızarmakta olan parçaları uzun tahta kaşıkla karıştırmaya başladı.

Sakin adımlarla mutfağın diğer köşesinde dikili duran küçük tel dolaba yürüdü. Küçük bir kavanozu alıp ocağın başına döndü. Kavanozun içinden birkaç kaşık salça alıp tencereye ilave etti.

"Salçayla ilgili seninle bile paylaşamayacağım sırlarım var, bunun için kusura kalma artık."

Bir süre sonra ocağın ateşini tekrar kıstı, ardından sepetin içinde duran domatesi eline alarak konuşmasına devam etti.

"Fakat sana başka bilgiler verebilirim. Mesela kuru fasulye için bir başka önemli sebze de domatestir. Eskiden, domatesi kestiğin zaman kokusu etrafa yayılırdı. Bilmem hatırlar mısın? O zamanlar hormon nedir bilmeyen üreticiler, hile hurda yapmadan gerçek anlamda tarım ile uğraşıyorlardı. Salatalık için de aynı şeyi söyleyebilirim. Kesildiğinde ortaya öyle bir koku yayılırdı ki yan binadan kokuyu alabilirdin. Neyse, konuyu dağıtmayalım, domates için en büyük tartışma kabuğuyla ilgili olandır. Domatesi doğrarken kabuğu soyulmalı mıdır? Yoksa soyulmadan mı kullanılmalıdır?"

Eminim sen de bu konuda bir fikir yürütmeye isteklisindir, ama fikirlerini daha sonra dinleyeceğim...

7

Hakan Yel

Ben, kabuğunu soymayı tercih ederim. Böylece, yemeğin içinde sıcaktan içi boşalmış ve kıvrılarak sigara böreği görünümüne ulaşmış, incelmış kabuklar görmem. Sadece görüntü olarak endişelerim yok. Domates kabuğu, ağza alındığında dişlerin arasına sıkışabilir, rahatsız edebilir ya da kabuğu çiğnediğinde dişin kaykılabilir. Bu durum da dikkatinin yemekten ziyade ağızdaki kabuğa toplanmasına neden olabilir. Ha, bir de bu kabuğun sindirilmesinin mümkün olmadığını ve aynen girdiği gibi çıktığını da düşünürsen, yine görünüm olarak rahatsız edici bir tırmalama duygusuna neden olur. Yani, kimse dışkısında domates kabuğu görmek istemez, öyle değil mi?

Ama bir de aksini savunanlar var, yani kabuğun lezzet kattığı görüşünde birleşenler. Bu, bende ciddi bir sıkıntı yaratıyor. Bazen buna aklım takılıyor ve doğruyu bulmakta zorlanıyorum. Hatta birkaç kez kabuğu tekrar yemeğin içine attım. Bu denemeyi bir türlü engelleme-miyorum. Çünkü her defasında pişman oluyorum, ama bir süre sonra tekrar yapıyorum. İnanılmaz bir karmaşa benim için."

Ardından, domatesi hâlâ elinde tutuyorken tencere tutamağının üzerine bıraktığı tahta kaşığı aldı, salçayla birlikte cızırdayan biberleri birkaç saniye karıştırdı. Daha sonra kaşığı yerine bırakıp bıçağı eline aldı ve diğer elinde tuttuğu domatesin üzerinde, hayranlık uyandıran bir ustalıkla döndürmeye başladı. Kabuğu soyarken, domatesi baskı uygulamadan tuttuğu için suyu akıyor, kabuk incecik şeritler halinde tezgâhın üzerine düşüyordu. Birden küçük bir damlacık, üzerindeki kar beyazı önlüğün göğüs kısmına fırlayıp yapıştı. Adam, kaskatı kesilmiş bir halde bir iki saniye durdu, sonra yavaşça başını öne eğip göğsüne damlayan domates suyunun beyaz kumaş üzerine fütursuzca yayılmasını dişlerini sıkarak izledi. Yüzünün derisi geri çekilmiş gibiydi. Ardından bakışlarını tekrar domatese kaydırıp, gözlerini kısıp bir

8

Lokanta

kaşını yavaşça havaya kaldırdı ve derin bir nefes alıp kontrollü bir şekilde verdi.

"Bazen..." dedi ve kısa bir duraklamadan sonra devam etti. "Bazen hiç beklenmedik aksilikler olabilir, ama bunlar yemeğin ortaya çıkışını, tadını, görüntüsünü bozmamalıdır. Buna asla izin vermemelisin!"

Sessizce üç domates daha soydu, ardından tek tek tencerenin içine doğramaya başladı. Bıçağı avucunun içine oturttuğu domatesin üzerinde kısa hareketlerle gezdirirken anlatmaya devam etti. "Doğrama işini yaparken bileğini çok iyi kullanman gerekir, ancak bileğin ne kadar güçlü olursa olsun hareketlerin çok yumuşak olmalıdır. Kuru fasulye pişirirken domatesi ancak mayıs ayından sonra kullanmak doğrudur. Kış aylarında kullanılan domateslerin tat vermesi beklenmemelidir. Aksine, biberin ve yağın tadını alacağından yemeğin kıvamını basitleştirir. Şimdi sen içinden, şubat ayında kullandığım domateslerin nereden çıktığını soruyorsundur. Gerçi bu benim küçük sırlarımdan biri, ama nasıl olsa bu sırrı kullanamayacağından seninle paylaşabilirim. Nişantaşı'nda bir manav dostum var, kışın önemli müşterileri için sıcak ülkelerden ithal edilmiş domateslerden temin ediyor. Fiyatı makul değil, ancak bugünün özel bir gün olduğunu düşündüğüm için bunlardan satın aldım."

Konuşmasını burada sonlandırıp cızırtıların arttığı tencereyi tekrar karıştırdı. Sonra da önceden hazırlanmış olan et suyunun durduğu küçük tencerenin kapağını açtı. Büyük bir kepçeyle aldığı et suyunu

bir su bardağına aktardı. Tepeleme bir tatlı kaşığı tuzu da bardağa kattı. Sonra büyükçe bir çimdik pul biberi bu karışıma dahil etti. Bar-daktakileri kısa bir süre daha karıştırıp yavaşça tencerenin içinde renkleri değişen biber ve domatesin üstüne boşalttı. Tekrar karıştırdı

9

Hakan Yel

ama bu kez daha yavaş, domatesleri incitmekten korkar gibi. Karıştırma işini bitirince de tencerenin kapağını yarı kapatıp kaşığı üstüne bıraktı. Sırtını ocağa döndü, kollarını kavuşturarak anlatmaya kaldığı yerden devam etti.

"Hep ben konuşuyorum, ama senden tek kelime dahi çıkmıyor. Yoksa utaniyor musun? Oysa eminim ki anlatacak çok mevzun vardır. Aslında merak etmiyor da değilim. Neler hissettiğini, hayatı nasıl gördüğünü, annene karşı duygularını, bir annen vardı değil mi? Vardır tabi. Sonra ilk lokanta deneyimini, ne yemiştin acaba? Sefilliğine bakınca bunun muhtemelen işkembe çorbası olduğunu tahmin etmek zor olmaz. Neyse ben anlatmaya devam edeyim. Dur bakayım... ha, pişirme usulleri. Çok çeşitleri var; yüksek kömür korunda, külde, elektrikte, buharda, suda. Büyük bir hamur parçasını iyice pişirebil-mek için hamura metal taraklar saplandığını tahmin eder miydin? Düşün bakalım, neden metal taraklar? Bulamazsın. Ben cevap vereyim yine; metal tarak ısınıyor, iletken olduğundan her bir diş, hamurun içini de pişiriyor. İşte bu yüzden metal tarakları et ya da hamur kütlelerine saplıyorlar.

Aslında etin pişirimi daha kesim aşamasında başlıyor. Mesela, Güney Amerika'da kesilecek hayvanların günler önceden yerden yukarı kaldırıldıklarını ve hareket etmelerinin engellendiğini biliyor muydun? Tavanda asılı sığırlar getir gözünün önüne. Neden mi yapıyorlar bunu? Tabi ki etin gevşemesi için, böylece daha az ısı ile ve oldukça kısa sürede eti pişirebiliyorlar. Bu eti, yemeklerinde kullanan en beceriksiz aşçı bile, üstün tatlar elde edebilir," dedi ve kısa bir müddet susarak gözlerini yere dikti. Ardından ellerini birleştirip bir şeyler hatırlamaya çalışır gibi ileri geri hafifçe sallanmaya başladı.

Birden sağ elini havaya kaldırıp şaklattı. "Tamam, şimdi nasıl olduğunu hatırladım, ama nerde yapıldığını hâlâ hatırlayamıyorum. Av-

Lokanta

rupa da bir yer, neresi tam olarak bilemiyorum. Bu herifler etin yumuşak olması için hayvana, öldürmeden önce elektrik veriyorlar. Böylece hayvanın bütün sinirleri, kasları gevşiyor. Nasıl fikir ama? Neyse biz yemeğimizi unutmayalım bu arada," diye tamamladı sözlerini. Sonra tencerenin kapağını kaldırıp tahta kaşıkla tekrar karıştırdı içindekileri.

Devamında, kapağı tencerenin üzerine bırakıp tezgâhın üstündeki süzgeçte duran fasulye tanelerine elini daldırarak yavaşça yukarı kaldırdı. Avucundan süzgece düşen taneleri dikkatlice izlerken konuşmaya devam etti.

"Her fasulyeyle yemek pişiremezsin. Yani, aslında her fasulyeden yemek pişirebilirsin de, gerçek bir kuru fasulye yemeği pişirmek için özel fasulye taneleri bulman gerekir. Bunun için Rize dolaylarını tavsiye ederim." Kısa bir suskunluktan sonra kapağı kaldırıp kenara koydu, fasulye tanelerinin dolu olduğu süzgeci alarak tencerenin içine usulca boşalttı.

Peşinden, tahta kaşıkla tencereyi karıştırmaya başladı. Birkaç saniye sonra da yarım bardak sıcak su ilave etti ve kapağı yan kapalı halde bırakarak geri döndü. Elindeki bezle parmaklarını sırayla silerken konuşmaya devam etti.

"Fasulyeyi bir gün önceden suya yatırırısın. İyi bir fasulye aldıysan suyun üzerine taneleri çıkmaz, ama fasulyen dandikse suyun üzerinde taneler yüzer. Fasulyenin pişme süresi oldukça uzundur. Yani, bu yemek yaklaşık iki üç saat kısık ateşte pişecek. Ne kadar şanslısın değil mi? Sana bunları, üste para versen öğretmezler. Biz bunları öğrenmek için binlerce dolar döktük, gurbette dirsek çürüttük," dedi ve tekrar tencerenin içindekileri yavaşça karıştırdı.

Yaramaz bir çocuk gülümsemesiyle adama bakarak, "Ben sana bütün bunları öğretiyorum, ama iyi mi ediyorum kötü mü bilemiyo-

11

Hakan Yel

rum. Neyse, kuru fasulyeye koyacağın su da çok önemlidir. Kesinlikle çeşme suyu kullanmamalısın, bu, yemeğin içine kokmuş bir çorabı atmak kadar aşağılayıcı bir davranış olur. Şişe suyu koymalısın, ama öyle her bulduğun şişe suyunu da kullanamazsın. Şişe suyunun üzerinde sertlik derecesi yazar, işte bu, yemeğin tadı açısından çok önemli bir ayrıntıdır. Unutma, sertlik derecesinin iki birim civarında olması gerekir," dedi.

Birden durdu, bir şey hatırlamış gibi elini alnına götürdü sonra da, "Tüh yahu, nasıl da unuttum?" diye kendi kendine yüksek sesle sordu, ardından da gergin bir yüz ifadesiyle ekledi. "İnşallah geç kal-mamışızdır."

Koşar adımlarla köşede duran metal dolaba gitti. Üst taraftaki büyük kapağı açıp mini bir kaset çalar çıkardı. Aceleyle fişini, dolabın yan tarafında görünen elektrik prizine soktu. Kaset çaları harekete geçiren düğmeye bastığında mutfağı hafif bir ses kapladı. Bu, eski sanat müziği parçalarından biriydi.

Bir kanun, adeta dile gelmiş gibi inanılmaz bir ustalıklarla sesler çıkarıyordu. Aşçı büyük bir minnetle gözlerini yumarak havada yayılmakta olan müziği hissetmeye çalıştı. Neden sonra ateşteki yemeği hatırlayıp ocağın üzerindeki tencereye baktı. Hızlı adımlarla gelip tahta kaşığı bir eline, kapağı da diğer eline aldı. Kapağı tezgâhın üzerine bırakıp art arda dört bardak suyu ilave etti ve tekrar uzun uzun karıştırdı, yemeğin suyu kavramasını sağladı. Sonra da anlatmaya devam etti.

"Bir yemek yapmaya kalktığında, her şeyi kitaba uygun olarak hazırlayabilirsin. Yani malzemeler, tencere tava falan filan. Ancak kitaplarda yazılı olmayan, ama senin kendi yeteneğinle bulman gereken bir malzeme daha vardır; müzik. Yemeğin pişirildiği mutfakta bir müzik olması gerekir, bu, olmazsa olmaz şartlardan biridir. Müzikten

12

Lokanta

kastım, saçma sapan şarkılar falan değil elbette. Sen yemek pişirirken sana eşlik edecek müziği de seçmen gerekir. Bu müzik, senin ruhunu ve hareketleri tamamlamalıdır.

Ben, yemek pişirmek için kullanılan tüm malzemelerin de müzik-ten etkilendiğini düşünürüm. Kullandığım kelimeleri anlıyorsun değil mi? Umarım, sana yabancı gelmiyordur."

Yaklaşık iki saat boyunca odada sadece kaset çalardan yükselen müziği dinledi, hiç hareket etmeden elleri göğsünde kavuşmuş, kalçasını tezgâha yaslamış bir halde. Ara sıra başını sağa ya da sola devirip ayağındaki tahta tabanlı beyaz terliklere baktı. Kaset bittiğinde otomatik olarak diğer yüzü çalıyordu. Aşçının sessizliği dayanılmaz bir sabır kaplıydı. İnsanı delirtebilecek bir sabır.

Neden sonra başını kaldırıp tavana bakmaya, dudaklarını büzüp birden konuşmaya başladı. "Biliyor musun? İmparatorluk zamanında akıl hastalarını müzikle tedavi ederlermiş. Yerleşim yerinden uzak bu eski tip hastanelerde, inanılmaz bir akustik ile ney, kanun, ud dinletilirmiş günlerce. Hastaların birçoğu sessizce ağlarmış. Bu çalgılardan çıkan seslerin, ruhları geri getirdiği bilinirmiş. Kayıtlarda bu yolla iyileşen çok hasta vardır. Sence bu mümkün mü? Ruh, terk edilen vücuda geri getirmek ve bunu bir müzik aleti ile yapmak mümkün mü?"

Başını sağa sola hafifçe sallamaya başladı. Ardından da devam etti. "Bence mümkün. Bu çalgılardan çıkan sesler bir tür ruhani koridor açıyor olabilir. Yani, kayıp ruhların dolaştığı dünya ile bu dünya arasında bir tür kapı. İşte, bu kapı açıkken bazı ruhlar kapıdan içeri girerek orada bulunan vücutlara çarpıyorlar. Nitekim, doğru çarpışma gerçekleşince de, yani ruh çıktığı vücuda çarpınca da tekrar eski haline dönüyor, evine yerleşiyor. İşte bu kadar basit.

Kafan karıştı değil mi? Yemek pişsin de ben, senin kafa karışıklığını çözeceğim..."

13

Hakan Yel

Müzik uzun bir süre daha çalmaya devam etti. Sonra aşçı, ocağın üzerinde kaynayan yemeğe tahta kaşığı daldırıp yavaşça karıştırdı, yemeğin kıvamını gözleriyle anlamaya çalıştı. Birkaç fasulye tanesini tahta kaşığa alıp tencere kapağının içine bıraktı, kaşıkla hafifçe ezdi ve fasulye tanelerinin baskıya karşı ortaya koydukları direnci izledi. Sonra, ezilmiş fasulyeleri ağzına götürüp gözlerini yumdu. Ağzını şapırdatarak, tanelerin yayılmasını hissetmeye çalıştı. Birden gülümsedi ve ağzından bir tek kelime çıktı. "Pişmiş!"

Ocağın düğmesini çevirerek ateşi söndürdü, son bir kez daha tencerenin içindeki yemeği tahta kaşıkla çevirip kapağı üzerine kapattı. Ardından, mutfağın zeminine düzenli bir şekilde yayılmış gazete kâğıtlarının

üzerinde ağır ağır yürümeye başladı. Bir sandalyeye gri koli bantlarıyla sıkıca ellerinden ve ayaklarından bağlanmış olan adamın karşısına dikildi. Gözlerinden uzun süredir yaşlar akan adam çaresizce ağlıyordu.

Aşçı, yüzünde bir tiksinti ifadesiyle havayı kokladı ve, "Allah kahretsin seni, altına mı yaptın?" diye şaşkınlıkla bağırdı.

Sandalyeye elleri arkadan bağlanmış olan elli yaşlarındaki kır saçlı adam aşçının sorusu üzerine katılarak, ama ağzındaki dört kat bant yüzünden sesi çıkmadan ağlayışını sürdürdü. Başını göğsüne düşürmeye çalıştı, ama alınından çevrilmiş serçe parmağı kalınlığındaki ip arkadan el ve ayak bileklerine bağlanmış olduğundan bunu beceremedi. Gözleri kan çanağına dönmüş bir halde gözyaşlarını boğuk bir sesle akıtıyordu.

Aşçı, kollarını göğsünde birleştirmiş, aşağılamayla dolu bakışlarıyla sandalyede oturan adamı süzerken soğuk bir sesle konuşmaya başladı.

"Demek şimdi de ölüm korkusu geldi, öyle mi? Peki neden ölümden bu kadar korkuyorsun? Gideceğin yere daha önce milyarlarca in-

14

Lokanta

san gitti. Demek ki hayli kalabalık bir yer. Kaldı ki orda bayağı bir tanıdığın çıkacağı da kesin. E o zaman neden korkuyorsun? Ölümle bu kadar iç içe yaşamış bir insan, neden böylesine yabani davranır anlamıyorum. Bunu bir tür iade-i ziyaret gibi düşün. Emin ol, bu seni rahatlatacak. Zaten bu dünyada ne yapıyordun ki? Yani kimseye bir faydan dokunmazdı, iyilik nedir bilmezdin, bugüne kadar insan sevindirmediğine bahse girerim diyeceğim ama, suratında meymenet olmadığı için bu konuda konuşmak bile abes. Ne bir katkı var topluma ne tlc üretimin. Çoğalmaktan başka bir insani faaliyetin olmamış. Tabi çoğalma güdüsünün düşük kalitesinden dolayı bunu pasif katkıya bile sokamıyorum."

Derin bir nefes aldı, burnuna vuran amonyak kokusu yüzünden yüzünü ekşitip aradaki mesafeye aldırmandan adamın yüzüne doğru tükürdü.

"Eşşek kadar adam, mutfağın ortasında işemeye utanmadın değil mi?" diye sordu.

Elleri bağlı olan adam, artık adrenalini kontrol edemiyordu. Vücudun kan basıncı yükseldiği için kollarına girmiş kanallı iğnelerden sızan kan, daha hızlı akmaya başlamıştı. Her iki koldan çıkan ince plastik borular, iki metre ileride, zemindeki su giderine uzanıyordu. Beyaz renkli giderin her yeri koyu vişne rengine bulanmıştı. Nihayet, adamın yüzü iyiden iyiye kireç rengine döndü.

Aşçı, mağrur bir ifadeyle adamın kurumasını izliyordu. Birden kararını verdi, kurbanının kontrolsüz bir şekilde ölmesini istemiyordu. Dönüp tezgâhın üzerinde duran büyük et bıçağını aldı. Hızlı adımlarla adamın önüne geldi. Öne doğru eğilip yüzünü adamın yüzüne yaklaştırdı. Amonyak kokusu şimdi iyiden iyiye burnuna vuruyordu. Dişlerini sıkarak sol eliyle adamın pek de uzun olmayan yağlı saçlarını kavradı, başını yukarı kaldırdı.

15

Hakan Yel

"Gözlerime bak! Gözlerime..." diye tısladı.

Sandalyedeki adamın gözleri yuvalarında ters dönmeye başlamıştı bile. Bir kütük kadar hareketsiz olan gövdeyi kendisine gelmesi için hızlıca sarstı. Karşılığında kısık bir inilti duyuldu. Adamın gözleri yavaşça öne geldi, belli belirsiz bir hareketlenme oldu. Ağzının kenarından salyalar akıyordu. Aşçı delice bir ifadeyle gülümsedi. "Beni ce-hennemdekilere anlat, e mi? Onlara, fazladan yer açmalarını söyle, çünkü daha bir sürü ruh göndereceğim..."

Bıçağın boyna yaptığı baskıyla birlikte önce deri, ardından damarlar ve sonunda kaslar ritmik bir hareketle birbirlerinden ayrılmaya başladılar.

Aşçı, elinde adamın başıyla ayağa kalktığı anda sandalyedeki vücutta kısa bir titreme oldu...

16

Lokanta

2

İstanbul Sarıyer

OCAK

Gıcırtyla açılan üçüncü sınıf çelik kapının ardından görünen Fazilet, elindeki tıka basa dolu alışveriş torbalarını derin bir nefes alıp vererek, kapının eşiğine bıraktı.

Boğaz kıyısındaki, eski İstanbul'a uzak, yokuşlarla dolu, orta sınıf insanların yaşadığı mahalleyle taşındıklarından beri, bel ağrıları dayanılmaz bir hal almıştı. Sigorta hastanesine altı kez gitmesine, onca röntgen, tahlil yaptırmasına, üstüne üstlük onlarca ilaç kullanmasına rağmen durumunda bir değişiklik olmamıştı.

Önceleri bu ağrıların rüzgâr çarpması gibi basit bir nedenden kaynaklandığını sanmışlar, ancak zaman geçip ağrılar dinmek bilmeyince de doktorlara gitmeye başlamışlardı. Büyükdere tepelerine çıkan uzun yokuşun üzerindeki bu eve taşındıktan sonra da ağrılar artmaya ve genç kadının nefesini kesecek kadar canını yakmaya başlamıştı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, sahildeki marketten alışveriş yapıp elinde, torbalarla yaklaşık yüz metre uzunluğundaki yokuşu çıkmak, sıkıntısını gereksiz yere arttırmıştı.

17 F:2

Hakan Yel

Ağrının sırtında ilerlemesini nefesini tutarak izledi. Önce böbreklerinin olduğu yerden bir el girdi hoyratça. Sonra oralarda bir organı kavradı ve sıkmaya başladı. Yavaş yavaş artan bir baskının altında sinirlerin ezilişini hissetti. Gözleri sabit bir şekilde yerdeki paspasa dikilmiş, ağzı anlamsız bir şekilde açık, nefes almaya korkarak hareketsiz bekliyordu. Sanki kıpırdasa ölecekmiş gibi. Birkaç adım ötesinde, aşağıda, sokakta oynayan çocukların sesleri geliyordu kulağına. Hayat, yakınında normal akışında sürerken o, korku ve acının yarattığı bir dünyaya giriyordu.

El, kavradıklarını bırakıp yukarı doğru hareket etti, ağrı sırtının ortasına yürümeye başladı. Aynı anda sol kolunda bir uyuşma hissetti. Ciğerleri patlamak üzereydi, kısa bir nefes almayı denedi. El izin vermedi, hemen ciğerlerinin üstüne bastırmaya başladı. Nefes almak zorundaydı, tekrar denedi. El, bu kez daha fazla bastırdı. Sol kolundaki uyuşma iyiden iyiye artıyordu. Korku, her zamanki gibi ruhunu ele geçirmeye başladı. Ölmek üzere olduğu fikri beynine saplanmış, sırtının ortasını sıkmakta olan elle işbirliği yapıyordu. Vücudu, paniğini körüklemek istercesine buz gibi terlemeye başladı. Kalp atışlarının yavaşladığını hissedebiliyordu. Artık sol kolu yoktu, onun yerine anlamsız bir ağırlık vardı. Dizleri, sıranın kendilerine geldiğini anlamış gibi iflas etti, olduğu yere yığıldı. Sırtında yürüyen el, ciğerlerine arkadan inanılmaz bir baskı yapıyordu. "Fazilet! Aman Allah'ım..."

Eşinin haykırışı, içinde tarifi zor bir güven duygusu yarattı. Ölmeyecekti. Ali'si onu asla bırakmazdı. Ali'nin kendisini kucaklayıp yığıldığı yerden kaldırmasıyla birlikte, elin ciğerlerinin üzerindeki baskısı hafiflemeye başladı. Nefes almayı denedi, alabildiğini hissedince de çocuk gibi sevindi. El, gidiyordu.

ia

Lokanta

Ali, onu incitmekten korkar bir halde yavaşça yatağın üzerine bıraktı, yan yatmasını sağlayıp sırtına yastıkları dayadı. Ardından da sehpanın üzerinde duran limon kolonyasını alıp avucuna döktü ve kadının alnını ovalamaya başladı. Kolonyanın keskin ferahlığı, daha rahat nefes almasını sağladı. Şimdi sırtındaki ağrı tamamen bitmiş, sol kolunda bir karıncalanma kalmıştı.

Genç kadın derin nefesler alıp vermeye başladı. Ali'nin eli alnını, şakaklarını hafif baskılarla ovalıyor, arada bir limon kolonyası damlalarını avucuyla burnuna yaklaşıtıyordu. Bu ağrı nöbetleri için artık ikisi de yeterince deneyim kazanmıştı. Ancak, soğukkanlı görünümünün altında müthiş bir acı yüreklerini burkuyordu. Bu şoklarda edindikleri bir başka deneyim, kesinlikle konuşmamaları gerektiği idi. Panik içinde konuşmanın ikisine de yararı yoktu. Geliştirmeleri gereken en önemli refleks buydu; sessiz kalmak. Yaklaşık yirmi dakika öylece kalakaldılar. Neden sonra Fazilet sol kolunu hissetti. Artık acı da yoktu, uyuşma da, havasızlık da. Derin bir nefes alarak, başını hafifçe çevirip Ali'ye minnetle baktı. Gözlerindeki çaresizliği ve umudu görünce gülümsedi.

"Tamam canım... Sanırım bitti!"

Bu müjde, Ali'nin gözlerinden bir damla yaş akmasına neden oldu. Fazilet'e hiç söz etmemişti ama bir gün, bu ağrı nöbetlerinden birinde aklını kaçırabilirdi. Zoraki bir şekilde gülümsedi.

"Seni çok seviyorum Fazilet... Seni her şeyden çok seviyorum..." dedi titreyen bir sesle.

"Ben de seni aşkım!" diye cevap verdi Fazilet. Ardından küçük bir öpücük kondurdu Ali'nin yanağına.

"O torbaların hepsini eve kadar taşıman şart mıydı? Söylesen ben gidip almaz mıydım? Hani taksiye binecektik de bir daha elimizde torbalarla yürümeyecektik?"

19

Hakan Yel

"Özür dilerim Ali, ama Pelin'i okula bıraktıktan sonra marketin önünden geçerken, biraz kahvaltılık alayım diye düşünmüştüm. Markete girince de kendimi kaybedip bir sürü şey almışım. Hepsini torbaya koyunca fark ettim, ama iş işten geçmişti. Yavaş yavaş yürürüm, diye düşündüm. Allah'tan kapıda yakaladı beni."

Ali konuyu uzatmanın ikisine de bir faydası olmadığını düşündü. Uzun zamandır bu ağrılar peşlerindeydi. Evde olması, onlar için iyi bir tesadüf olmuştu. Ya Fazilet bu nöbet sırasında yalnız kalsaydı? Bunu düşünmek bile tüylerini diken diken etmişti.

"Ne oldu? Neden daldın?"

Fazilet'in tedirgin bir merakla yönelttiği soru Ali'yi düşüncelerinden çekip aldı. Günü endişelerle doldurmak ve gergin bir bekleyişle harcamak istemiyordu. Tüm içtenliğiyle gülümsedi ve yaramaz bir çocuk gibi sordu.

"Kalkıp kendimize süper bir kahvaltı hazırlayalım mı? Şöyle diyeti falan es geçip pastırmalı yumurta falan yapalım ha, ne dersin?"

"Benim yüzümden dinlenemedin de..."

"Canım benim, bana bir saat uyku da yeter, kafam rahat olsun da gerisi mühim değil. Tabi süper bir kahvaltı da edersem değme keyfime."

"Hadi o zaman, bir an önce işe girişelim."

Mutfakta bir yandan küçük masaya kahvaltı hazırlıyor, diğer yandan da torbaların içindeki yiyecekleri dolaplara yerleştiriyorlardı. Kahvaltı için mutfaktaki küçük masayı seçerlerdi her zaman. Yerleştirme işi bitip kahvaltı hazırlama faslına geçtiğinde, Ali her zamanki gibi küçük masanın pencere tarafındaki sandalyesine oturup günlük gazeteyi okumaya başladı. Fazilet, bu gelenek halini alan tembelliğe ses çıkarmadı, gülümseyerek çayı demlemeye devam etti.

20

Lokanta

Kahvaltıya başlayıp ilk lokmaları ağızlarına attıklarında, Ali abartılı bir sesle, "Hım... Enfes olmuş hayatım, ellerine sağlık."

"Afiyet olsun."

"Dün şubede arkadaşlarla bu seneki baloyu tartıştık. Ünlü bir sanatçıyı davet edelim, gelsin hep beraber eğlenelim, Küba'ya seyahat çakilişi falan yapalım diyoruz."

Fazilet elini kaldırıp dur işareti yaparak cevap verdi. "Aman aman. Rica ederim yine şu sanatçı meselelerine girmeyin. Geçen yıl çağırduğınz o kıllı türkücü arkanızdan onca laf etti. Herkes sanatçıların zorunlu olarak sahne aldığını düşünüyor. Ben çok rahatsız olmuşum. Bankada lafı geçtiğinde, bizim kızlar polis baloları hakkında ileri geri konuşmuşlardı."

"Ama bir tanem. Biz kimseye zorla gel bize konser ver, gecemizde çık demedik ki, hatta adama ücret için ısrar ettik de adam kabul etmedi. Pezevenk, sonra gidip abuk sabuk konuşmuş!"

"Aliii!..." diyerek kaşlarını çattı Fazilet.

"Ah, çok özür dilerim hayatım, birden sinirlenince ağzımdan kaçtı."

"Neyse... Bu Küba fikri ilginç bence. Keşke bize çıksa da biz gitsek Ali, ne güzel olurdu değil mi?"

"Nerde bizde o şans?"

"Ne o sevgilim, kendini şansız mı hissediyorsun?"

Hemen itiraz etti Ali. "Hayır hayatım, demek istediğim, böyle büyük sürprizler bizi bulmaz yani. Uzun zamandır hayatımızı renklendirecek bir şeyler olmuyor da o bakımdan söyledim. Gerçi çok şükür, hayatımızın düzeni değişsin istemem. Yani bir piyango, büyük bir ikramiye bizim normal seyrimizi sekteye uğratabilir. Neler okuyoruz gazetelerde öyle değil mi?"

21

Hakan Yel

Fazilet bu fikre pek katılmadığını göstermek ister gibi sessiz bir mimik yaptı. Asıl ilgilediği, tabağında duran yumurtanın dağılmamış sarışıydı. Büyükçe bir ekmek parçasını çatal kullanmadan sarı topa daldırdı ve bir iki saniye ekmeğin sıvıyı emmesini bekledi. Ardından da ekmek parçasını ağzına atıp çiğnerken gözlerini yumdu. Damağında yumurtanın sarısıyla birlikte pastırmanın tuzlu çemenini aynı anda hissetti. Tam aradaki karabiberin keskinliğini fark etmişti ki, birden bütün dikkatini kaybetti ve iki sözcüğe takıldı kaldı.

Gözlerini açtığı karanlıkta iki kelime parlıyordu. Elinde olmadan yüksek sesle kelimeleri okudu. "MEA CULPA!"

Ali tam bu sırada çay bardağını dudaklarına götürmüş, ağzındaki lokmayı daha rahat çiğnemek için bir yudum almaya hazırlanıyordu. Eli havada kaldı. Fazilet'in gözleri yumulu bir halde söylediği sözcükler onu şaşırtmıştı. Elinde olmadan hareketsiz duran eşine bakarken sözcükleri beyinde tekrarladı. Mea Culpa? Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Bardağı masaya bırakırken, aceleyle ağzındaki lokmayı yuttu. Fazilet'in masada duran elini tutup kaşlarını yukarı kaldırarak sordu. "Fazilet! İyi misin sevgilim?"

Fazilet, elinin üzerindeki eli hissedince gözlerindeki karanlıkta duran kelimeler gitti. Hafifçe titrediğini hissedip gözlerini açtı. Lokmasının hâlâ ağzında olduğunu fark edince hemen yuttu.

"Ne dedin?"

"İyi misin dedim."

"İyiyim, iyiyim... sadece bir an gözlerimi yumdum ve tuhaf iki kelime gördüm. Karanlıkta duran, sarı ya da kırmızı neon bir tabela gibiydiler. Rengi tam hatırlayamıyorum ama..."

22

Lokanta

Ali merakla eşinin söyleyeceklerini bekliyordu. Avuçlarında du-ran elin bir an buz kestiğini hissetti. Merakı yerini gitgide bir endişeye bırakıyordu.

Fazilet kısa bir an hareketsiz kaldıktan sonra elini çekip sandalyesine yaslandı. Şaşırmış bir ifadeyle, "Yahu ben ne dediğimi hatırlamıyorum," dedi. Bu, aslında cevap bekleyen bir soruydu.

"Mea Culpa."

"Nee?"

"Mea Culpa, dedin hayatım ya da onun gibi bir şey..."

Fazilet başını hafifçe yana eğip düşünmeye başladı. Bu kelimelerin bir anlamı olmalıydı. İşin tuhafı ne anlama geldiklerini bilmiyordu.

"Ne demek bu?" diye sordu safça.

Ali omuzlarını kaldırıp aynı anda ellerini iki yana açtı ve, "Valla ben bilmem. Türkçe olmadığı kesin."

Fazilet eşinin umursamazlığına sinirlendiğini göstermek istedi. "Ben çok ciddiylim!" dedi mekanik bir sesle.

"Tamam, hayatım. Dur bakalım, bir düşünelim; iki kelime söyledin, büyük bir ihtimalle ikisi de aynı dile ait. Ne yapabiliriz? Hımm... Tamam! Sanırım buldum," dedi ve yerinden kalkarken ekledi. "Eğer bilgisayarı açabilirsem bulabiliriz. Sen lütfen kahvaltıya devam et, ben iki dakikada bakar gelirim."

Pelin'in odasına girip makinenin başına oturdu. Sistemi açması ve internete bağlanması birkaç dakika sürdü. Arama motorlarından birine sözcükleri yazıp "Ara" komutu verince ekrana onlarca kayıt geldi. Aradığının sandığı kadar anlamsız bir cümle olmadığını gördü. Birçok kitapta kullanılmıştı. Bir süre sayfaları inceledikten sonra bilgisayarı kapatıp mutfağa döndü.

23

Hakan Yel

Fazilet bir yandan elindeki gazeteyi okurken, diğer yandan çayını yudumluyordu. Ali'nin geldiğini görünce, gazeteyi bırakıp cevap bekleyen bir ifadeyle baktı. Ali, çevik bir hareketle yerine oturup soğumuş çayından bir yudum aldı. Fazilet'i kızdırdığını biliyordu, ama onu meraklandırmaktan da çocukça bir zevk alıyordu.

"Eee?"

"Ah! Özür dilerim hayatım. Baktım; moda bir kelime herhalde. Birçok kitapta yazarlar tarafından kullanılmış, şarkı sözü aynı zamanda. Büyük bir ihtimalle bir yerlerde okudun ve birden aklına geldi."

Fazilet tatmin olmuş görünmüyordu. Temkinli bir sesle sordu. "Peki ne anlama geliyormuş?"

"Galiba Latince, tam karşılığını bulamadım, ama benim çıkardığım kadarıyla 'ben suçluyum' gibi bir şey olmalı."

"Çok tuhaf..." dedi Fazilet. "Nerde okumuş olabilirim ki?"

"Aman... Boş ver hayatım, hani bazen sabahlan uyanınca aklımıza bir şarkı nakaratı takılır ya işte onun gibi bir şey olmalı, üstünde durmaya değmez," dedi Ali.

Daha sonra kahvaltılarına devam ettiler. Gazetede ki magazin haberlerini tartıştılar, bulmaca çözmeyi denediler, keyif çaylarını içtiler, dedikodu yaptılar. Sofrayı toplamaya başlamışlardı ki çalan telefonun sesiyle irkildiler. Ali elindeki tepsiyi tezgâhın üzerine bırakıp salona yürürken seslendi. "Ben bakarım hayatım!"

Ahizeyi kaldırdığında karşı tarafta kısa bir cızırtı oldu. Ardından da ekip arkadaşı Muzaffer'in sesi duyuldu.

"Alo, abi merhaba..."

"Merhaba, hayırdır birader?"

"Olağandışı bir vukuat var da, görmek istersin diye düşündüm. Her zaman böylesi görülmez."

24

Lokanta

Ali merakını gizlemedi. "Yapma ya! Anlat bakalım neymiş?"

"Yarım saat önce bir ceset bulundu. Erkek, sünnetli, orta yaşlı olduğu tahmin ediliyor, kefen giydirilmiş, yalınayak, Yedikule surlarının metruk bir yerinde, üstüne oturtulmuş, hafifçe duvara yaslanmış pozisyonda. Adamı tinerce çocuklar bulmuş..."

"Ne diyorsun yahu?"

Muzaffer'in heyecanını bastırmaya çalıştığı belli oluyordu. Gergin bir sesle devam etti. "Asıl ilginç olan şu: Adamın başı yerinde değil, ceset başsız! Kefenin üzerinde de sanırım kendi kanıyla iki kelime yazılmış."

IIII

"Anlamını henüz bilmiyorum, ama !MEA CULPA' diye bir şey!"

II.....II

"Alo?"

II.....II

"Alo? Abi orda mısınız?"

25

Hakan Yel

3

İstanbul Yedikule

OCAK

Arkada bekleyen araçların ısrarlı korna seslerini nihayet Ali de duymuştu. Trafik lambası yeşil yanıyordu. Daldığı düşüncelerden sıyrılıp hemen gaz pedalına yüklendi. Otomobil hareket edince korna sesleri de kesilmişti. Şimdi galata köprüsünün üzerinde hızla ilerliyordu. Trafik pek yoğun sayılmazdı. Aslında bu, İstanbul için tuhaf bir durumdu. Normal günlerde Beşiktaş-Sirkeci arasını saç baş yolarak bir saatte alırdı. Oysa bugün ortalıkta araç yok denilecek kadar azdı.

Bir an, önünde hiçbir aracın durmayacağı, cesedin yanına gidene kadar yolun hep açık olacağı fikrine kapıldı. Bu kadar saçma düşünebildiğine göre, akıllı bir hayli karışmış olmalıydı. Böylesine bir tesadüf nasıl gerçekleşebilirdi ki? Galata Köprüsü'nden sonra sola, Topkapı Sarayı istikametine döndü. Nihayet normal bir trafiğin içine girdi. Sıkıntılı bir yavaşlamayla birlikte dur kalk tekrarları başladı.

Önündeki kamyonetin aniden frene basmasıyla panikledi, vücudu kaskatı kesilip kendisi de sert bir fren yaptı. Kamyonete vurmasına birkaç santim kala durabildi. Kısa süren bir şaşkınlığın ardından parmak uçlarına kadar vücudunu ele geçiren bir öfke dalgasıyla kornaya

26

Lokanta

sonuna kadar bastı. Ardından da hırsını alamayıp okkalı bir tükürüğü kamyonete doğru püskürttü. Tükürüğü cama çarpıp aşağı doğru yavaşça kayarken yaptığını fark etti. Gergin bir şekilde gülmeye başladı. Bu kadar

kolay kontrolden çıkıyor olması sinirini bozmuştu. Güya işi gereği sınırları çelik gibiydi. Gülümseyişi arkadan gelen korna sesle-riyle dondu. Bu şehrin caddelerindeki otomobillerde fren pedalından çok, korna kullanılıyor olmalı, diye düşündü. Tekrar bakışlarını yola çevirdi. Kamyonet yaklaşık elli metre uzaklaşmıştı. Hareket etti.

Gökyüzü, grinin birkaç değişik tonunda bulutlarla kaplıydı. Akşamdan yağın yağmura ve asfaltın üzerinde biriken çamurlu sulara bakıp yağmurun gün içinde devam edeceğini tahmin etmek zor değildi.

Sarayburnu'nu geçince sağ tarafta imparatorluk zamanından

kalan eski şehrin savunma surları görüldü. Büyük bir bölümü altı yüz

yıldır ayakta kalan surlar, bugünün teknolojisinde komik ve anlamsız görünüyordu. Ancak yapıldıkları dönemi düşününce caydırıcı oldukları kesindi.

Sol tarafta İstanbul Boğazı, Marmara Denizi'yle buluşuyordu. Kız Kulesi'ni ve arkasında devam eden Anadolu yakasını gördü. Arada yola bakıyor, önünde araç olmadığını görünce tekrar denize göz atıyordu.

Onlarca irili ufaklı gemi, sahile farklı uzaklıklarda demir atmış, anlamsızca bekliyor gibi görünüyordular.

Cep telefonunun çalmasıyla irkildi. Yan koltuğun üzerinde duran telefona kaçamak bir bakış attı. Sonrada ayağını gaz pedalından kaldırmadan, telefonun tuşuna basıp cevap verdi.

"Alo?"

"Abi, gelmiyor musun? Ekiptekiler cesedi bir an önce adli tıbbaya götürmek istiyorlar."

"Savcı geldi mi?"

27

Hakan Yel

"Geldi geldi. Raporunu da yazdırdı gitti. Parmakçılar da geldiler, incelemelerini bitirdiler. Neredesin?"

"Sarayburnu'nu geçtim, içinden elliye kadar yavaşça say, bitme- i den ordayım, cesedi sakın kaldırtma!"

"Peki!"

Telefonu tekrar yan koltuğa bırakıp gaz pedalına biraz daha baskı yaptı. Otomobilin motoru derin bir homurtu çıkararak daha da hızlanacağını işaretini verdi.

Surları takip ederek olay yerini bulmak zor olmadı. Yaklaşık on kadar sivil ya da resmi ekip aracı yolun kenanna park etmiş, hemen yanlarında da küçük bir kalabalık birikmişti. Yaklaşırken hemen kameraları ve gazetecileri fark etti. Polisle beraber hareket eden polis muhabirleri, her zamanki gibi dişe dokunur bir olay yakalayabilme umuduyla bekliyorlardı.

Otomobilden inince paltosunun önünü ilikleyip yakasını kaldırdı. Kalabalığın arasından geçerek cesedin bulunduğu yere ilerleyince Muzaffer'in kendisine doğru geldiğini gördü. Her zamanki gibi bir tişört ve deri ceket giymişti. Bütün kış üşümediğini iddia eder, sonra da ilkbaharı gripale geçirirdi. Ali, beraber çalıştıkları son üç kişi ne yaptıysa ona bir kazak giydirmeyi becerememişti. Belli ki televizyon dizilerinde gördüğü dedektiflere özeniyordu.

"Abi hoş geldin, uzun sürdü gelmen, trafik yoğun muydu yine?" diye sordu Muzaffer, elini tokalaşmak için uzatırken.

"Yok, aksine normal sayılmayacak kadar açtı. Fazilet'e canım sıkıldı biraz. Sabah yine krizi tuttu, kapının önüne yığılıverdi."

"Yapma ya! Beni dinleseniz de şu Mahir Bey'e bir gitseniz ne iyi olurdu. Boşu boşuna o kadar sıkıntıyı çekiyorsunuz."

28

Lokanta

Ali yapmacık bir gülümsemeyle cevapladı. "Yani o kadar doktorun, tıbbi cihazın, ilacın yapamadığını Mahir Efendi yapacak öyle mi? Oğlum, sen nasıl üniversite okudun?"

"Ne ilgisi var kardeşim? Alternatif tıp diye bir şey duymadınız mı? Denemekten ne çıkar? Bu acıyı çekmekten daha iyi değil mi? Gerçekten iyi olursa, insanlar Mahir Bey iyileştirdi diye sizinle alay mı edecek. Ne olur bir kere denesek?"

"Olmaz kardeşim! Ne olduğu belirsiz bir adamın karımı ellemesine izin veremem. O kadar!"

Muzaffer şaşkın bir ifadeyle baktı. "Yani sen, demin beni ayıplayan adam, okuduğun onca okula rağmen Fazilet'i erkek doktorlara muayene ettirmediyiğini söylüyorsun, öyle mi?"

Ali, konuşmanın aleyhine uzamasından sıkıldığını gizlemeye gerek görmeden, "Bu kadar yeter, şu cesedi yerinde görelim de sonra konuşuruz," dedi.

Muzaffer sessizce başını iki yana sallarken konuyu uzatmanın şimdilik bir faydasının olmadığını düşündü. Ali'nin böyle maço yaklaşımlarının olduğunu daha önce de görmüştü.

Cesedin durduğu yere geldiklerinde Ali elinde olmadan irkildi. Başsız bir adam, kefenler içinde, yaklaşık elli santim yüksekliğindeki büyükçe bir sur taşına oturmuş, devrilmemesi için de sağ tarafında yükselen duvara omzu yaslanmıştı. Oturduğu yerde duvara yaslanıp uyuya kalan bir adamdan farksızdı. Karedeki tek eksik kurbanın başıydı. Kefenin duvara yaslanan sağ omuz hizasından bir bölge, kara bir çamura bulanmış gibiydi. Göğüs kısmında dikkatsizce, fakat büyük harflerle yazılmış yazı dikkati çekiyordu:

MEA CULPA

29

Hakan Yel

Etrafta beyaz tulumlarıyla bekleyen Olay Yeri İnceleme ekip elemanlarının selamlarına karşılık verirken Muzaffer anlatmaya başladı. "Ara sıra surlarda yatan iki tinerici çocuk bulmuş cesedi. Sabaha karşı kafaları dumanlı halde gelmişler, sonra da şu duvar dibinde bir battaniyeye sarınıp yan yana uyuya kalmışlar. Sabah cesede havlayan birkaç köpeğin gürültüsüne çocuklardan biri uyanmış. Önce tinerin etkisiyle hayal gördüğünü sanıp tekrar uyumuş, ancak köpekler etraflarından ayrıl-mayıp havlamaya devam edince bu sefer diğeri kalkmış ve yanlarındaki taşın üzerinde oturan cesedi görmüş. Sonra da caddedeki trafik lambalarında bekleyen trafik ekibine haber vermişler. Onlar da ilçe karakolunu bilgilendirip etrafın güvenliğini sağlamışlar. Gerisi malum."

"Neyse, sen rica et de bana beş dakika izin versinler. Etrafta görevli kimse kalmasın, şu duvarın arkasına geçsinler. İşimiz bitince cesedi alabilirler."

"Tamamdır," dedi Muzaffer. Sonra da geri dönüp caddedeki ekip otolarından birine yöneldi.

Kısa süre sonra bir memur gelip olay yerindeki tüm görevlilerin beş dakika için, surun diğer tarafına geçmeleri gerektiğini yüksek sesle söyledi. Kısa ama meraklı homurtularla küçük grup cesedin etrafını hemen boşalttı. Ali, ellerini paltosunun cebinden çıkarmadan cesede yaklaşarak gözleriyle yavaşça baştan aşağı tarama yapmaya başladı.

Kurbanın başı boğazından, adem kemiğinin hemen altından ayrılmıştı. Derinin dış çeperde küçük kesikleri olduğunu gördü. Kullanılan alet boyuna çok da rahat girmemiş olmalı, diye düşündü. Daha dikkatli baktı. Sorun alette değildi. Aleti kullanan, elini ağırdan almış olmalıydı. Kasların yırtılışında ileri geri bir dalgalanma fark etti. Ancak aletin çıkış yönünde muntazam bir kesik görülüyordu. Aleti kullanan, bu noktada ağırdan almayı kesmiş, işini gerektiği gibi yapmıştı.

30

Lokanta

Cesette tuhaf bir ayrıntı vardı. Boyunun içinde, normalde olması gerekenden daha az miktarda kan pıhtılaşmıştı. Yakından baktı. Damarlarda bir büzüşme görülüyordu. Daha da tuhaf olan ise boynun dışından omuzlara doğru bir kan izi olmamasıydı. Sanki özellikle kanın sağa sola bulaşmasına izin verilmemişti. Kefene baktı. Orada da kan izi yoktu. Sadece yazıda kan kullanılmıştı, bu da muhtemelen kurbanın kendi kanıydı. Bu kan meselesini aklına not etti.

Bir tıkırtı duyunca hızla arkasını döndü, gelen Muzaffer'di. Tüm ciddiyetiyle hareketsiz duruyor, Ali'nin, kendine özgü araştırmasını bitirmesini bekliyordu. Muzaffer'i görmek onu rahatlattı. Ali, mesleğe girdiği günden bu yana pek çok ceset görmüştü. İlk gördüğünde de farklı bir duygu hissetmemişti, son seferinde de. Ancak şimdi önünde duran cesette onu iyiden iyiye ürküten farklı bir hava vardı. Tekrar cesede odaklanmaya çalıştı.

Cesedin elleri bacakların hemen üzerinde birbirine kenetlenmişti. Dikkatini daha da yoğunlaştırınca parmak uçlarında erimeler gördü. Parmak izlerinin eritildiği ortadaydı. Demek katilin zamana ihtiyacı vardı. Polisin, kurbanını hemen teşhis etmesi işine gelmiyordu. Ali gülümsedi. Sonuçta, bu vahşet tablosunun yaratıcısı da bir insandı işte, bu kadar korkmamalıydı. Dedikleri gibi; her suçlu arkada bir iz bırakırdı.

Elleri incelemeye devam etti. Çoğu zaman ellerin biçiminden, tırnak kesimlerinden, avuç içi yıpranma belirtilerinden, oluşan nasırlardan, küçük kesik ya da yara berelerden, cilt hastalıkları belirtilerinden,

sivrisinek ısırığından, bulaşmış boyalardan, yüzük izlerinden kurbanın meslek seçimi hakkında ipuçlarına ulaşırdı. Fakat bu kez görebildiği tek iz, sol elin işaret parmağıyla orta parmak arasındaki sigara sararmasıydı. Bu sadece, kurbanın günde iki paket veya üstü nikotin

31

Hakan Yel

tükettiğini ve sol elini kullandığını gösteriyordu. Ötesi şimdilik yoktu. Uzun tırnakları inceledi, kırık ya da çatlak yoktu. Muhtemelen boğuşma olmamıştı. Kefen ayak bileklerine kadar iniyordu. Ayakları da ellerle benzer prensiplere göre incelemeye başladı.

Kurbanın, ayak temizliğinden haberinin olmadığı içleri kara, pislik dolu ayak tırnaklarından anlaşılabilirdi. Ayak tabanındaki birikimler, teknik ekip tarafından incelenince, en son nerelerde dolaştığı hakkında belki bir fikir sahibi olabileceklerdi. Bu arada, belki vücut üzerinde dövme, yara izi ve ameliyat izi, ben gibi tanımlayıcı bazı izlere rastlayabilirdi.

Cesedin bütününe dikkatle bakmaya çalıştı. Tam bir konsantrasyon sağlayınca akıl havuzuna fikir damlaları düşmeye başladı. Bir insanı bu şekilde zahmetle öldürüp böyle bir yere taşımanın ve bir taşla oturtmanın temelindeki duygu ne olabilirdi? Amaç neydi?

Burada hırstan söz edilebilirdi, çünkü enerji harcayabilmek için bir kaynak olmalıydı. Nasıl bir hırs böyle bir enerjiyi ortaya çıkarabilir ve insanın tüm bunları yaparken sakin kalmasını sağlayabilirdi? Yakında bunu anlayacaklardı.

Mekânın bir mesajı olabilir miydi ya da oturtulma pozisyonunun? Kim bilir? Bütün bu işlemleri tek başına bir kişi mi yapmıştı, yoksa destek mi almıştı? Her cinayette olduğu gibi burada da bir hata yapılmış olmalıydı. Bu hatanın ne olduğunu bulmak ne kadar zaman alırdı kim bilir.

Ya o yazı? Mesaj kime veriliyordu? Neden Türkçe değil de başka bir dil? Amaç kafa mı karıştırmaktı, yoksa birilerine mesaj mı vermekti? Cesedin yaklaşık ağırlığı doksan ya da yüz kilo arasında olmalıydı. Acaba katil ya da katillerine gerçekten karşı koymamış mıydı?

Sorular akıl havuzuna aktıkça, Ali bunaldığını hissetti. Buna şimdilik bir son vermenin yerinde olacağını düşündü. Adli tıp raporu çı-

32

Lokanta

kana kadar fikir yürütmemeli, kafasını gereksiz düşüncelerle doldur-mayıp temiz beklemeliydi. Bu incelemeyi daha fazla uzatmak anlamsızdı. Öncelikle kurbanın kimliğinin saptanmasını beklemek daha doğru olacaktı.

"Tamamdır Muzo! Tıkandım ben," dedi Ali sakin bir sesle. Ardından da cevabını beklemeden otomobiline doğru yürümeye başladı.

"Abi! Nedir tamam olan? Bir anlat yahu?" diye telaşla arkasından yetişmeye çalıştı Muzaffer.

"Anlatacak pek bir şey yok. Sanırım şimdiye kadar gördüğümüz katillere rahmet okutacak bir manyakla karşı karşıyayız. Bunu hissedebiliyorum, bu işin sonunda canımız sıkılacak."

Subecilerin, cesedin yanından ayrıldığını gören diğer ekipler kendi aralarında yorum yaparak tekrar cesedin bulunduğu bölmeye doğru yürümeye başladılar. Ambulans gelmiş, kurbanı almak üzere bekliyordu. Ali, Muzaffer'le birlikte, polis muhabirlerinin kendilerini fark etmemesi için sur boyunca yüz metre kadar yürüyüp bir sonraki sapaktan caddeye çıktılar, daha sonra da otomobile doğru kaldırımından ilerlediler.

Böylece üçüncü sayfa haberlerinin manşetine imza çakmaya can atan muhabirlerin sorularından kurtuldular. Sessizce yürürken, birden ikisi de aynı anda başlarını gökyüzüne doğru kaldırdı. Üstlerine düşen birkaç yağmur damlası, şiddetli bir yağmurun habercisi gibiydi. Adımlarını hızlandırırken sessizliği Ali bozdu.

"Biliyor musun? Bunca yıldır ilk defa korktum!"

"Farkındayım."

Ali aniden durup Muzaffer'e baktı ve, "O kadar belli ettim mi yahu?" diye endişeli bir sesle sordu.

"İlk defa gülümsemedin."

"Doğru!" dedi Ali.

33 F:3

Hakan Yel

Her olayda, kurbanları gördüğünde acıyla gülümserdi. Bu gülüm- ; seme bir tepkiydi aslında. Ona göre, bir insanın bir başkasını öldür-mesi, içlerindeki kötülüğün uyanışıydı. İnsanlıklarını reddetmeleri, i hayvanlarla olan farklarının ortadan kalkmasıydı, tüm inançları red- deden ve dönüşü olmayan bir hataydı.

Birden otomobilin yanında buldu kendini. Önce otomobile baktı- ğını fark etti, sonra da şaşkınlıkla kendisine bakan Muzaffer'i. Başka bir dünyaya gitmişti.

"Abi iyi misin? İstersen kullanma, ben seni götüreyim ha?" diye sordu Muzaffer.

"Hayır, sorun yok, dalmışım sadece."

"Sen eve git yat istersen. Ceset çarptı seni herhalde," diye kuşkuyla sordu Muzaffer.

Otomobilin kapısını açarken, "Evet, yatsam iyi olacak. Yarın ko-nuşuruz, hadi Allahaismarladık," diye cevapladı Ali. Muzaffer'in ce- i vabını beklemeden koltuğa oturup kontağı çevirdi.

Hareket ettiğinde, dikiz aynasından Muzaffer'in ellerini beline koymuş yağmurun altında, arkasından bakakaldığım gördü. Şu anda ihtiyacı olan tek şey, eve gidip Fazilet'in kucağına başını koymaktı. Eşinin dakikalarca başını okşaması, saçlarıyla oynaması kendisini güvende hissetmesi için yeterliydi.

Galata Köprüsü'nden Karaköy'e doğru ilerlerken trafiğin bulunduğu şeritte inanılmaz derecede rahat olduğunu fark etti. Bu, tuhaf bir rastlantı olmalıydı sadece. Yağmur şiddetini gitgide arttırırken gökyüzü iyice kararmıştı. Saatler henüz öğleni göstermesine rağmen, zamanın akşamüstü olduğu hissini uyandırıyor. İçini karartan bir yalnızlık, duygusu sardı benliğini. Sanki etrafında gördüğü insanların hepsi yok olmuştu ve dünya sadece kendisi ile cesedin yaratıcısı vardı.

34

Lokanta

Trafik lambasının kırmızı ışığı düşüncelerinden çekip çıkardı onu. Otomobil durunca, çoğu zaman yaptığı gibi gayri ihtiyari başını sol tarafa çevirdi. Bir kuaförün vitrininin önünde duruyordu. Rengârenk perukları olan yaklaşık on manken başı kendisine bakıyordu. Bir an için mankenlerin gözleriyle kendisini izlediklerini hissetti. Sanki hepsi canlıydı ve direkt kendisine bakıyorlardı.

Başını önüne zorlukla çevirirken ensesinden aşağı ter boşaldığını fark etti. Zor duyulan bir sesle, "Bu sadece bir rastlantı..." diye fısıldadı.

35

Hakan Yel

4

İstanbul Büyükdere

OCAK

Deniz kenarında bulunan büyük çınarın altındaki köhne çay bahçesinin, etrafı camlarla çevrili kışlık bölümü, hıncahınç insanlarla doluydu. Pazar günleri, bu tip salaş bahçelerde oturup sıcak bir şeyler içmek, hatta öğleden sonraya uzanan kahvaltılar yapmak, İstanbul'un orta üstü ve üst sınıfı için son on yılda bir yaşam tarzı haline gelmişti. Artık evde kahvaltı yapmak çok da eğlenceli gelmiyordu. Tabi bu yeni moda, yıllardır işleri kötüye giden çay bahçesi sahipleri için adeta piyango olmuştu. Zaman onların zamanıydı. Çoğu, müşterilerinin yeni alışkanlıklarını hemen tespit edip uyum sağladı ve hizmetlerinde pek çok değişiklik yaptılar. Bir anlamda onlar da umulmadık bir şekilde ortaya çıkan akımların önüne kendilerini atıp ekonomik olarak sınıf atladılar.

Uğultulu kalabalığın arasında sessizlik içinde oturan bir çift dikkati çekiyordu. Etraftan bakanlar, Fazilet ve Ali'nin kavga etmiş, birbirlerine küsmüş olduklarını düşünebilirdi. Sadece önlerindeki gazete ve dergilerle ilgileniyorlardı. Ali'nin çalışmak zorunda olmadığı her pazar günü yaptıkları gibi Fazilet magazin dergilerini, Ali ise üç dört

36

Lokanta

gazeteyi birden alarak bu küçük çay bahçesine gelmişlerdi. Onlar, bu pazar keyfini sürdürürken kızları Pelin de çay bahçesindeki diğer ailelerin çocuklarıyla arkadaşlığını ilerletir, oyunlar oynayarak vakit geçirirdi. Bu kahvaltı matinelerinde, ailece en çok sevdikleri şey, çay bahçesinin kendine özgü kaşarlı tostlarıydı.

Ali iki gündür sıkıntılıydı. Fazilet, cuma günü eşini telefonla çağırdıklarında, her zamankinden farklı bir şeyler olduğunu anlamıştı. Telefonu kapattıktan sonra Ali'nin rengi atmış, ama nedense kendisine herhangi bir sorun olduğunu sezdirmemeye çalışmıştı. O da böyle zamanlarda soru sormayı seven kadınlardan değildi. Bekleyip onun anlatmasını tercih ederdi.

Ne var ki Ali eve döndükten sonra daha da garip davranmış, erkenden yatmıştı. Mesaide olmadığı günlerde, öğleden sonraları uyuması pek alışlagelmiş bir davranış değildi. Bugün de sabah nöbetten gelmiş, bir iki saat kırık dökük bir uyku çekmiş, ama uykudan daha da neşesiz kalkmıştı. Sadece evde yaşanan bir huzursuzluk değildi bu. Çay bahçesine geldiklerinden beri Ali'nin sessizliği devam ediyordu. Fazilet dayanamayıp patladı.

"Ali, böyle davranmaya devam edersen ben de kötü şeyler düşünmeye başlayacağım. Neler oluyor söylersin?"

Ali aslında olay yerinden ayrıldığından beri olanları Fazilet'e söylemeyi düşünüyordu. Ancak, durduk yerde korkusunu eşine bulaştırmayı kendisine yediremiyordu.

"Cevap bekliyorum Ali!" dedi Fazilet biraz daha yüksek bir sesle.

Bu çıkış, yan masalarda oturan gençlerden birinin dikkatini çekti ve dönüp onların masasına doğru baktı. Ali dalgınlığından sıyrılıp biraz daha yaklaşarak aceleyle cevapladı.

37

Hakan Yel

"Tamam hayatım, ama lütfen sakın olur musun?" deyip tekrar geriye yaslandı. Sonra da ellerini iki yana çaresizlik içinde açıp ekledi.

"Toparlamaya çalışıyorum." /:

Fazilet, gücünün etkisini görmekten memnun olsa da renk vermedi. Kollarını göğsünde kavuştururken, ciddiyetini göstermek için kaşlarını biraz daha çatmaya özen gösterdi.

"Cuma günü... İşte bildiğin gibi Muzaffer aradı, normalde beni dinlenmede olduğumda aramaz, ama görmek isteyeceğimi düşünmüş... Bir ceset bulunmuş. Muzaffer de ekibiyle beraber olay yerine intikal etmiş. Fakat maktulün tuhafliğini fark edince de görmek iste yebileceğime karar vermiş. Uzatmayayım, bildiğin gibi ben de gittim. Sonradan düşündükçe fark ediyorum, giderken de huzursuzdum zaten. Her zamanki sıradan cinayetlere benzemiyordu, gördüğüm ceset- 1 te bir farklılık vardı," dedi Ali. j

Fazilet, Ali'nin bu konuşmalarına alışkın değildi. Gerçekten korkmuş olmalı, diye düşündü. Sabırsızlanmaya başladı. Masaya doğru uzanıp kocasının ellerini tuttu ve gözlerinin içine bakarak tane tane sordu.

"Aşkım... seni korkutan neydi? Lütfen anlatır mısın artık?"

Ali, Fazilet'in bakımlı ellerine bakarken derin bir nefes daha aldı ve soğuk bir ifadeyle cevap verdi.

"Dünkü cesedin üzerinde senin söylediğin o iki kelime yazıyordu!"

Birden Fazilet'in elleri buz kesti. Birkaç saniye hareketsiz kaldı. Allak bullak olmuştu. Kaşları yukarı kalktı.

"Nasıl yani?"

"Bayağı işte... Surlarda bulunan cesedin üzerinde kendi kanıyla, senin söylediğin Latince iki sözcük yazıyordu. Daha önce de üzerine yazı yazılan bazı vakalar görülmüştü, ama bu yazılar genellikle Türkçe olurdu. Aptalca kısa cümleler işte. İntikanımı aldım' falan gibi."

Fazilet karşı çıktı. "Canım, belki katil yabancı birisidir."

38

Lokanta

Ali başını iki yana salladı. "Hiç sanmam, ama bu da ihtimallerden biri tabii."

Şimdi sessiz kalma sırası Fazilet'teydi. Bu tuhaf durum, nasıl bir tesadüf olabilirdi? Bir katilin kullandığı kelimelerin onun dilinden dökülmesine sebep olan neydi? Hem de başka bir dilde iki kelime. Suç işlemiş çocuklar gibi oturuyorlardı kalabalığın ortasında. Öylesine durgun, endişeli.

Düşünceleri masaya gelen garsonun sorusuyla bölündü. "Abi bi-rer çay daha verelim mi?"

Ali soru soran gözlerle önce garsona, sonra eşine baktı. Fazilet'in başıyla onaylaması üzerine de cevap verdi. "Evet, lütfen iki çay daha."

Garson becerikli hareketlerle masanın üzerindeki boş bardakları ve tost tabaklarını alıp ocakçıya seslendi, sonra da tuhaf bir yürüyüşle yanlarından ayrıldı.

Ali, garsonun yürüyüşüne bakarken kendi kendine söylendi.

"Allah Allah... böyle yürümeyi nasıl beceriyorlar?" Ardından cevap bekler gibi Fazilet'e baktı. Dalgın görünüyordu. Sitem dolu bir sesle söylendi.

"Bak, görüyor musun? Ben böyle yapacağını biliyordum. O yüzden söylemek istemiyordum. Ama ne yaptın ettin, bana söylettin. Şimdi ikimiz de huzursuz olduk."

Tam bu sırada Pelin yanlarına geldi. Kısacık kesilmiş saçlarıyla ilk bakışta kız mı, erkek mi olduğunu anlamak zordu. Mavi gözleri çakmak çakmak bakıyordu.

"Anneciğim, hani söz vermiştiniz, dürbünüm ne oldu? Nazlı'nın babası dürbün almış, ama Nazlı, benim kullanmama izin vermiyor. Bana ne zaman alacaksınız?" diye sızlandı.

Fazilet, kızının yanağını okşarken şefkatli, ama otoriter bir sesle, "Bu hafta alırsın benim güzel kızım. Gelecek hafta sonu senin de dür-

39

Hakan Yel

bünün yanında olacak. O zaman sen Nazlı gibi yapmaz, diğer arkadaşlarına da kullandırırın, değil mi tatlım?" dedi.

Pelin istediği cevabı almıştı. Annesine sarılıp kocaman bir öpücük verdikten sonra koşarak diğer çocukların yanına gitti. İkisi de çocuğun arkasından bakıyordu. Fazilet karamsarlığa kapıldı, kırık bir sesle, "İkimizin de bir gün ölüp gideceği gerçeği içimi burkuyor. Ne yapar benim güzelim?" diye sordu.

Ali sıkıntılı havayı biraz olsun dağıtmak için masaya doğru uzanıp Fazilet'in ellerini tuttu. Hınzırca bir gülümsemeye sadece onun duyacağı kadar alçak sesle düşüncesini söyledi. "Bu endişeden kurtulmanın bir tek yolu var!"

"Nedir o?"

Gözlerini kısarak cevap verdi Ali. "İkinci, hatta üçüncü çocuğu yapmak! Böylece Pelin'imiz hem yalnız kalmamış olacak, hem de kardeşler birbirlerine bizden sonra da destek olacaklar."

Cevap vermeden önce kocasına uzun uzun sevgiyle baktı Fazilet. Sonra yavaşça uzanıp Ali'nin ellerini kendisine çekti ve usulca öptü. "Sen benim canımsın!" dedi.

Yedikule cinayetini bir daha konuşmadılar. Eve döndüklerinde her şey normal akışında devam etti. Pelin'in yorgunluktan uyuya kalmasıyla baş başa kaldılar. Hava yavaş yavaş kararırken ışıkları yakma-yıp televizyonun ışığıyla yetindiler. Çocuğun uyanmaması için cihazın sesini iyice kısıp bir yarışma programını seyretmeye başladılar. Gürültü çıkarmamaya özen gösterirken yarışmacılarla ilgili yorumlar yapıp fısıldayarak sorulan yanıtlamaya çalışıyorlardı.

Fazilet akşam yemeğini hazırlarken, Ali de fırsatı değerlendirip uzun koltukta biraz kestirmeye çalıştı. Kısa bir süre sonra gözleri yavaşça kapandı ve korkutucu olmayan bir karanlığın içine yuvarlandı.

40

Lokanta

Derin bir uyku başlangıcındaydı. Rüyasında, bir dairenin odaları arasında yürüyordu. İlk bakışta küçükmüş izlenimi veren dairede odalardan bir diğerine geçtikçe, karşısına yeni bir odanın kapısı çıkıyordu. Az bir ışıkla aydınlanmış odalardaki ışığın kaynağını göremiyordu. Sanki odaların tüm duvarlarından yayılan eşit bir ışık vardı. Anlam veremediği bir cesaretle kapılardan birer birer içeri giriyordu. Yeni bir kapıyı açınca odanın içinde bir sırtlan gördü. Sırtlan kendisine çizilmiş görünmez bir hattın üzerindeymiş gibi sürekli koşuyor, ancak ilerleyemiyordu. İlk defa bir sırtlanı bu kadar yakından görüyordu. Hayvanın dış görünüşünde kavrayamadığı bir anormallik vardı. Tüyleri sanki fosforla yıkanmış gibi parlıyor, üzerindeki irili ufaklı lekeler sürekli renk değiştiriyordu. Sırtlan koşmaya devam ederken, birden başını çevirip kendisini gördü. Tuhaf bir şekilde toz kaldırarak yavaşladı ve durdu. Artık sadece kendisine bakıyor, hareket edemiyordu. Sırtlanın bakışlarında bir anlam yakalamaya çalıştı, ama sıradan ve korkutucu olmayan hisler uyandı içinde. Ne kadar

sürdüğünü bilemediği bu bakışma sonrasında hiçbir şey olmamışçasına yürümeye devam etti. Kapının birini daha açtı. Bu kapı da diğerlerine benzer başka bir odaya açılıyordu.

Odanın içine göz gezdirdi. Sağ tarafa baktığında duvarın renginin yavaşça değişmekte olduğunu gördü. Durdu, seyretmeye başladı. Duvarın rengi kararıyordu. Sonunda bir gece kadar karardı. Ardından, küçük parıldayan irili ufaklı noktalar görmeye başladı. Tanıdık birini görüp de hatırlamaya çalışırken hissettiklerine benzer duygular içindeydi. Duvar, gittikçe biçimleniyordu. Birden kararma odanın diğer duvarlarına, tabanına ve tavanına yayılmaya başladı. Kararma, önce yere dökülen koyu kıvamlı siyah bir boya gibi yavaşça akıyordu. Sonra da parıldayan tanecikler belirmeye başlıyordu. Girdiği kapının karşı-

Hakan Yel

sında yer alan ve diğerlerine benzeyen kahverengi kapı hariç, her yer kararıp etrafı yüzlerce parlıtı sarınca fark etti. Uzaydaydı.

Parıltılar çıplak gözle görülebilen uzaklardaki yıldızlardı. Muhteşem bir tabloydu. Korkmuyordu. Tedirginlik de yoktu. Huzurun her tarafını sardığını hissetti. Küçük bir noktadan daha da ufak olmasına rağmen bu sonsuzlukta kendisini kocaman hissediyordu. Evdeymiş gibi bir duygu gelip içine oturdu. Birden kapıya doğru yöneldi. Boşlukta olsa da normal zeminde yürüyor gibi geliyordu. Bir zorlanma ya da yavaş çekim yoktu. Hareketlenişi kendi kontrolü dışındaymış gibi anlamsızdı. Yürüdü, birkaç adımda diğer kapının önüne geldi. Kapının kolunu yavaşça kavradı.

Kapıyı açıp içeri adımını attığında öncekilere benzer bir oda gördü. Baktı. Odanın içinde üç küçük kız çocuğu yere çömelmiş, göremediği bir şeyi karıştırıyorlardı. Üzerlerinde beyaz elbiseler vardı. Onu görünce gülümseyerek doğruldular. Doğrulmalarıyla birlikte yerde karıştırdıkları şeyin bir kan gölü olduğunu gördü. Korkmadı. Çocuklar sakince gülümsüyordu. Ellerinde bir hayvanın kopartılmış pençelerini tutuyorlardı. Birden elbiselerinin ön tarafındaki kan lekelerini fark etti. Büyük bir fırçanın izleri gibiydi. Çocuklar kendi kanlarını karıştırıyorlardı. Bacak aralarından gelen kanları...

Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Korktuğunu hissediyor, gittikçe daralıyordu. Nefesi artan bir hızda sıklaşıyordu. Çocuklar ona doğru küçük adımlarla yürümeye başladılar. Şimdi daha çok korkuyordu. Kızlar bir yandan gülümsüyor, bir yandan da kanlı ellerini ona doğru uzatarak gitgide yaklaşıyorlardı.

Birden ortalık gün gibi oldu. Işık öylesine parlaktı ki, ani bir refleksle eli yüzüne doğru gitti, gözlerini perdelemek zorunda kaldı. Kaynağı belli olmayan dev bir flaş patlamış gibiydi.

Lokanta

"Ayy... Hay Allah yahu!" diye kızgınlık ve sitemle bağırıyor Fazilet.

Ali, Fazilet'in sözlerini duyduğunda, gözlerini yavaşça açtı. Birden afalladı. Odanın içi karanlıktı. Yavaşça yerinden doğrulurken elinde olmadan boğuk bir sesle sordu. "Ne oluyor?"

Fazilet'in ışığı yakarken sesi pişmanlık dolu bir sesle konuştu. "İlayatım özür dilerim ya seni uyandırdım istemedim. Sürahi elimden kaydı, gitti güzelim çeyizim. Kristalin de bu kötülüğü var, bak tuz buz oldu."

Odayı dolduran parlak ışık Ali'nin gözlerini kamaştırdı bir anda. Hemen gözlerini yumdu, sonra da yavaşça yeniden açmaya çalıştı. Televizyona baktı, kapanmıştı. Herhalde o uyurken rahatsız olmasın diye kapatmıştı Fazilet. Peki kâbusun ortasındaki o flaş neydi o zaman?

Elektrikli süpürgeyi çalıştırırken hâlâ söyleniyordu Fazilet. "Ne sakarım di mi ama? Seni de uyandırdım yok yere, halbuki sofrayı kurduktan sonra uyandıracaktım. Hay Allah!"

Boğazını temizleyip net bir sesle sordu Ali. "Hayatım odanın ışığı kapalı mıydı sen sürahiye kırarken?"

Süpürge sesinden duyamamıştı Fazilet, bu yüzden suratını ekşiterek sordu. "Ne dedin duyamadım?"

Ali eliyle makineyi gösterip kapatmasını istedi. Makinenin gürültüsü sona erdiğinde tekrar sordu. "Oda dedim bir tanem, sen sürahiye düşürürken karanlık mıydı?"

"Hayatım, holden sızan ışıkta kurarım sofrayı diye düşündüm... Pelin'in terliğinin teki yerde ters dönmüş, ona basınca bileğim döndü, sonra da elimdeki sürahiye düşürdüm. Özür dilerim bir tanem. Şurayı hemen temizleyeyim de sofrayı kurayım olmaz mı?" dedi Fazilet makineyi gösterip.

"Sen temizlerken ben de sana sofraya yardım edeyim bari... Allah Allah!"

43

Hakan Yel

"Ne oldu?"

"Anlayamadım valla, kafam karıştı. Ben kötü bir rüya görüyordum, yani herhalde kötüydü, tam da hatırlayamıyorum ama neyse. Tuhaf olan ben ses duyduğum için uyanmadım, aksine hiç ses duymadım."
"Nasıl yani?"

"Yani, müthiş bir flaş patladığını hatırlıyorum, gözlerimi kapatınca aslında gözlerimi açmış oldum herhalde. Tuhaf, ama çok net hatırlıyorum, kesinlikle bir ışık patlamasıydı rüyamı bölen..." Sonra da gözlerini kısıp önemli bir sır verecekmış gibi başını ileri uzattı ve ekledi.

"Hım... Demek ki gerçek hayattaki ani ses patlamaları, derin rüyada ışık patlaması olarak algılanıyor. Çok ilginç... Belki de rüyanın ışık ortamını bozduğu için film yanıyor ve uyanma gerçekleşiyor. Aslında derin uykuda ses duymuyoruz, sesleri ışık olarak algılıyoruz."

Fazilet süpürgeyi çalıştırmadan önce kızgınlıkla söylendi. "Fizik profesörü oldunuz herhalde Ali Bey... Hadi bir an önce sofrayı kuralım da Pelin'i uyandırayım."

Süpürgenin gürültüsü odayı doldururken, Ali kırık cam parçalarına basmamaya gayret ederek duvar dibinden kapıya ulaşip mutfağa yöneldi. Mutfaka yaklaştıkça ocaktaki yemeğin kokusu yoğunlaştı. Kokuyu duymasıyla birlikte acıktığını fark etti. Tencerelerden birini açınca nohutlu tavuk soteyi gördü. En sevdiği yemeklerden biriydi. Süpürgenin sesi devam ediyordu. Fazilet'e yakalanma korkusuyla aceleyle kaşıklıktan bir kaşık alıp tencereye daldırdı. Kaşığı geri çektiğinde burnuna yemeğin içindeki kırmızı biber parçalarının keskin kokusu geldi. Kaşığı kısa bir süre üfledikten sonra yavaşça ağzına soktu. Damağına yayılan tavukla biberin karışmış tadını çiğnediği nohutun macunuyla harmanladı. Gözlerini yumarak bu eşsiz tadı hafızasına kaydetti. Sonra gözünü açıp diğer tencerenin kapağını kaldırdı.

44

Lokanta

Ortalığa yayılan buğunun dağılmasıyla domatesli ve yeşil biberli bulgurun iştah açıcı görüntüsüne baktı. Henüz dinlenmemişti, ama üzerinden kaşıkla sıyrırsa Fazilet anlamazdı. Kaşığı bulgurun üstünde hafif yatık bir şekilde gezdirip üstünden doldurdu. Bulgurun tadının damağına yayılmasını da aynı törenle izledi. Lokmayı yuttu bulgurun yemek borusunu ısıtmasını takip etti. Acıkmıştı.

Tam o sırada süpürgenin sesinin artık duyulmadığını fark edince aceleyle tencerenin kapağını kapattı, kaşığı bir peçeteyle temizledi. Diğerleriyle karıştırmamaya gayret ederek boş tabakları ve çatalları aldı. Holde Faziletle karşılaşınca dudaklarını ileri doğru uzatıp gözlerini yumdu. İkisinin de elleri doluydu, buna rağmen kısacık öpüştüler. Yollarına devam ederlerken, Fazilet'in sesi geriden duyuldu.

"Bulgurun tadını almadığımı sanma sakın Ali Bey!"

Ali suç işlemiş bir çocuk gibi kızardığını hissetti. Böyle durumlarda cevap vermemeyi tercih ederdi.

Sofrayı kurduktan sonra Pelin'i öperek uyandırdı Fazilet. Neşe içinde bir akşam yemeği yediler. Yemekten sonra hep beraber televizyonun karşısına geçip film seyrettiler. Son günlerin ağırlığı üzerlerinden kalkmış gibiydi. Birkaç saatliğine de olsa her şeyi unutmuş gibi görünüyorlardı.

O geceyi, tüm sıradışı olaylara rağmen sıradan bir gece gibi geçirdiler.

45

Hakan Yel

5

İstanbul Langa

OCAK

Aksaray'dan sahil yoluna paralel olarak Samatya istikametine devam eden Langa Caddesi boyunca yer alan zerzevat bostanları, yüzyılın başında kentin nasıl bir yapılaşma gösterdiğine iyi bir örnektir. İstanbul'u sarıp sarmalayan inşaat çılgınlığının, nasıl olup da buralardaki büyük alanları yutmadığı insanı şaşırtır.

Beton yığınlarıyla bölünmüş semtin aralarında kalan bu son bostanlar, sahipleri tarafından inatla ekilmeye devam edilip rant pazarından uzak tutulmaktaydı. Hemen ötelinde yaşanmakta olan modernleşme çılgınlığı ve bunun beraberinde getirdiği yıpranmışlıktan büyüdü bir şekilde uzak kalmışlardı. Bostanların sınırı, sadece caddelerle değil zamanla da araya kalın bir hat çekmekteydi.

Caddenin sahil tarafında bulunan altı dönüm büyüklüğündeki bostanın içinde yer alan iki katlı ev, yılların verdiği yorgunluğu gizlemeye gerek görmez bir haldeydi. Çatının üzerindeki kiremitlerin çoğunun kırılmış ya da zaman içinde sağa sola bükülmüş olması evin uzun bir süredir bakım görmediğini ortaya koyuyordu. Giriş kapısının etrafına rastgele bırakılmış gerekli gereksiz bir sürü araç gereçse evdeki yaşantının yavaş ama ısrarla devam ettiğini gösteriyordu. Yaz

46

Lokanta

mevsimindeki canlılığın aksine, kışa özgü o donukluk, evin tüm görüntüsüne oturmuştu.

Evin içinde, tavandan yerdeki kovaya doğru kısa aralıklarla damlayan yağmur suları, divanda oturmakta olan emekli öğretmen Nihat Bey'in ilgisini çekti. Başını okumakta olduğu kitaptan kaldırıp gözlüklerinin üzerinden tavana doğru baktı. Boyalan kabarmış, bazı kısımları dökülmüş tavan kaplamasının arasından sızan yağmur suyu, yavaşça bir damla oluşturuyor, büyüyerek yer çekiminin etkisiyle bir an uzuyor, sonra da dayanamayarak tavandan kopuyordu.

Damlanın kovaya olan kısa yolculuğunu gözleriyle tam olarak takip edemedi Nihat Öğretmen. Yetmiş yaşına merdiven dayamış bir adam için bu oldukça normal olmalıydı. Evin gerçekten sıkı bir bakıma ihtiyacı vardı. Belki hayatın gelişimine karşı koyma inadından vazgeçmeli, arsaya hatırı sayılır bir para vermeye hazır olan emlak komisyoncusunun teklifini kabul etmeliydi. Yorgundu. Yılların ağırlığını sırtında taşıyordu adeta. Damlaların eşit aralıklar ve eşit hızlarda akmaları, onu adeta büyülemiş, hareketsiz bırakmıştı.

Zamanı geriye almayı ne çok isterdi. Karadeniz Ereğlisi'nde görev yaptığı yıllara geri dönebilse ve limana bakan set üstündeki küçük dairede, o mutlu zamanları tekrar yaşayabilseydi. Babası o zaman henüz sağdı, buradaki bostanla uğraşır, oğlunun bir gün Anadolu'dan dönüp bostanla ilgileneceği hayalini kurardı. Her mektupta cümle aralarında usulca sokuşturulmuş sitemler vardı. Sürekli, neden İstanbul'da öğretmenlik ayarlayamadığını soruyor, Ankara'dan, hükümetten birilerini bulmasını salık veriyordu. Oğlunun İstanbul'a tayin edilmek için yeterince uğraşmadığını düşünüyordu. Ta ki rahmete kavuşana dek sitemler devam etti. Sonrasında babasının vasiyetini yerine getirmek için görevini bıraktı Nihat Öğretmen. Toparlandılar, İstanbul'a geri döndüler. Mükerrerrem Hanım, ilk başta pek sevinemediyse

47

w

Hakan Yel

de bu mecburi göçe, ilkbaharda bostanın gelinlik yeşilini giymesıyla, ısınıverdi çiftçiliğe. O zaman Sevinç henüz ilkokuldaydı. Sevinç...1 Nihat Öğretmen dudaklarını ısırırdı. Gözlerini sıkıca yumdu, sanki karanlıkların içinden kızı çıkıp gelecekmış gibi. Karanlığın içinde kaldı. Gözünden bir damla yaş yanağına ve oradan da yakası yıpranmış gömleğine düştü. Nefesi daralmaya başladı. Bir an için, sadece kısa bir kez görmek için ruhunu vermeye hazırdı. Her zamanki gibi bekledi. Sevinç gelmedi.

"Nihat?"

Eşinin endişeli sesini duyduğunda, kısa bir pişmanlık hissetti. Ağladığını görmemeliydi. Sevinç'in gidişinin üzerinden iki yıl geçmişti, ama içlerine düşen ateş hâlâ sönmemişti. Oysa onlara acılarının zamanla hafifleyeceğini söylemişti doktorlar. Olmadı işte. Olmuyordu, Acı yüreklerinde besleniyor, bir türlü çıkıp gitmiyordu.

Başını kapıya doğru çevirirken bir şey belli etmemeye çalıştı.

"Söyle Mükerrerrem, ne oldu?"

"Sen ağlamıyorsun, değil mi?"

"Yok, tavana bakarken yağmur damladı yüzüme... Yine akmaya başladı. Ne yapacağız bilemiyorum." |

Mükerrerrem Hanım sessiz kaldı. Eşinin gözyaşlarını tavandan akan damlalardan ayırt edemeyecek kadar yaşlanmamıştı henüz. İçindeki acı kabul edilemez olsa da kızından sonra eşini de kaybetmek istemiyordu.

Nihat Bey'in kalbinde sorun vardı ve üzülmemesi gerekiyordu. Karıkoca birbirlerine söz vermişlerdi. Yılda sadece bir kez, o da doğum gününde, ama illaki ağlamadan, kızları Sevinç'i anacaklardı. Mükerrerem Hanım, kızının öldüğüne inanmıyordu. Herkesin gittiği ya da gideceği yerde tekrar bir araya geleceklerdi. Ölümü kabul etmiyordu. Bunu kaldıracabilecek kadar büyük bir yüreği olmadığını söylüyordu.

Küçük tahta masanın başına geçip elinde tuttuğu beyaz örtüyü açtı. Dikkatli bir şekilde masaya yaydı. Mutfağa gidip sürahiyle bar-

48

Lokanta

dakları aldı. Sonra da tabaklarla çatal kaşıkları getirdi. Sonunda kü-çük tencereyi getirip servis yapmak için kapağını kaldırıncaya odaya mis gibihavuçlu yeşil mercimeğin kokusu yayıldı.

"Haydi, Nihatçığım, sofraya hazır."

Nihat Öğretmen sızlayan dizlerine aldırılmadan oturduğu divan-dan kalktı, masaya doğru yavaşça ilerledi. Bu arada kimi yerleri ateşten nar gibi kızarmış odun sobasının üst kapağını kaldırıp yanında du-rup odunlardan birini aldı, içine attı. Birkaç kıvılcım, neşeli zıplama-larla görüldüğü gibi hızla kayboldu. Kapağı yerine bırakıp masaya doğru yönelmişti ki, kapının vurulmasıyla olduğu yerde kaldı. Önce kapıya doğru baktı, sonra da kendisine bakan eşine. Normalde bu sa-atte onları kimse ziyaret etmezdi. Zaten gelecek olanlar da mutlaka önceden haber verirdi. Sadece saatin geç olması değildi onları şaşırtan. Zili çalmak yerine, gelen kişinin kapıya yumruğuyla vurması tedirgin etmişti. Sanki bahçede biri varmış da dışarıda kalmış gibi. Evden birisi eve döner gibi.

Mükerrerem Hanım, kaşlarını kaldırarak geleni tahmin edemediğini işaret etti. Kapı tekrar, ama bu kez daha sert vuruldu. Nihat Öğretmen bunun üzerine kapıya doğru yorgun bedenini sürükledi. Kapının çizikler içindeki kolunu kavrayıp geriye çekti. Eşikte siyah yağmurluk giymiş bir adam belirdi. Uzun boylu, zayıf ama güçlü bir duruşu vardı ve elinde bir sepet taşıyordu. Yüzü yağmurluğun başlığının oluşturduğu karanlıktaydı. Görünüşe göre, bardaktan boşanırcasına yağın yağmura aldırıldığı yoktu. Kimildamadan duruyordu. Nihat Öğretmen bir an tedirginlik hissettiyse de sonradan korkacak bir şey olmadığına inandı. Kapıdaki adam, sokaktan geçen bir serseriye benzemiyordu. Sıkı bir gök gürültüsü düşüncelerinden sıyrılmasına yetti. Tok bir ses tonuyla sordu. "Buyurun, kimi aradınız?"

Eşikteki adam cevap vermedi, onun yerine elindeki sepeti uzattı. Sepetin üzerinde bir naylon poşet vardı, içine yağmur suyu girmesin

49

F:4

Hakan Yel

diye özellikle konulmuş gibiydi. Yaşlı adam tuhaf bir rahatlık içinde uzatılan sepeti almak için elini uzattığında, Mükerrerem Hanım masanın başında öylece kalakalmış, kapıda neler olup bittiğini anlamaya , çalışıyordu.

Eşikteki adam sepeti tutmayı bırakınca, Nihat Öğretmen ağırlığı fark etti. Adam konuşmadan başıyla sepeti işaret etti. Yaşlı adam bunun üzerine sepetin üstünü örten naylonu kenarından kaldırıp içine baktı. Gözleri ters dönmüş bir baş gördü, ilk anda kalbinde bir sıkışma hissettiyse de saçın üzerine toka ile tutturulmuş kâğıdı gördüğünde sakinleşti. Yazıyı okudu.

"MEA CULPA"

Uzaklardan gelen bu mesajın anlamını biliyordu. Bakışlarını kâ gıttan kesik başa kaydırıldı. Tanıdığı. Eşikte kıpırdamadan duran ada ma minnetle baktı. Karanlıklar içinde kalan adamın, sadece kemikli çenesi ve ince ama düzgün dudaklarını seçebildi. Adam hiçbir şey söylemeden hızla dönüp karanlığa doğru kararlı adımlarla yürüdü ve kısa süre sonra yağmurun içinde kayboldu.

Mükerrerem Hanım, eşinin elindeki sepeti yere bırakıp portmantoda duran yağmurluğunu alışını izledi. Göz göze geldiler. Çok eskilerde kalmış bir parlıtı gördü kocasının gözlerinde. Dayanamayıp sordu.

"Nihat neler oluyor, kimdi bu adam, o sepette ne var?"

"Hanım, sofraya rakımı koy, şu sepeti ahıra bırakıp hemen geliyorum," dedi Nihat Öğretmen.

Sonra da dizlerinin ağrısına aldırmadan hızlı adımlarla dışarı çıktı. Ahıra doğru ilerlerken sürekli aynı kelimeleri mırıldanıyordu.

"Mea Culpa... Mea Culpa... Mea Culpa..."

50

Lokanta

6

İstanbul Beşiktaş

ŞUBAT

"Burası mı?"

"Burası abi!"

Semtin tarihi çarşısında bulunan "Karadeniz Pidecisi" her zaman olduğu gibi yoğun bir öğlen mesaisi yaşıyordu. Üç katlı küçük binada yer alan pideci, aslında döneriyle meşhurdur. Hemen giriş kapısının yanında kurulu tezgâhta pişirilen dönerin kokusu, sokaktan geçenleri etkileyecek kadar keskindir. Otuz yıldan beri aynı lezzette döner yapması, pidecinin kendine has sadık bir müşteri grubu edinmesini sağlamıştı. Aynı sokakta, aradan geçen uzun yıllar boyunca başka dönerci-ler de açılmış, ancak hiçbiri aynı lezzette döneri pişirememişti. Bunun sonucu olarak, birçoğu kapanıp yerine sürekli yenileri açılırken, Karadeniz Pidecisi hep yerinde kalmış, ne ekonomik krizler, ne gündelik yaşamın değişen şartları, haftanın altı günü pişirilen dönerin tadını ya da satışlarını etkilememişti.

Müşterilerden ağız tadına düşkün olanlar döneri pilav üstü ya da ekmek arası yemezler, sade olarak, yanına garnitür almadan, tabakta

51

Hakan Yel

isterlerdi. Elin başka bir yerde bulunamayacak lezzetinin, ancak bu şekilde doruk noktasında hissedilebileceğine inanırlardı.

Ali, dairede öğlen yemeği için bir çözüm bulmaya çalışırken, içeri Muzaffer girmiş ve kendisine unutamayacağı bir döner ziyafeti çekeceğini söylemişti. Ali, ilk başta bu daveti Muzaffer'in her zamanki abartılı davranışlarından biri olarak kabul etmişti. Çünkü, daha önce de kendisini midye dolma yemeye davet etmiş, sonuç hüsrana olmuştu. Midye yenilgisini nohut, balık, kokoreç davetlerinin hüsrana izlemişti. Önceki denemelere yönelik kısa bir hesaplaşmadan sonra Ali arkadaşının ısrarı karşısında direnmekten vazgeçmiş ve Beşiktaş çarşısındaki pideciye gelmeyi kabul etmişti.

Dükânın dar girişinden ilerleyip üst kata çıktılar. Garson çocuğun kendilerine bir yer bulmasını istediklerinde bir üst kata devam etmeleri gerektiği cevabını aldılar. Birinci kattaki masalar doluydu. Dar merdivenlerden bir üst kata çıktıklarında, kısa boylu, ince bıyıklı esmer kat garsonu onları karşılayıp boş olan iki masadan birine götürdü. Küçük masa, abartıdan uzak bir şekilde tamamen ihtiyacı görmeye yönelik sade tuzluk ve biberlikleriyle az önce kalkan müşterilerin yemek kırıntılarının temizlenmesini bekliyordu. Masaya oturmalarının ardından garson, özür dileyerek hızlı bir şekilde masayı sildi. Merdivenin karşısında yer alan küçük servis dolabına gidip gelmesiyle elindeki çatal bıçakları masaya bırakması bir oldu.

Ali kaşlarını kaldırarak Muzaffer'in duyabileceği kadar kısık bir sesle, "Bayağı hızlı servis ha?" diye sordu.

Muzaffer keyifliydi. "Eee... baba, ben seni hiç dandik yere getirir miyim yahu?"

"Hadi lan!... Midye yediğimiz yeri unuttun herhalde?"

"Abi heriflerin ustası işten çıkmış o gün, nerden bilebilirdim?"

52

Lokanta

Ali geriye yaslanırken gülümsedi. "Utan be! Daha demin dairede bunun kavgasını yaptık, yine söyleteceksin. Peki kokoreççiye ne demeli?"

Muzaffer birden ciddileşti, elleriyle dur işareti yaparak cevap verdi. "Bir dakika abicim!... Sana kokoreç üzerine mayonez sık diyen ben miydim?"

"Muzo delirtme beni, midemin bozulmasının mayonezle ne alakası var? Adamlar kesin eşek bağırsağı karıştırmışlardı."

"Ha, valla helal olsun sana. Yani memleketin en büyük gazetesi, bu adamları en iyi on kokoreççi listesinde gösteriyor, bu adamlar da salak ya, üç kuruşluk kâr için kedi köpek bağırsağı karıştırıyor öyle mi?"

"Eşek!" diye itiraz etti Ali.

"Eşek bağırsağını yemekle mide bozulmaz, kedi köpektir o."

"Hayırdır oğlum, et uzmanı olmuşsun görmeyeli."

"Ben çok yer geziyorum abicim, senin gibi öğlen öğününü simitle geçiştirmiyorum, saygım var yemeğe saygım!"

Yanlarında birisinin dikildiğini fark edince dönüp baktılar. Bin dokuz yüz altmışların Hintli film artistlerine benzeyen garson, sipariş almak için elinde küçük bir not defteri ve kalemle bekliyordu.

"İki pilav üstü, iki ayran..." diye sipariş verdi Muzaffer.

Garson başıyla siparişi onayladı ve hızla uzaklaştı. Biraz sonra elinde fırından yeni çıkmış tırnak pidelerle geri geldi. Masaya bırakırken uzun bir, "Buyurun" çekip arka taraftaki masadan eliyle "gel" işareti yapan genç kadına doğru koştu. İki arkadaş, bir taraftan dumanı tüten tırnak pideyi parça parça koparıp yerken diğer taraftan da garsonun çalışmasını izlediler. Yemek servisi için buldukları ikinci katta, sadece küçük bir ısıtıcı içinde ezogelin çorbası ve içecekler var-

53

Hakan Yel

di. Hintli artistlere benzeyen garson, mutfağın hazırladığı siparişleri almak için iki kat aşağıya iniyor, sonra da elinde tabaklarla iki kat yukarı koşturuyordu. Kimi zaman müşterilerden biri, yemeği önüne konduğunda bir ilave ya da değişiklik yapıyor, böylece aynı masanın siparişi için iki kez aşağıya inip çıkıyordu.

Ali dayanamayıp sordu. "Yahu bu adam akşam eve nasıl gidiyor?"

Muzaffer bilmiş bir edayla yanıtladı. "Alışkındır o alışkın."

Ali cevap verecekti ki, garson merdivenin başında elinde dönerlerle görüldü. Hızlı adımlarla yanlarına gelip döner tabaklarını önlerine koydu. Ardından servis dolabının yanından aldığı ayranları masaya bıraktı, sonra da, "Afiyet olsun!" diyerek uzaklaştı. İki birden pideyi yemeyi bırakıp iştahla dönerlerine çatal atmaya başladılar. Ali üçüncü lokmayı ağzına götürdükten sonra, bir yandan çiğnerken bir yandan da başını yana eğmeye başladı. Ardından da hayranlık dolu bir ifadeyle, "Muzaffer bu ne ya?" diye sordu.

Dayanamayıp bir kahkaha patlattı Muzaffer. Lokmasını tamamen yutmadığından birkaç minik parça masaya uçtu. Ardından da bir elini ağzına kapatırken aksırıp tıksırmaya başladı.

"Peh be oğlum, peh be! Yakışıyor mu kardeşim yahu? İnsan önce lokmasını yutar, sonra güler. Gülüyor musun hönkürüyor musun onu da anlamadım ya..." diye tersledi Ali bir taraftan da ellerini döner tabağının üzerine kapatmaya çalışıyordu.

Muzaffer hâlâ aksırmaya devam ediyordu. Yüzünün rengi çilek kırmızısına dönmüştü. Ağzını açıp derin derin nefes almaya başladı sonunda. Biraz sakinleşince de önündeki döneri bitirmeye çalışan Ali'ye sitem etti.

"Abi şurda ölsek umurun değil yani, pes valla..."

54

Lokanta

Ali ağzındaki lokmayı çiğnerken cevap yetiştirmeye çalıştı. "Yok be kardeşim, öyle şey olur mu? Sen ölene kadar ben döneri bitiririm."

"Şaka bir yana, nasıl beğendin mi bari?"

"Valla Muzo, ne yalan diyeyim, bu döner seni kral yaptı gözümde, geçmişteki bütün rezillikleri unutturur oğlum bu!"

"Değil mi ama? Ben sana söylemiştim."

"Ne koyuyorlar bunun içine acaba, tadı inanılmaz. Bak, hatırlar mısın geçen hafta şubenin orda gazete bayisinin karşısındaki büfeden döner yemiştik. Onunla bu döneri kıyaslayamazsm. Onu yedikten sonra

ağzımın içinde bir yağ tabakası kalmıştı. Fakat bu başka bir şey, sanki içinde yağ yok gibi. Daha doğrusu etin suyunu kaybetmemişler, etin suyu etin yağından daha fazla."

Muzaffer şaşkın şaşkın bakıyordu. "Abi sen neden söz ediyorsun Allah aşkına? Döner bu döner, başka bir şey değil. Herhalde terbiyesini falan değiştirmişlerdir hepsi bu, altında marifet arama."

"Demek beni tesadüfen getirdin buraya, bilerek değil."

"Nasıl yani? Ben buraya üç aydır geliyorum, sevmişim ki seni de getirdim."

Ali kaşlarını kaldırıp inanmaz bir havada baktı Muzaffer'e, "Üç aydır burda döner yiyorsun ve ben bunu fark edemiyorum öyle mi?"

"Evet!"

"Hadi lan! Piyango mu vurdu? Neyse, yine boş konuşmaya başladık, sen bana bir sade yarım söylesene, şu eti pilavsız yiyeyim bakayım, marifet hangisinde?" dedi Ali, boş tabağı iki parmağıyla ileri doğru iterken.

Muzaffer, garsona doğru elini kaldırırken söylendi. "Yaranamadım abicim sana, yaranamadım. Baksana aslan!"

55

Hakan Yel

Garson kendisine seslenildiğini fark edince, taşımakta olduğu boş tabakları servis asansörünün tablasına hızla bırakıp yanlarına geldi.

"Buyur abi!"

"Aslan parçası, sen bize iki yarım sade çek bakalım, ama sıcak gelmezse para yok ona göre!"

"Ayıp ediyorsun abi, sen merak etme," dedi garson, bir yandan da masadaki boşları topluyordu.

Garson yanlarından ayrıldıktan sonra kısa bir sessizlik oldu aralarında. Biraz sonra Ali sessizliği bozdu.

"Sence adli tıp raporu ne zaman çıkar?"

"Ne?" diye cevapladı Muzaffer, yüzünde tuhaf bir ekşime ifadesiyle.

"Yedikule cinayeti diyorum, otopsi raporu ne zaman çıkar diye soruyorum."

"Ha! Şu mesele. Valla bir haftada verirler herhalde. Nerden esti?"

Sıkıntısını gizlemeye gerek görmedi bu kez. "Aklımdan çıkmıyor bir türlü."

"Çok etkilendin değil mi?"

"Kabul edelim ki bunun gibisini daha önce görmemiştik."

"Kim yaptıysa harbiden uçmuş yani..."

Ali geriye yaslandı, parmaklarını masanın üzerinde seri bir şekilde tıkırdatmaya başladı. Kısa bir duraksamadan sonra devam etti. "Bunu yapanın şu anda dışarda olması beni aşırı rahatsız ediyor. Yani bu kadar soğukkanlı bir manyağın..."

Muzaffer eliyle dur işareti yaptı. "Bir manyağın? Şu an için bir veya birileri, ne olduğunu tahmin etmek kolay değil."

"Orası öyle ama içimde bir his var, çok kuvvetli, yani bunu biliyorum, bunu yapan bir kişi, sadece bir kişi."

56

Lokanta

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Muzaffer.

"Sana şu kadarını söyleyeyim; bu inanılmaz bir duygu, ama sanki o manyak şu anda buralarda bir yerde gibi geliyor bana."

Muzaffer, birkaç saniye Ali'ye dik dik baktı, sonra da dönüp minik salona göz gezdirdi. Dört masa daha vardı. Birinde iki genç kız ellerindeki yarım ekmek dönerleri hoyrat oğlan çocukları gibi ısırarak yiyorlardı. Diğer masada başörtülü bir kadın, karşısında oturan şımarık oğluna yalvara yakara çorba içirmeye çalışıyordu. Servis dolabının yanındaki masada ise yaşlı bir adam, kendi halinde yemeğini beklerken etrafa bakıyordu. Sıradan bir ihtiyar. Hemen karşısındaki masada ise iki kadın bir yandan yemek yiyor diğer yandan da hangi dükkânlarda indirim başladığını tartışıyorlardı.

Muzaffer tekrar önüne dönüp cevap verdi. "Abi, döner dokunmuş olmasın?"

"Ben ciddiylim! Hiç bu kadar huzursuz hissetmemiştim. Düşünüyorum da; önceki cinayetlerde katilleri rahatlıkla değerlendirebiliyor-dum, ama bu seferkinde tam tarif edemediğim karanlık bir nokta var. Tabi ben anlatırken sen böyle bön bön bakınca odaklanamıyorum, o da ayrı konu."

"Abi, beni yanlış anladın. Şaka bir yana, ciddi konuşalım. Cinayetlerde ben hep şöyle düşünürüm; ben kimim? Devlet! Devlet ne demek? Güç! Kudret! Adalet! İşte ben bunları temsil ediyorum. Bu topraklar üzerinde yaşayan herkes, benim devletimin kanunlarına uymak zorunda. Hata yaptığında bunun bedelini benim kanunlarıma göre ödemek zorunda. Ya seve seve ya..."

Ali yüzünü buruşturdu. "Oğlum akıllı ol Allah aşkına, biz siyasetçi miyiz? Nedir bu ya sev, ya terk et durumu?"

Konuşmaları dönerler gelince kesildi. Bir tek kelime dahi etmeden yemeğe saldırdılar. Hızlı bir şekilde tabaklarını temizledikten

57

Hakan Yel

sonra ayranlarını da içip tekrar arkalarına yaslandılar. Sonra da kal dıkları yerden konuşmaya devam ettiler.

Ali parmaklarının arasında tuttuğu kürdanı bir yandan dişlerinin. arasında gezdiriyor bir yandan da konuşuyordu. "Evet, ne diyordum? Hah! Nedir bu ;Ben devletim' ayağı?"

"Kardeşim, ben kanunu, nizamı temsil ediyorum. Kim olursa olsun benden güçlü olamaz, ben bu sınırlar içindeki hâkim gücüm, işte o kadar!"

Ali gülümsedikten sonra da sakın bir sesle, "Güzel kardeşim, bazen sınırların olmadığını, iç içe geçmiş iki dünyayı birden yaşadığımızı unutuyorsun. Senin sınırların diğer dünyada geçerli değil. Bu yüzden i bu olayın devletle, kanunla nizamla engellenemeyeceğini düşünüyorum. En azından bu konuda caydırıcılığın olmadığı ispatlandı," dedi.

"Söylediklerinde katılmadığım noktalar yok değil, ama ben senin gibi düşünmüyorum. Yedikule olayı, bence bu topraklarda her zaman görülebilecek bir cinayet. Tek farkı kurbanın üzerine yabancı bir dilde imza atılmış olması. Daha önce de başı olmayan cesetler bulmuştuk. Göreceksin, bu herifi yakaladığımızda böcek gibi bir tip çıkacak ve muhtemelen bir namus cinayeti ya da alacak verecek davası sonucuna varacağız. Hatta, Boğaz'da bir balık ziyafetine iddiaya girebiliriz."

Ali, arkadaşına iğrenmiş gibi baktı. "Bir ceset üzerine yemek iddiasına mı gireceğiz? Oğlum sen kafayı mı yedin?"

Bir süre daha oturduktan sonra hesabı ödeyip kalktılar. Balıkpa-zarı'ndaki kalabalığın arasında yürümeye çalışırken, Ali az önce konuştukları konuyu düşünüyordu. Muzaffer'e düşündüklerinin tamamını söyleyememişti. Basit bir cinayetten daha fazlası vardı o cesette. Katili yakınlarında hissedebiliyordu. Bu hislerinin yçğun paranoya başlangıcı olmamasını umdu. Durduk yerde psikolojisinin bozulması-

58

Lokanta

nın sırası değildi. Böyle bir durumun siciline işlenmesi, mesleki gele-ceğini tehdit ederdi.

Sadece mesleki açıdan zararlarını düşünmüyordu. Zaten o cesedi gördüğünden beri huzuru kalmamıştı. Kesinlikle korkuyordu. Ne işi, ne de belindeki CESA, bu korkunun önüne geçemiyordu. Hayatta sahip olduklarının tamamını birden kaybetme riskiyle karşı karşıya kalmış gibiydi.

Balıkçılar avaz avaz bağıyor, çarşıdan geçenlerin dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. Yağlı boyayla boyanmış tahta tezgâhların üzerinde gümüşi balıklar boy boy, çeşit çeşit özenle dizilmişti. Balıkçı ara sıra yerde duran büyük kovadan maşrapayla su alıyor, eliyle ağzını kısmen kapattığı maşrapayı balıkların üzerine savuruyordu. Böylece suyu yiyen balıklanıl pulları daha parlak, gözleri ise canlı gibi görünüyordu. Tezgâhların üzerine sarkıtılmış duylara takılı yüksek aydınlatma gücü olan ampullerin yaydığı ışık da bu masalımsı tablodaki etkiyi arttırıyordu.

Balıkçıların yanına kurulmuş sebze tezgâhlarının satıcıları da bu koroya katılıp kendilerince dikkat çekmeye çalışırken, gözleriyle balık satın alan müşterileri takip ediyorlardı. Yeşilin değişik tonlarında rokalar, marullar, göbekler, tere otları, nane yaprakları, maydanozlar, fesleğenler ve bunların arasında tatlı bir tezatla göze çarpan kırmızı turplar ile sarı limonlar...

Aklında balık satın almak gibi bir düşüncesi olmayan birinin bile iştahını kamçılaman bu manzara Ali'ye farklı görünüyordu. Bir an için tezgâhlarda yatan tüm balıkların gözlerinin kendisine çevrilmiş olduğunu hissetti. Ensesi buz gibi oldu. Saçmalamaya başladığını düşünüyorsa da merakını yenedi. Başını sola çevirip tezgâhlara tekrar baktı. Yüzüne hücum eden kanı hissetti. Altık emindi, balıklar kendisine bakıyordu.

Başını çevirdi ve kalabalığın arasında ilerlemeye çalışan Muzaffere yetişmek için adımlarını sıklaştırdı.
59

Hakan Yel

7

Gaziantep Kale

ŞUBAT

Şehrin tarihi kalesinin yer aldığı, küçük tepenin etrafını saran caddelerden biri olan Uzun Çarşı Caddesi'nde, hareketlilik her zamanki gibi erken başlamıştı. Sağlı sollu küçük dükkânların çoğunda Güneydoğu Anadolu'ya özgü baharatların ve özellikle kuru biberin bin türlüünü görmek mümkündü.

Kiremit renginden mora doğru, kırmızının her tonuna uğrayarak devam eden renk ziyafeti, insanın aklını karıştıracak kadar çeşitliydi. Ortalığı kaplayan yumuşak biber kokusu ise sokağa ayrı bir mistik hava katıyordu. Bu küçük baharat tezgâhlarının arasında sıkışmış gibi duran, dıştan bakıldığında oldukça gösterişsiz ama içlerinde ayrı birer dünya barındıran, yöreye özgü el işçiliği ürünlerinin satıldığı irili ufaklı dükkânlar da vardı. Bunların içinde en çok dikkat çeken, Gaziantep'e özgü büyük kaşıkların dizi dizi duvarlarda asılı olduğu bakırcı dükkânlarıydı.

Bölgeye özgü yemek kültüründe ayran, bardak yerine bakır bir kap içinde sunulduğundan, rahat içilebilirdi diye yanında bu kaşıklar j verilirdi. Son yıllarda, şehri ziyarete gelen turistlerin ilgisini çektiğinden, talep oldukça artmış, durumdan pay çıkarmaya alışkın yerel girişimci-
60

Lokanta

şimciler, hemen her köşe başına bu tip bakır eşyaların satıldığı sıra sıra dükkânlar açmıştı.

Caddenin en eski esnafıysa, geçen yüzyılın sonlarından beri aynı yerde kepenk açıp kapayan, namı yurtdışına kadar yayılmış, tarihi çeşmenin yanı başında yer alan kebabçıydı. Kebabı ve tatlılarıyla meşhur bu dükkân, adı, şehirle aynı zamanda anılan nadir mekânlardan biriydi.

Öğlen yemeği için erken bir saat olmasına karşın, dükkândaki dört beş masada müşteriler vardı. Üç kişilik bir grup önlerine konan kebab tabaklarına, gürültülü bir sohbet eşliğinde çatallarını sallıyorlardı. Masanın bir köşesinde duran, üzerinde ünlü bir fotoğraf makinesi markasının yer aldığı malzeme çantaları ve fotoğrafçı yelekleriyle büyük kentten gelen bir gazeteci grubu oldukları hemen anlaşılıyordu. Muhtemelen Gaziantep'e bir haberin peşinden gelmişlerdi ve grubun içindeki yerel bölge muhabiri de onları şehrin en iyi kebabçısında ağırlamaktaydı.

Demir parmaklıkların hapisane pencerelerine benzettiği yan sokağa bakan pencerenin önünde oturan kaba görünüşlü iki kişi ise pala bıyıkları ve birbirine uyumsuz, yıpranmış koyu renk kıyafetleri ile şehrin gecekondu mahallelerinden geldiklerini hemen belli ediyorlardı. Yumurta topuklu, dilsiz, sivri burunlu ayakkabıları, kimliklerinin tartışma götürmez bir işareti gibiydi. Yemeklerini yerken ara sıra kaşıkladıkları ayranın bıyıklarının kenarından süzülmesine bile aldırış etmiyorlardı.

Hemen arkalarındaki masada ise tek başına bir adam, özenle geriye taranmış, jöle ya da briyantın marifetiyle yapılandırılmış saçları, İngilizlere benzeyen biçimli burnu ve sıradan güneş gözlükleriyle dikkat çekiyordu. Bir an için dikkat çeken, ama sonradan unutulmuş tipler-
61

Hakan Yel

dendi. Önündeki tabakta duran Ali Nazik kebabını dikkatle inceliyor-; du. Önce tabağa doğru eğilip gözlerini kısarak kebabı kokladı. Derin bir nefes çekip bıraktı. Ardından, peş peşe üç dört kısa nefes çekti. Gözlerini yavaşça aralarken, diğer yandan da tabağı masaya bıraktı. Uzun uzun tabağı seyretti. Çatalı alıp patıcan ezmesinin içine daldırdı ve bir parçayı yukarıya doğru kaldırdı. Pencereden gelen ışığa doğru çevirdi çatalı. Dikkatle inceledi. Burnuna yaklaştırıp tekrar kokladı. Ağzına soktuğu lokmayı yavaşça devirdi. Bir yandan çatalı tabağın içindeki közlenmiş sarımsaklı patıcanın üzerinde ağır hareketlerle gezdirirken, diğer yandan da ağzındaki lokmayı incitmekten korkar gibi çiğniyordu.

Lokmayı yuttuktan sonra bekledi, tekrar yutkundu. Ağzında kalan tadı anımsamaya çalışır gibi bir hali vardı. Bu defa tabağın yanında duran kâsenin içindeki kepçemsî kaşığı aldı eline. Bir yudum ayrıncı ağzına alıp hafifçe çalkaladı.

Komilerden biri, göz ucuyla bu tuhaf müşteriyi izliyordu. Adamın sıradan olmayan davranışları ilgisini çekmişti. Kendisini tuhaf müşteriyi izlemeye öylesine kaptırdı ki elinde silmekte olduğu bardağı unuttu. Ağzı bir karış açık, ilk kez film seyreden biri gibi şaşkınlık içinde i

i ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yemeğin içinden bir şey çıkmış olabilir miydi? Belki bir sinek ya da hamamböceği. Gerçi haşarat ihtimaller dışındaydı, ama belki de bir kıl tanesiydi müşteriyi bu kadar garip davranmaya iten. Kısa bir tokat sesi kendine gelmesine yardım etti. Kominin müşteriyi izlediğini gören kıdemli bir garson, çok ses çıkarmayan, ama can yakan bir tokadı ensesine indirmiş, ardından da müşterilerin duymasına imkân olmayan kısa bir fırçayı basıvermişti.

Tuhaf müşteri, bu defa da çatalını tabağın içindeki et parçasına batırdı, burnunun ucuna götürerek koklamaya başladı. Ardından, et

62

Lokanta

parçasını ağzına alıp uzun uzun çiğnemeye başladı. Çiğnerken ara sıra lokmayı diliyle, dişleriyle dudağın iç kısmının arasına itiyor, bir an orada tutup sonra tekrar çiğnemeye başlıyordu. Taze patlıcanla arada kendini saklamayı başarabilen sarımsağın tadı, arkalarından bambaşka bir lezzet masalı anlatan et, müşteriyi etkilemişti. Bütün bu farklı lalları anlamaya çabalıyordu.

Dakikalar ilerledikçe kebabçının öğlen müşterileri birer ikişer dükkâna girmeye başladı. Garsonlar mutfakla masalar arasında kokuşturup duruyordu. Vitrine bakan tezgâhtaki tepsi tepsi baklavalara, becerikli eller tarafından ustalık dolu bir hızla alınıp karton kutularda paketleniyor ve sipariş veren müşterilere gönderiliyordu. Tezgâhın karşı tarafındaki büyük mangaldan yayılan cızırdayan etlerin kokusu içeriyi tamamen kaplamıştı.

Pala bıyıklı müşteriler, hesabı istedikten sonra önlerine bırakılan tabaktan birer karanfil alıp dillerinin altına yerleştirdiler. Yine tabaktan aldıkları kürdanla dişlerinin arasında kalan et parçalarını ayıklamaya koyuldular. Dişlerini temizlerken bir yandan fısır fısır kendi aralarında konuşuyorlardı. Hesabın gelmesiyle birlikte metal tabağa parayı bırakıp garsonların uğurlamaları arasında dükkândan çıktılar.

Hararetli konuşmalarına devam ederlerken, kaleden aşağı inen dar sokaklarda yürüyorlardı. Bir süre sonra tokalaşır öpüşerek birbirlerinden ayrıldılar. İriyari, pala bıyıklı adam, omzuna attığı siyah paltosunun yakasını tutup göğsüne doğru çektiştirken, okkalı bir balgamı sokak taşlarının üzerine fırlattı. Ardından da sallana sallana yürümeye başladı. Yürürken, yumurta topuklarını bilerek zemindeki parke taşlara vuruyor, çıkan sesi, kendince etraftakilere bir meydan okuma olarak görüyordu.

Yağmur, hızını arttırmış, sokaklarda yürüyen insanlar biter ikişer ortalıktan çekilmeye başlamıştı. Şimdi; su kanalına inen sokaktaki tek

63

Hakan Yel

kişi oydu. Sırtında bir dürtme hissettiğinde, arkasındakinin kim olduğunu anlamak için geriye döndü. Sonradan hayal meyal hatırlayacağı küçük, siyah tüpü gördü. Tüpten çıkan bir gaz bulutu yüzünden başı döndü ve inanılmaz bir hızla her yer karardı.

Saatler sonra, pala bıyıklı uyandığında kendini elleri ve ayakları bağlanmış olarak, üstü açık bir tahta kutunun içinde buldu. Kutunun yan duvarları yüksek olduğundan, etrafı görmesi mümkün değildi, bulunduğu yerden sadece tavanı görebiliyordu. Başında ve boynunda tuhaf bir zonklama hissetse de kafasını kutudan kaldırmak için bir hamle yaptı. Kaldıramadı. Bir şey onu boğazından geri çekti.

Dakikalar ilerledikçe bilinci açılmaya başladı. Bulunduğu kutuyu ve kendi durumunu anlamaya çalışıyordu. Nereden geldiği belli olmayan cılız ışığa gözleri alışınca etrafını inceledi. Kutu, her iki yanında yükseliyordu. Gözlerini yukarı devirmeye çalıştı ve sonunda kutunun başının üstünde bittiğini gördü. Aşağıya bakmaya çalıştı, ama net göremiyordu. Onun yerine ayaklarını zeminde yükseliyormuş gibi hareketlendirdi. Parmakları bir şeye değince bunun, kutunun alt tarafı olduğunu anladı. Kafası karıştı.

Neden üstü açık bir kutuydu? Yoksa? Birden ne olduğunu kavradı, onu bir tabuta koymuşlardı! Panikledi ve hayvanca bir dürtüyle kontrolünü kaybedip tüm gücüyle kalkmayı denedi. Beceremedi. Boğazından, el ve ayak bileklerinden kutuya sıkıca bağlanmıştı. Kıpırdaması mümkün değildi.

Bulunduğu yer, yıkık bir handaki bakımsız dükkânlardan biriydi. İçeride düşük voltajlı küçük bir ampulün zayıf ışığından başka ışık yoktu. Bina girişinin iki kat altında bulunan dört dükkân, han açıldığından beri sadece bir kez kiraya verilmiş, yaklaşık iki ay sonra da kiracılar mekânlarını terk etmişlerdi. Çünkü dükkânlarda anormal de-

64

Lokanta

derecede rutubet vardı. Aradan geçen otuz yıl boyunca, kiraların komik sayılabilecek düzeylere çekilmesi dahi durumu değiştirmemişti. Sonunda, bir ay önce adamın biri çıkagelmış ve dükkânlardan birini kiralamak istediğini söylemişti. Mal sahibi, tecrübelerine dayanarak kontratı yapmadan önce dükkânlarda rutubet sorunu olduğunu anlatmıştı. Ancak, yeni kiracı adayı rutubetin kendisi için önemli olmadığını, burada mantar yetiştirme denemeleri yapacağını, rutubet ve karanlığın, işi için bulunmaz nimet olduğunu, yalnız ortalığa biraz koku yayılabileceğini, bunun da geçici olduğunu söylemişti. Bu, sonuç olarak her iki tarafı da memnun eden bir alışveriş olmuştu. Gerçi yeni kiracının, gözünde kara gözlükleri olan, yanında sefil bir çocuğun kendisine yol gösterdiği kör bir adam olması mal sahibinin tuhafına gitmişti, ama onu asıl ilgilendiren, dükkânlardan birinin otuz yıl sonra rutubete rağmen kiralanmak istenmesiydi.

Pala bıyıklı bağırmağa başladı. Aslında bu bağırmaktan çok fısıldamak gibiydi, çünkü sesi, kendini ne kadar zorlarsa zorlasın istediği yükseklikte çıkmıyordu. Panik içinde söylenmeye başladı. Küfürler, tehditler gırla gidiyordu. Aralıklarla yaklaşık on dakika kendi kendine yırtındı. Kendi sesini bile zor duyuyorken, başkalarının onun sesini duyup gelmeleri mümkün değildi. Sonunda tıslamaktan yorulup beklemeye başladı.

Aradan ne kadar geçtiğini bilmiyordu, ama birden içeride bir tıkırtı ve ayak sesleri duydu. Birisi yavaş adımlarla yanına yaklaşıyordu. Bir anda tere boğuldu. Kendisini bu hale getirenle karşılaşacaktı. Az sonra tepesinde esmer bir adam gördü. Kömür karası gözleri, kemikli ama güçlü hatlara sahip yüzünün üstündeki iki siyah delik gibiydi. Adamın bakışlarının etkisiyle bir anda vücudu yine terledi. Yüz tanıdık gelse de çıkaramadı.

65 F:5

Hakan Yel

"Kebabları beğendin mi?"

II.....II

"Ah tabi, sen sadece karnını doyuran hayvanlardansın, nasıl da unuttum. Önüne bok da koysalar yersin. Nasılsa bir süre sonra sıçıp çıkaracaksın değil mi? Peki neden herhangi bir kebabçıya değil de oraya gidiyorsun öyleyse? Muhtemelen arkadaşını ağırlamak için ora* yi seçmişsindir. Pahalı olsun namımız yürüsün değil mi?"

II.....II

"Nasıl, bu İstanbul ağzı sana çok ağır geliyor mu? Belki de senin aksanıyla konuşmalıyım, böylece anlaşabilmemiz daha kolay olur ha? Pala! Beni dinleymisen, sana söyleyem gavat!"

II.....II

"Yok yok, seninle kendi dilimde konuşayım ki aklım daha çok karışsın. Şimdi ben senin aksanıyla konuşsaydım, kesin beni hasımlarından biri gönderdi sanırdın. Oysa senin için çok uzaklardan geldim." Sesi sitem doluydu. Birkaç saniye susup öfkeyle ekledi. "Senin yüzünden evimden uzak kaldım hayvan herif!"

Adam, tabutun etrafında sakin adımlarla dolaşmaya başladı. Ellerini birbirine yapıştırmış, göğsünün hizasına kaldırmış, yavaş, ama ritmik bir şekilde sallıyordu. Tabutun etrafında sanki tuhaf bir tören gerçekleştiriyordu. Kısa bir mırıldanmanın ardından, konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

"Aslında işin sırrı muhtemelen çevre etkeninde. Yani hava, toprak ve su ile bunların karışımlarından şekillenen ürünlerde. İstersen biraz daha açayım. Şimdi, yayladaki oksijen oranını düşün, oldukça yüksektir değil mi? Hatta bazı insanlara bu oksijen fazla gelir de geçici bir sarhoşluk yaşarlar. Neden? Çünkü alışkın olmadıkları miktarda

Lokanta

saf oksijene tabi kalırlar. İşte, bu oksijen yoğunluğunun olduğu alan-larda yetişen bitkiler ve bunlarla beslenip yetişen hayvanların etlerin-de değişik bir lezzet olur. Bizim, basit bir kelime ile 'lezzet' olarak adlandırdığımız bu farklılık, aslında etin yapısallarmdaki ciddi değişimlerdir. Alyuvar yoğunluğu diyeceğim, ama senin aklın iyice karışacak değil mi?"

Pala bıyıklı, hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ne adamın söylediklerini anlayabiliyordu, ne de bunları kendisine neden anlattığını çözebiliyordu. Bu durum onun için gerçekten fazlasıyla karmaşıktı. II.....II

Adam tabutun etrafındaki turunu yavaş adımlarla sürdürmeye devam etti. Ellerini hâlâ ritmik bir şekilde bileğinden ileri geri sallıyordu.

"Tabi ki senin anlayamayacağın konular bunlar, ama ben giderayak zihnin açılıns diye anlatıyorum. İşin doğrusu ben, kendi aklıma takılanları çözmeye çalışıyorum..." dedi ve durdu.

Ellerini tabuta yaslayıp pala bıyıklının yüzüne yaklaştırdı yüzünü. Pala bıyıklı, gözlerini gözlerine dikmiş kırpmadan bakan adamın nefesini hissetti yüzünde. Elinde olmadan nefes almayı bıraktı. Şimdi nefesini tutmuş, korkuyu kanının her damlasında hissederken, kalbinin atışı bir davul gibi şakaklarında zonkluyordu. Adam bakmaya devam ediyordu. Gözlerini kırpmadan, acımasızlığının sınırlarının ne kadar uzakta olduğunu anlatan buz gibi bir ifadeyle bakıyordu. Pala bıyıklı, çaresizliğin pençesine bıraktı kendini. Ağzı açıldı, bir kapı gıcirtısına benzeyen sesiyle sordu.

"Ben sana ne yapmışım ki ağam?"

Adamın bu soruyla birlikte hafif bir gülümseme yerleşti yüzüne. Birkaç saniye daha baktı öylece.

Aralarında bir duygu iletişimi kurul-

67

Hakan Yel

masına izin verdi. Pala bıyıklı, bu gülümsemenin ardında, küçük bir şefkat kısıntısı olduğunu sandı. Küçük ama küçücük bir umut beklen tisiyle kıpırdandı. Kurtulabilir miydi? Kendine güveni geri gelmeyi başlıyordu ki adamın ağzının açıldığını gördü. Elinde olmadan merak kapladı içini. Kendisine acımış olabilir miydi? Serbest bırakabilir miydi?

Adamın ağzı biraz daha açıldı ve sonra tuhaf bir hareketle kapandı. Boğazındaki bir lokmayı dudaklarına getirmek ister gibi çenesini, ağzını oynattı. Sonra da öpücük vermek ister gibi dudaklarını büzüştürdü.

Pala bıyıklı bir an için adamın kendisini öpeceğini sandı. Adam bir karış üstünde duran ağızdan üzerine doğru yaklaşmakta olan beyaz sıvıyı görünce, beyni tekrar korkuyla büzüştü. Tükürüğünü pala bıyıklının suratına doğru uzatıyordu. Tükürük uzadıkça uzadı, bir sakız gibi yaylandı, sallandı ve pala bıyıklının gözlerine değdi. Değdiği anda da küçük bir dudak hareketiyle, ağızdan kopup tümüyle adamın gözünün üstüne yerleşti. Pala bıyıklı kısık bir iniltiyle cevap verebildi sadece. Bu inilti, teslimiyetinin sesiydi.

Adam tükürüğünü kurbanının gözüne bıraktıktan sonra, kurbanından uzaklaşıp tabutun etrafındaki sakin yürüyüşüne devam etti. Birkaç adımdan sonra da hiçbir tuhaflik olmamış gibi sakince konuşmaya başladı.

"Eti bu kadar özel yapan tek etken; oksijen! Hepsi bu kadar. Sadece, bu reçetenin üstüne kurulmuş bütün lezzet imparatorluğu. Tabi burda yetişen bitki çeşitlerinin ve içlerindeki yapı elementlerinin miktarlarının, başka yerlerdekinden farklı olması da bir etken, ama bunun da temelinde oksijen oranının farklı olması yatar. Etin terbiyesinde kullandıkları yoğurt da bu hayvanların sütünden geliyor. Dolayısıy-

68

Lokanta

la yoğurt da bu zincirin önemli bir halkası, hatta bu işin çimentosu diyebiliriz. Burada unutulmaması gereken en önemli nokta ise yoğurt ve etin birleşimindeki başarının başka bölgelerde görülemeyeceğidir. Sana bir örnek vereyim. Ege de eti terbiye etmek için zeytinyağı kullanırlar ve bu işlem genellikle başarılı bir sonuç verir. Ancak aynı zeytinyağı bu bölgenin etleri üzerinde aynı başarıyı yakalayamaz. Neden? çünkü her ikisinin de yapılarındaki madde zincirleri birbirine doğru eşitlenmez," dedi ve gülmeye başladı.

Tekrar tabutun başına geldi. Gözlerini kurbanının gözlerine dikti. Pala bıyıklı dehşet içinde, açık olan tek gözünü bakıyordu. Tükürük, sol gözünün üst ve alt çukurunda baskısını koruduğundan, gözka-paklarını kapalı tutuyordu.

Uzun bir bakışın ardından gülümseyerek sordu. "Korkuyon mu lan?"

II.....II

Ardından yine kendisi cevap verdi. "Korkarsın tabi... Korkmalısın da zaten!"

Başını iki yana yavaşça sallayıp ilave etti. "Gerçi, gideceğin yerde göreceklelerinden sonra buraya dönüp benim yanımda olmak için her şeyini verebilirsin, inan bana. Korkuyu, senin ne kadar zayıf ve önemsiz olduğunu gittiğin yerde daha iyi anlayacaksın."

Tabutun başından ayrılıp odanın öteki tarafına gitti, sonra da geri geldi. Getirdiği pislik içindeki paslı demir sandalyeyi tabutun yanına koydu. Ardından da sandalyenin üstüne çıktı. Öylece durdu. Elleri yanına sarkmış, başı öne eğik tabutun içindeki adamı seyrediyordu. Adamı başının tepesinden ayakkabılarına kadar süzdü, sonra tekrar gözlerine döndü.

Pala bıyıklı ter içinde kalmıştı. Zaman ilerledikçe sonunun yaklaştığını hissedebiliyordu. Affedilme umudu tükürükle birlikte yok

69

Hakan Yel

olup gitmişti. Sadece, gitgide artan paniğin yerini derin bir korkunun alacağını hissediyordu. Adamın tepesine dikilmek için neden sadalye-ye çıktığını çözmeye çalışıyor, aklı panik içinde, yokuş aşağı freni boşalmış bir kamyon gibi, düşünceler arasında oradan oraya, sonsuz bir hızla çarpıp duruyordu.

"Hiç günah işledin mi?" diye sordu, gözlerini tabuttaki pala bıyık-lının gözlerinden ayırmadan.

II.....II î

"Sütten çıkmış ak kaşksın öyle mi?"

II.....II 1

"Neden insanlar günah işlerken, bir bedel ödeyeceklerini akıllarına bile getirmez? Oysa din adamları kendilerini yırtarlar bunu öğretebilmek için. Çocukluğundan beri hiç camiye gittiğin günler oldu mu? Tabi ki gidiyorsundur. Diğer günler ve geceler her boku yersin, ama cuma gecesi ve cuma günü günah çıkartmaya çalışırsın. Öteki dünya için yatırımını yaparsın, değil mi? Sahtekâr! İmamlar hep seni ikaz etti, hatırlıyor musun? Günah işlememeni söylediler. Günahların bedelleri olduğunu, gazabın bu dünyada mı yoksa öteki dünyada mı geleceğini kimsenin bilmediğini, eğer bu dünyada gelirse, hangi kılıkta, hangi görüntüde gelip seni ezeceğini ve yaptıklarının bedelini ödeteceğini de anlattılar değil mi?" dedi duru bir sesle.

Birkaç dakika daha bakışmaya devam ettiler. Pala bıyıklı kontrolünü yavaş yavaş kaybediyordu. Gözlerini kaçırmaya başladı. Kayda değer bir titreme bütün vücudunda yayılıyordu. Sadece, "Ne olacak?" sorusu vardı aklında, o da kısa aralıklarla gidip geliyordu. Büyük bir boşluğun düşüncelerini kara bir bulut gibi kapladığını hissetti. Şok başlıyordu.

Adam bir eliyle pantolonunun fermuar kapağını, diğeriyle de fermuar başını kavrarken dudakları bir ip gibi dümdüz oldu. Buz gibi

70

Lokanta

bir sesle, "Gözlerini kapat da yanmasın!" dedi. Ardından, rayında ilerleyen fermuarın sesi odayı doldurdu.

Pala bıyıklı avazı çıktığı kadar bağırılmaya başladı. Sesi yıllarca kullanılmamış paslı bir sazdan çıkıyor gibiydi. Titremesi çirpinmeye döndü, ama bu fayda etmedi. Çok sıkı bağlanmıştı.

Adam, kasıklarındaki baskıyı, parmaklarının arasında tuttuğu penisinden serbest bıraktı. İlk damlalar pala bıyıklının alnına çarpıp küçük damlacıklara ayrılarak sıçradı. Yüzüne çarpan sıvıyı hissettiğinde, hemen dudaklarını içeri çekerek ağzını kapatmaya çalıştı. Gözlerini korkuyla yuman küçük çocuklar gibi sınıksız kapatmış, başını yana çevirmişti. Sirtını dönmek için tabutun zeminini zorluyor gibiydi. Boynundaki kemer baskıdan iyice gerilmiş, boyun kasları ve damarları belirginleşmişti. Yüzünü yana çevirdiğinden çış damlaları

kulağına giriyor, oradan haince damak boşluğuna kayıyordu. Bıyıklarında yol bulmaya çalışan damlalar ise kıllara yapışıp uçlarında sallanıyordu.

Adam, pala bıyıklının burnundan nefes alıp vererek, inlemesine aldırmadan suratına işemeye devam etti. Uzun süre idrar çıkarabilmek için yemekten önce bir buçuk litrelik su şişesini devirmişti. İşe yaramıştı işte. Pala'mn ensesinin etrafında küçük bir çiş birikintisi oluşmuştu. Adamın yemekte avuçla yediği acı sivri biber turşuları, sonra üzerine içtiği demli çaylar asit oranını iyice yükseltmiş, kokunun iyice artmasını sağlamıştı. Şimdi, zaten havalandırması çalışmayan pislik içindeki dükkânın ağır havasına, bir de keskin sidik kokusu karışmıştı.

Sonunda işeme faslını bitiren adam, son damlaların da tabuta düşmesi için penisini defalarca küçük parmak hareketleriyle salladı. İşinin bittiğine kanaat getirince, dikkatli bir şekilde pantolonundan içeri sallandırıp fermuarı çekti. Sol eliyle yan cebinden kolonyalı

71

Hakan Yel

mendili çıkararak ellerini dikkatlice sildi. Bu sırada pala bıyıklı inle meye devam ediyor, ensesini hafifçe ısıtan sidik yüzünden kafasını çe viremiyor, kıpırdamadan duruyordu.

Adam kolonyalı mendille işini bitirince gelişi güzel bir yere fırlat tı. Tam kurbanını seyretmeye devam edecekti ki dizinin yan tarafında hafif bir ıslaklık hissetti. Külot giymediğinden son damlalar bacağın-: ' dan sızmıştı. Dişlerini sıktı. Duş yapması ve üstünü değiştirmesi gere- kiyordu. Başını hafifçe olumsuz anlamda iki yana salladı. Ardından tekrar kurbanına odaklandı.

"Kötü bir duygu değil mi?" diye sordu.

Tabuttaki adam artık makaraları koy vermiş, katıla katıla, salya sümükleri yüzündeki idrara karışarak ağlıyordu. Direnci kırılmıştı. O artık küçük bir çocuktü. Savunmasız, güvensiz, her şeye inanmaya hazır, sıkıntı hissettiğinde doğal alarmları gereği annesine sığınmak isteyen, bu gerçekleşmeyince de katıla katıla ağlayan zavallı bir çocuk.

Tam bu sırada derinden bir ses duyuldu. Adam başını döndürüp olduğu yerden kıpırdamadan dinlemeye çalıştı. Dikkat kesildi. Ancak, tabuttakinin hıçkırıklarının gürültüsünden, arka plandaki sesi tam duyuyordu. Hırsla dönüp pala bıyıklıya tiksinererek baktı ve, "Birkaç saniye sesini kes, yoksa canını yakarım!" dedi.

Aslında sadece susmasını söylemesi bile tabuttakinin, onun sözünü dinlemesi için yeterliydi. Hıçkırıklar yerini kuru bir burun çekişe bıraktı. Adam tekrar başını yana çevirdi, sonra da hafifçe eğip bir sesi diğerinden ayırmaya çalıştı. İş hanının içindeki, merdiven boşluklarına yerleştirilmiş hoparlörden yayılan ezan sesi, derinden gelen bir ninni gibi gelip adamın kulağına takıldı.

Sesin, kutsal çağrı olduğunu fark eden adam, başını öne eğerek beklemeye başladı. Bildiği duaları okudu. Dua okumayı bitirince tekrar kulak kabarttı, ses kesilmişti. Artık işine dönebilirdi.

72

Lokanta

Tekrar tabutun başına geldiğinde, pala bıyıklının çok fazla titrediğini fark etti. Eğer işini biraz daha ağırdan alırsa, tabuttaki adam kendi kendine ölecek, böylece infaz yarım kalacaktı. Pala'nın savunma duvarının arkasında bu kadar zayıf bir kişilik beklemiyordu, kurbanı çabuk çözülmüştü. Kalıbının adamı değildi. Bu durum canını sıktı.Daha fazla vakit kaybetmemeye karar verdi.

"Cehenneme inanır mısın Kadri?" dedi adamın sidik kokan kulağına yaklaşp. Sesi bir yılan tıslamasından daha ürkütücüydü. Bu dav-ranışıyla Pala daha fazla titremeye başladı.

Adam devam etti. Pala'nın üzerine eğilmiş, hareketsiz öylece dururken, "İnanman lazım!" dedi. Sonra da kulağına doğru usulca üfledi ve, "Çünkü bundan sonra sonsuza kadar orda kalacaksın."

Tabutun üzerinden çekilip dükkânın dibine doğru yürürken duvara tükürdü. Sidik kokusu odadaki aşırı rutubetle birleşince iyice keskinleşmiş, genzini yakmaya başlamıştı. Tekrar tükürdü. Duvarın dibinde duran iki küçük çuvalı kulaklarından tutup tabuta doğru çekmeye başladı. Odada, çuvalların yerde sürüklenmesinden kaynaklanan sestten başka bir şey duyulmuyordu. Pala bıyıklı, duyduklarının ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ağzından akan salyalar yanağındaki sidiğe karışıyordu. Çuvalların sesi kesilince kısa bir sessizlik oldu. Tabuttaki, ne olacağını görmek ister gibi gözlerini yukarı dikti. Adam, birden tabutun

kenarından başını uzatıp kurbanının gözlerine baktı. Pala bıyıklı, gözlerini sıkıca yumup tekrar ağlamaya başladı.

"Neden yüzüne işedim biliyor musun? Çünkü idrardaki doğal asitler, toz karabiberin içinde bir reaksiyon yaratıp daha keskinleşmesini sağlıyor. Göreceksin!" dedi.

Pala bıyıklı, başına gelecekleri anlamıştı. Karabibere alerjisi vardı. Bu baharatı kokladıkça, iç organları tepki veriyor, şişiyordu. Ciğer-

73

Hakan Yel

leri, nefes borusu sıkışacak ve inanılmaz bir yavaşlıkla nefesini kese-

cekti. Deli gibi tepinmeye başladı.

Tabut, üzerinde durduğu demir is-

keleleri titretmeye başladı.

Adam geriye dönüp yerde duran çuvalın ağız cebinden çıkardı- ğı küçük bir çakıyla dikkatlice kesti.

Sonra çuvalı iki eliyle kavrayıp belini incitmemeye gayret ederek yavaşça kaldırdı. Tabuta yanaştı,

kurbanının başının etrafına özenle dökmeye başladı. Az sonra pala bıyıklının başının çevresinde

karabiberden bir yastık oluşmuştu. İkinci çuvalı ellerinin üzerine ve boynuna döktü, dönüp yerdeki üzerinde

havalandırma delikleri olan kapağı aldı ve tabutun üzerine yerleştirdi.

Tam kapatmadan önce pala bıyıklının gözlerine son kez baktı. Pala deli gibi terliyor, titriyordu. Gözlerinin

akı hariç her yeri karabibere bulanmıştı. Şimdi, karanlığın içinden bakan bir çift gözdü.

"Ben gittikten sonra, bu odada yalnız kalmayacaksın. Eski bir tanıdığın da burda, senin bitişini izleyecek. Her nefeste bunu neden yaptığımı düşün ve gideceğin yere geldiğimde, bana bulduğun cevabı söyle, e mi Kadri!"

Tabutun kapağı gürültüyle kapandı...

74

Lokanta

8

İstanbul Gayrettepe

ŞUBAT

Şubat ayının soğuğu, İstanbul üzerine karabasan gibi çökmüştü. Aralıklarla yağan kar, üç parmak kalınlığa ulaşınca koca şehirde yaşayan on altı milyon kişiye hayat zehir olmuştu. Zaten ite kalka işleyen ulaşım sistemi, yağan karın kayganlaştırdığı caddelerde, kış bakımı yaptırmamış, kar yağışına hazırlıksız yakalanan yüzlerce aracın yolda kalmasına neden olmuştu. Dişleri aşınmış, erimiş kabak lastikler normal zamanda asfalt üzerinde zaten tutunamazken, karla kaplı zeminde bir türlü yeri kavrayıp aracı harekete geçiremiyor, patinaj çekiyor ve böylece daha fazla kara saplanıyordu. Özellikle yokuşlarda yaşanan bu tiyatro, kara saplanan araçların arkalarında uzun kuyruklar oluşmasına neden oluyor, ardından da küçük tartışmalar ve kavgalar yaşanıyordu.

Araçlarının durumu nispeten daha iyi olan sürücüler, kara saplanmış aracın sürücüsüne kızıyor, sataşiyor, ortalığı sakinleştirmeye çalışan diğer araç sürücülerinin de araya girmesiyle büyük bir karmaşa yaşanıyordu.

Kent sakinleri her yıl olduğu gibi bu sefer de kar yağışıyla birlikte anlamsız bir paniğin içine yuvarlanmıştı. İşyerleri, hemen mesai saat-

75

Hakan Yel

lerini geriye çekerek acil durum planlarını devreye sokmuşlardı. Bu-nun anlamı; saat dörtten sonra şehrin

büyük bir trafik yoğunluğu ya-sayacağıydı. Ev kadınları okulların tatil edileceğini tahmin edip yolla-ra

düşmüşler, okul önlerinde çocuklarını karşılamaya ve bir an önce eve götürmeye çalışıyorlardı. Televizyon

kanalları doğaüstü bir olay gerçekleşiyormuşçasına heyecanla caddelerden kar yağışı ve kent ya samına

etkileri ile ilgili canlı yayınlar gerçekleştiriyorlar, nefes nefese "Son Dakika" durum bilgileri veriyorlardı.

Yüzlerce beton binayla çevrili plansız programsız kentleşmenin çağdaş tablosu gibi görünen semtlerden biri de Gayrettepe'ydi. Buradaki emniyet müdürlüğünün altıncı kat penceresinden yağmakta olan karı,

güneydoğudan gelen misafiriyle birlikte sohbet ederek seyreden Cinayet Bürosu Amiri Başkomiser Fahri Tulgar kapının tıklamasıyla başını kapıya doğru çevirip seslendi:

"Gir!"

Kapı yavaşça açıldı ve Ali başını aralıktan içeri uzattı. "Amirim, rahatsız etmeyelim?"

"Gel Ali gel, geç otur lütfen," dedi amir, ardından da masasının bir köşesinde duran düğmeye bastı. Ali henüz yerine oturmadan kapı tıklatıldı ve bir hizmetli içeri başını uzattı. "Buyurun amirim."

"Bize üç çay getir Salih!"

"Emredersiniz amirim!"

Adamın geri çekilmesiyle birlikte Fahri Tulgar, Ali'ye odadaki siyah deri koltukta sessizce oturan otuz yaşlarındaki kumral, takım elbiseli, zayıf yapılı adamı tanıttı.

"Mahir Bey Gaziantep cinayet masasından geldi. Kendisi, geçen hafta vuku bulan bir cinayetle ilgili olarak bizi ziyarete gelmiş, hem tanışmak, hem de fikir almak istiyor. Ben de bize yardımcı olabilece-

76

Lokanta

ğini düşünüp seni çağırttım. Konuyu tartışmak için gelmeni bekliyor-duk.."

Ayağa kalkıp tokalaşan Gaziantepli, amirin susup kendisine bakmasıyla birlikte konuşması gerektiğini anladı. Yerine dönerken kentlinden emin ama alçakgönüllü bir tavırla konuşmaya başladı. "Memnun oldum Ali Bey. Amirime söylediğim gibi, aslında kız kardeşimin nişan merasimi için İstanbul'a gelmem gerekti." Ali araya girdi. "Hayırlı olsun!"

"Teşekkür ederim. İnşallah hayırlısı olur. Kendisi ilkokul öğretmenidir. Esenler'de görev yapıyor. Orda semtten tanıştığı bir esnaf talip olmuş, kısmetse olacak bakalım. Kalkıp gelmek icap edince ben de bu vesileyle geçen hafta bize intikal eden bir cinayet ile ilgili olarak sizlerin fikirlerini almak istedim."

Ali dikkatle dinliyordu, tekrar araya girdi. "Tabi, yardımcı olabilirsek ne ala."

Gaziantepli komiser, "Teşekkür ederim," dedikten sonra kısa bir duraklamadan sonra devam etti. "Şehrimizde genellikle işyerlerinin olduğu bir bölgede, pek bilinmeyen bir hanın, zemin altında kalan katlarından birinde bir ceset bulundu. Şimdiye kadar rastlamadığımız türden bir cinayetti."

Bu kez amir kendinden emin bir şekilde araya girdi. "Aman Mahir kardeşim, biz bu meslekte neler görüyoruz. Hele İstanbul ayrı bir âlem. Memleketin seyahat edebilen tüm manyakları buraya geliyor."

Gaziantepli polis saygılı bir tebessümle alttan aldı. "Haklısınız amirim. Ama yine de ben kendi adıma, böyle bir şekli ne duydum, ne de gördüm. Bir sürü araştırma yaptık, hâlâ da yapıyoruz, ama böyleleri yok. En azından varsa da kayıtlara girmemiştir."

Kapının sertçe tıklatılmasıyla birlikte odaya, elinde çay tepsisiyle giren hizmetli, oturanların yüzüne bakmadan mekanik hareketlerle

77

Hakan Yel

herkesin çayını dağıttı. Sonra da oyalanmadan odadan çıktı. Çayların gelmesiyle birlikte bölünen konuşmanın yerini bardaklarda döndürülen kaşıkların şingirtisi aldı. Birkaç saniyelik gürültüden sonra ilk yudumlar eş zamanlı olarak içilip altın renkli şeritleri olan ince belli klasik bardaklar, tabaklara geri bırakıldı.

"Bu çay çok iyi geldi işte. Öğlen yemeğinde nohut pilav yedik, yanında turşu verdiler. Midemi ekşitti yahu. Çay bastırırver şimdi," dedi Fahri Tulgar. Hemen arkasından uzun bir yudum daha çekti.

"Keşke turşu yemeseydiniz amirim. Hele nohut yanında, iyice eziyet vermiştir artık."

Elini dur der gibi kaldırıp itiraz etti amir. "Yo... Orda dur Ali! Turşu vücut için çok faydalıdır. Mideyi rahatlattığı gibi bağırsakları da temizler. Yalnız her yerin turşusu yenmez. Bizim hanım eve her turşuyu sokmaz mesela. İlle de Beşiktaş'ta, Balıkçılar Çarşısı'ndaki turşucu olacak. Gerçi haksız da değil. Adamlar dört nesildir aynı yerde turşuculuk yapıyorlar. O kadar bilinen bir yer ki tabelası bile yok. Düşün artık!"

"Biz de Muzafferle, geçende Balıkçılar, Çarşısı'na, döner kebab yemeğe gittik amirim. Herhalde oralarda bir yerde bahsettiğiniz turşucu. Sanırım bir an önce eşimle birlikte, Balıkçılar Çarşısı'nı ziyaret etmemiz gerekecek. Bütün lezzetler orda toplanmış gibi," dedi Ali.

"Bu turşucu, ara sokakta. Hani heykelin olduğu meydanda bir kitapevi var ya, onun yanındaki sokak işte. Eskiden bunlar tam balıkçıların karşısındaydı, o zamanlar işkembe salonu vardı, yanında da bu turşucu. Sonra yan sokağa, daha küçük bir yere geçtiler. Dediğin gibi tüm lezzetler Beşiktaş'ta."

"Valla canım çekti amirim."

Fahri Tulgar, Gaziantep'ten gelen misafirlerinin konuşmanın dışında kaldığını fark etti. Boşalan çay bardağını masaya bırakırken şa-

78

Lokanta

şırılmış bir tonda. "A, yahu misafirimizi unuttuk Ali. Kusura bakmayın Mahir Bey kardeşim, lafa daldık," dedi.

Gaziantep'li komiser cevap vermeden önce hafifçe hareketlendi koltukta, ardından da, "Rica ederim amirim, ben de zevkle dinliyordum sizi. İnşallah bir gün Gaziantep'e gelirsiniz de bizim oranın erbabını size tanıtırım," dedi.

Ali de konudan koştuklarını fark etmişti. Hemen durumu toparlamaya çalıştı. Meslektaşını dinlerken aklına takılan soruyu sordu. "Mahir Bey Yatay Bilgi Sistem Arşivi'ni kontrol ettiniz mi? Belki bu cinayete benzer bir kayıt vardır."

Oturduğu koltukta ileri doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine koyup ellerini birleştirmiş olan komiser, kararlı bir sesle soruyu cevapladı. "Baktım, ne orda, ne de diğer bölüm arşivlerinde böyle bir kayıt yok."

Ali ısrarlıydı. "İnterpole danıştınız mı?"

Gaziantep'li cevap vermeden önce başıyla onayladı, ardından da anlatmaya devam etti. "Oraya da baktık, ama yine ısrarlıyım, bu bir ilk!"

Büro amiri dayanamayıp lafa girdi. "Bunu konuşmadan önce, bize nasıl öldürüldüğünü anlat da ondan sonra fikir yürütelim."

"Özür dilerim amirim. İki hafta önce bir pazar akşamı, bahsi geçen iş hanının zemin altındaki dükkânlardan birine, sokakta yatan berduşlardan biri geceleme için girmek istemiş. Olay yeri olarak tespit edilen katta aşırı rutubet olduğundan hanın çalışmayan tek katıymış. O nedenle kimse fark etmez diye düşünmüş. Kapıyı kırıp içeriye girince bir tabutla karşılaşmış. Tabutun boş olup olmadığını kontrol etmek için kapağını açınca da cesedi bulmuş. Berduş paniğe kapılıp bağırarak dışarı çıkınca, hanın ihtiyar bekçisi çıkan gürültüye gelmiş

79

Hakan Yel

ve hemen semt karakolunu aramış. Bana yapılan telsiz anonsunda ta but içinde bir ceset bulunduğu bildirilmişti. Olay mahalline giderken, kafamdan bir sürü ihtimal geçiriyordum. Hatta akrabası vefat eden birinin cesedi gömmek yerine, handa bir depoda alıkoymuş olabileceğini bile düşündüm..."

Ali, Gaziantep'ten gelen komiseri dinlerken bir yandan adamı in-celıyor, diğer yandan da anlatılanları hayal etmeye çalışıyordu. Ada-mın sağ elinin ikinci ve üçüncü boğumları arasında bir kesik yarasının eskimiş izini fark etti. Uzun bir yara olmalıydı, elin ayasına doğru dönüp izini kaybettiriyordu. Baş ve işaret parmakları arasındaki çukurlukta belli belirsiz bir kabuklanma görülüyordu. Gaziantep'li anlaşılan bol atış talimi yapan biriydi. Kendileri senede iki kez mermi alırken, adamın elinde nasır yapacak kadar ateş etmesini sağlayacak mermiyi nereden bulduğunu merak etti. Bu tespiti daha sonra kullanmak üzere aklına not etti. O bölgede nasırlaşma başladığına göre attığını vuran insanlardan olmalıydı. Dikkatini konuşmalara yoğunlaştırdı tekrar.

"...ve ayakları zincirlenmiş bir haldeydi."

Ali atılıp komiserin sözünü kesti. "Özür dilerim, depoya kadar ta-, kip ettim sizi, sonra aklıma bir şey takıldı ve devamını anlayamadım, lütfen tekrar alır mısınız?"

Mahir bir an durdu, toparlamaya çalıştı, sonra sabırla tekrar anlatmaya devam etti. Konuşmasını bitirdiğinde, büroda uzun bir sessizlik oldu. Cinayet bürosu amiri, masada duran çay bardağındaki kaşıkla oynuyordu, derin düşüncelerde geziniyor, kendi belleğindeki bilgilerle duyduklarını yorumlamaya

çalışıyordu. Ali ise oturduğu yerde, gözlerini pencereye dikmiş, dışarıda karın yağışını izliyordu. Kurbanı gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Midesi kasıldı. Bu kadar zah-

Lokanta

metli bir cinayeti işlemek için gerçekten derin bir öfke duymak gerekirdi. Düşünmek istemediği ilişki aklını zorluyordu, direnemedi. Ye-ılikule cinayeti ile bu cinayet arasında bir bağlantı olabilirdi. Olma-ması için dua ederken, bakışlarını komisere çevirdi.

"Mahir Bey ceset üzerinde herhangi bir işaret ya da özel bir simge var mıydı?"

Gaziantepi cevap vermeden önce kısa bir an düşündü, ardından cevap verdi. "Bakınız Ali Bey, ben çok ceset gördüm, ama insan bedeninin bu kadar deforme olabileceğini düşünmemiştim. Ceset tamamen kararmış, nerdeyse siyahi bir renk almış. Hastane raporunda cesedin çok hızlı bir şekilde çürümüş olduğu yazıyor. Otopsi için adli tabiple ön görüşme yaptık. Kurbanın alerjik bir tepki verdiğini söylüyorlar. Ön teşhise göre, önce iç organları bir balon gibi şişmiş, ancak bu tepkime saatler sürmüş olmalı. Parmak izleri çok net değil, ancak kayıtlarda uyum sağlayacak biri var mı, diye hâlâ araştırıyoruz. Henüz maktulün ölçülerine benzeşen bir kayıp ihbarı da almış değiliz."

"Peki, katil ya da katillere ait parmak izleri?" diye ısrar etti Ali.

"Net olarak iz bırakmamışlar. Ancak bölük pörçük bir şeyler buldu teknik büro. Elimizdeki kayıtlarla karşılaştırdık. Dört şüpheliye kadar indirdik listeyi, ancak izler çok net değil. O yüzden kimseyi suçlayacak durumda değiliz. Kaldı ki olay yerinde süreklilik gösteren tek bir parmak izi görülmedi. Yani çizilecek bir tek adam yok aslında elimizde. Yine de bu adamların hayatta olup olmadıklarını, yaşadıkları yerleri hâlâ araştırıyoruz. Bu işi yapanlar, takdir edilecek kadar temiz çalışmış. Öte yandan bu şüpheli listesinde, kurbanın karabibere alerjisi olduğunu tespit edip bu kadar ön hazırlık yapabilecek zekâda kimse de yok."

"Peki depoda bulunan eşyalar arasında, orda olmaması gereken bir şey var mıydı?"

81

F:6

Hakan Yel

Gaziantepi yüzünü buruşturdu önce, sonra belleğindeki yok-lamak ister gibi bakışlarını tavanda gezdirdi. "Hım... yok. Aslında, pek bir şey de yoktu içerde ama..." Durdu, sonra daha hızlı konuşmaya başladı. "Deponun bir köşesinde, yerde, yırtık pırtık pislik içinde küçük bir oyuncak ayı vardı, ama bunun dikkate değer bir şey olmadığını düşünüyorum. Deponun eski kiracılarından kalmış olmalı."

"Oyuncak bir ayı!" diye tekrarladı Ali.

Büro Amiri Fahri Tulgar müdahale etme gereksinimi duydu.; "Ali, bir oyuncakın ne ilgisi olabilir ki bu cinayetle?"

"Sadece aklıma takıldı amirim, ondan sormak..." dedi ve birden lafını yarıda kesti. Tekrar Gaziantepi dedektife döndü. "Ayıyı hangi pozisyonda buldunuz?"

Odada bir sessizlik oldu. Büro amiri ve Gaziantepi birbirlerine baktılar. Ali'nin ne demek istediğini anlamışlardı. Şimdi Ali ve Fahri; Tulgar verilecek cevabı merakla bekliyordu. Komiser şaşkın bir şekilde hafızasını zorladı. Kollarını göğsünde birleştirdi ve geriye yaslandı. Sonra da donuk bir sesle cevap verdi.

"Duvara yaslanmıştı... Tabutu izliyordu!"

82

Lokanta

9

İstanbul Kâğıthane

ŞUBAT

Güneş, gözünü kamaştırarak kadar parlıyordu. Büyük bir nehrin denize döküldüğü, kıvrımlı, yemyeşil çayırırlarla kaplı, küçük tepeciklerin arasında bir yerdedi. Dar bir koya benziyordu. Sessizlik vardı. Etrafına baktı. Başını sağa çevirince uzaklarda, denizin ortasında bir ada gördü, uzun yeşil palmye ağaçlarını fark

etti. Bu kadar uzağı böylesine yakında görmek tuhafına gitti. Kimseler yoktu. Denizin üstü insanın içini huzurla dolduran, büyük, mavi bir çarşaf gibiydi. Gökyüzüne kaldırdı bakışlarını, ufukları taradı, bir kuğunun tüylerine gözü degecek kadar yakından bakıyormuş gibi beyazdı her yer. Sol tarafa çevirdi bu kez başını. Denizle buluşan küçük yeşil tepelerde de kimseyi göremedi.

Belinden ayaklarına doğru bir ıslaklık hissetti. Normalde bildiği ıslaklık gibi değildi bu duygu. Islaklıktan çok, bir değişiklikti olan. Başını öne eğip bedenine baktı. Suyun içinde duruyordu şimdi. Beline kadar yükselmişti durgun, hareketsiz su. Elini, yüzeyini okşamak ister gibi yavaşça suya değdirdi önce. Yüzeyde halkalar oluştu. Tam bu sırada sol tarafında bir hareketlilik hissetti. Başını çevirip baktı. Beyaz

Hakan Yel

bir çiçek gördü suyun üzerinde. Yanından geçip gidecekti. Elini uzatıp sudan aldı çiçeği. Dikkatlice bakmaya başladı. Her tarafı beyazdı. Bir gülümseme yayıldı yüzüne. Neden sonra çiçeği tekrar suya bıraktı. Akıntının etkisiyle yavaşça denize doğru süzüldü çiçek. Arkasından baktı. Mutluydu.

Birden yanından bir beyaz çiçek daha geçti. Sonra bir tane daha ve hemen peşinden bu kez sağ tarafından bir tane. Nehre doğru çevirdi başını. Şaşkınlıktan dondu kaldı. Binlerce beyaz çiçek kendisine doğru akıyordu. Yüreği sevinçle doldu. Her yerde beyaz çiçekler vardı. Artık nehir yüzeyinde su görünmüyordu.

Tam bu sırada birisi kollarından yumuşakça yukarı çekti onu. Suyun üzerinden göğe doğru yükselmeye başladı. Korkmuyordu. Tarifsiz bir güven duygusu vardı içinde. Onu taşıyan, yüzünü göremese de annesiydi. Bundan emindi. Artık yerden bir hayli yüksekteydiler. Açıklarda, denizin üzerinde gördüğü adaya doğru süzülüyorlardı.

"Emine... şşşt... Kız!"

Yunusları gördü aşağıda. İki yunus, güleç ifadeleriyle onlarla birlikte yüzüyor, sanki yarışıyorlardı. Yunuslar, kendisi ve annesi. Mutluluk, içinde büyüdü, büyüdü ve kocaman bir balon gibi şişti. Boğazında ilerleyip diline geldi. Ne kadar mutlu olduğunu söylemek için annesine doğru döndü.

"Şşşt... uyansana kız!"

Birden her şey kayboldu. Her taraf karardı. Sallandığını hissetti. Gözleri yavaşça açıldı. Bir adam kolunu tutmuş, sallıyordu. Bir şeyler fısıldıyordu, ama duyamadı. Ruhu henüz iki dünya arasından geri dönememişti. Adam üzerine eğilmiş kolunu çekiştiriyor, yataktan kalkmasını istiyordu. Adamın yüzüne dikkatlice baktı. Göremedi. Bahçedeki sokak lambasının zayıf ışığı, perdesiz pencereden içeriye sızıyor-

84

I Lokanta

dil. Adam doğrulunca, ışık, yüzünü yarım yamalak aydınlattı. Tanımişti onu. Kâbusu başlıyordu...

Gitmezse neler olacağını biliyordu. İçinde bir balon hissetti ama bu seferki acıyla şişiyordu. Balon yükselmesini sürdürdü. Boğazından yürüdü, burun direklerine dokundu, oradan da gözlerine hücum etti. İki iri gözyaşı damlası gözlerinden aşağıya yuvarlandılar. Ses çıkaranındı.

Yatakhanedeki çocukların arasında uyumayan olsa dahi onlar da ses çıkaramazdı. Hepsinin bildiği, ama bilmek istemediği, itiraf etmediği, edemediği, anlatamadığı kâbuslarıydı gelen.

Büyük bir dalgalanma oldu yatakhane. Dev bir titreşim gördü Emine. Duvarlardan, yerden ve yataklardan geçip kendisine doğru gelen. Her zamanki gibi kendisinden başka kimsenin göremediği o garip hareketlenme. İçi güvenle doldu. Dalgalanma yerlerden, duvarlardan, tavanlardan akıp kendisine doğru geldi ve vücuduna çarpıp içine girdi. Nihayet kurtarıcısı gelmişti.

"O", her zaman böyle anlarda gelir, ona yardım ederdi. "O" gelince Emine, Beyaz Dünya'ya giderdi. Beyaz Dünya'da hiç kimse yoktu. Hiçbir duygu da yoktu. Ne acı, ne özlem, ne titreme, ne üşüme, ne acıkma, ne de konuşma. Beyaz Dünya'da sadece Emine olurdu. Yer gök birleşikti orada. Aslında hiçbir şeklin olmadığı, her yanın beyaz olduğu, yön duygusu barındırmayan bir dünyaydı. Emine oradayken "O", kötü adamlarla baş edebilirdi. Kötü adamlar yapacaklarını yapar, işlerini bitirince de giderlerdi. "O" da, adamlar gidince Emine'yi yatağına götürür, sonra geldiği gibi dev bir dalgalanmayla çıkar giderdi.

Kötü adamlar ona ilk dokunduklarında, pis bir şeyler yapmışlardı. Ne olduğunu anlayamadığı hareketler. Sonra canı çok yanmıştı. Bacak arasından göbeğine doğru, içte, ağrısı olmuştu. Yatağına dön-

85

Hakan Yel

dükten sonra, ertesi sabah kalktığında yatakta büyük kırmızı bir leke görmüştü. Herhalde bir arkadaşı onun yatağında vişne yemiş, vişneyi yerken de birini yanlışlıkla yatağına düşürmüştü. Vişne beyaz örtü lerde böyle izler bırakırdı. Daha önce de görmüştü.

Birkaç gün bacalarının arasında da acı ve sızılar hissetmişti. Bel ki de büyük bahçede top oynadığı için ağrımişti. Oğlan çocuklardan biri de top oynadıktan sonra bacalarının arasında bir yerlerin ağrıdığını söylemişti ya... Bir de pis kokular kalmıştı aklında. Sonradan bu kokuyu başka insanlarda da almıştı. Arkadaşı söylemişti, sigara içtikleri için böyle kokuyorlardı. Bir de dişlerini hiç fırçalamazlardı. Oysa Emine her gün üç kez dişlerini fırçalardı. Sabah kalkınca, öğlen yemekten sonra, bir de akşam etüt bitiminde yatmadan önce. Kötü adamlar dişlerini fırçalamıyordu demek.

Kötü adamlar üç kişiydiler ve Emine'yi yataklarının olduğu odaya ne zaman alsalar, yemek sofrasında oturuyor olurlardı. Gürültülü bir şekilde konuşuyor, anlamsız yere gülüyor, bulanık bir sudan içiyorlar dı. Ayran olabilir miydi? Ama Emine ayran içmişti. Güzel kokuyordu.; Bu başka bir şey olmalıydı.

O geceyi izleyen gecelerde de kötü adamlar gelmeye ve onun canını yarmaya devam ettiler. Kaldıkları odada hep tuhaf bir koku vardı. Kötü adamların odası da onlar gibi pis kokuyordu. Ne zaman diğer çocuklardan birini ya da kendisini cezalandırmak için yatağından alıp götürseler, o koku yatakhaneye de sinerdi. Kötülüğün habercisi gibiydi.

Bazı geceler Fatma'yı, Canan'ı, Elifi de yataklarından kaldırıp götürmüşlerdi. Ancak ne ertesi gün, ne de diğer günler, kendi aralarında bunu konuşmamışlardı. Çünkü konuşurlarsa, kötü adamlar daha fazla kötülük yapabilirlerdi. Büyük Ev'in dışındaki dünyada daha

86

Lokanta

da kötü adamlar olduğunu söylemişlerdi. Büyük Ev'den atılan geri dönemezdi ve dışarıda yaşayan daha da kötü adamların yapacaklarına katlanırlardı. Zaten Büyük Ev'den gidenler bir daha hiç geri dönmemişti.

Tanrı'ya şükür ki "O" vardı. Emine'yi kötü adamlardan koruyordu. Bir defasında Emine'nin canı çok yanmıştı. Bütün gece canını acıtmışlar, onunla kötü bir oyun oynamışlardı. Oynadıklarını söylüyorlardı, ama Emine bu oyunu sevmiyordu. Hem bu oyunun çıplak oynanmasını da sevmemişti. Hep üşüyordu.

Kötü adamlar çok kuvvetli ve büyüktüler, çok korkutucuydular. İşte o gece, oyunun ortasında "O" çıkıp gelmişti. Önce büyük bir dalgalanma olmuştu. Her yer; duvarlar, yerler, tavan titremişti. Sonra da "O" gelip Emine'yi Beyaz Dünya'ya göndermişti. Beyaz Dünya'ya gidince, birden kötü adamlar kaybolmuşlar, canının acıması da bitmişti. O günden sonra kötü adamlar ne zaman onu almaya gelseler "O" yetişir, Emine'nin yerine geçerdi. O'ndan kimseye söz etmemişti. Anlatamazdı. Bu ikisinin sırrıydı.

Bu gece de Beyaz Dünya'da uzun bir süre kaldı Emine, sonra "O" tekrar gelip kendisini aldı, geri götürdü. Yatağına bıraktı ve geldiği gibi gitti. Bacak arasındaki sızıya rağmen, derin bir uykuya daldı Emine.

Rüyasında bir adam gördü. Kapkara gözleri olan bir adamdı. Ona bakıyordu. Emine korkmadı. Masallardaki prens olmalıydı. Bir gün gelecek, kendisini kurtaracaktı. Uykusunda gülümsedi.

87

Hakan Yel

10

İstanbul Kâğıthane

ŞUBAT

O sabah tüm çocuklar, bakıcı öğretmenin koğuşa girip yüksek sesle, "Günaydın!" diye seslenmesi üzerine kalkmışlar, yeni bir gün için hazırlanmaya başlamışlardı. Günlerden cumartesiydi, yani oyun günü tüm çocuklarda yeni bir heyecan göze çarpıyordu. Hafta sonuna özel, kahvaltı sonrasında bahçede kartopu oynamak için izin almışlardı. Gürültülü bir şekilde banyo ve tuvaletlerin olduğu bölüme koşuşturdular. Eller ve yüzler disipline uygun biçimde yıkandıktan sonra diş fırçalarına sürülen bir sıkımkhk diş macunlarının

tatları, körpe da- | maklarda günün ilk lezzeti oldu. Hızla giyindikten sonra kahvaltı ya pacakları yemek salonuna doğru koşuşturmaya devam ettiler.

Cumartesi sabahı olmasına rağmen o gün de koyun dışkısı görünümlü birkaç mat zeytin tanesi, bir kibrit kutusu büyüklüğünde, kireç | misali beyaz peynir ve nihayet alüminyum kaplarda bulanık çaydan: oluşan kahvaltı listesinde değişiklik yoktu. Tabi iki gün öncesinin bayat ekmek dilimleri de her zamanki kirli hasır sepetler içinde masada yerini almıştı. Tüm bu iştah kapatan manzaraya ve lezzetlere rağmen, çocuklar bir an önce kapağı dışarı atmak için lokmaları çiğnemedi

88

Lokanta

aceleyle yutuyor, kızarmış yüzlerinin sıkıntılı haline aldirmeden çay yardımıyla kursaklarını temizlemeye çalışıyorlardı. Kahvaltılarını bitirip boş tepsilerini bulaşıkhanenin dar penceresinde üst üste bırakan yaramazlar, koşarak yemek salonundan çıkıyor, yatakhanelerin oldu-ğu katlara çıkan merdivenlere kendilerini vuruyorlardı. Koşuşlara ilk varan çocuklar kabanlarını giyinmişler, eldivenlerini takıp başlarına da başlıklarını geçirmişlerdi bile.

Tepeden çocukların eş hareketlenmelerini izleyen biri, karıncalanıl yuva içindeki gidiş gelişlerini izlediğini sanabilirdi. Bir zaman son-ra, öğrencilerin neredeyse tümü bahçeye ulaşmışlar, çığlıklar arasında kartopu savaşı yapmaya başlamışlardı.

Soğuktan yanakları kızarmıştı Emine'nin. Bir yandan kartopu yaparken, diğer yandan da arkadaşlarının attığı kartoplarından kendini korumaya çalışıyordu. Bahçede oradan oraya koşturuyordu. Bir ara peş peşe atılan kartoplarından geriye kaçmaya çalışırken, aniden bir şeye çarpıp yere yuvarlandı.

"Ah, şekerim dikkat etseydin keşke."

Emine yerden kalkmaya çalışırken başını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Kime çarptığını merak etmişti. Kömür gibi gözleri olan, saçları gözlerinden de kara bir adam gördü. Çok güzel gülümseyen bir adamdı. İçi ısındı Emine'nin. O da gülümsedi. Adam kollarından tutup kaldırdı onu. Üzerine bulaşan karları temizledi. Bir yandan da gülümseyerek söylenmeye devam ediyordu.

"Hiç etrafa bakmadan koşarsınız, sonra da düşüp canınızı acıtırsınız. Karda oynarken biraz daha dikkatli olsanız ya arkadaşım!"

Adamın sesindeki içtenlik, küçük kızın ilgisini daha fazla çekti. Bir şey söylemeden gülümsedi. Bakışları bir süre. Emine hayatı boyunca unutmayacağı bu adamı farkında olmadan belleğine yerleştirdi.

89

Hakan Yel

Neden sonra arkadaşlarının seslenmesiyle başını çevirip oyun oyna yanlara baktı. Kendisini çağırıyorlardı.

"Hadi Emine... Bekletme arkadaşlarını," dedi adam sesindeki yu-muşaklığı değiştirmeden. Küçük kız hiç yadırgamadı adamın adını bil mesini. Koşarak uzaklaşırken durdu, geriye baktı. Adam da ona bakıyordu. Birbirlerine el salladılar.

Bir seksen boylarındaki kuzguni siyah saçlı adam, üzerine giydiği palto yüzünden daha narin görünüyordu. Bakışlarını hemen ana bina ya çevirdi. Artık az önce küçük kıza baktığı gibi bakmıyordu. Kalın kaş kemeri gittikçe daha fazla gözlerinin üzerine bindi. Gözbebekle-rinde hızlı bir daralma oldu. Kararlı adımlarla, binaya doğru yürümeye başladı.

Giriş katında yer alan Nöbetçi Eğitimci Odasındaki hafta son nöbetçileri dışında ana binada kimse yoktu. Hafta sonu nöbetçi olan eğitimci, genellikle televizyon izleyerek vakit geçirir, ara sıra bah çeyi ya da yatakhaneleri dolaşır, olağandışı bir durum olup olmadığını denetlerlerdi. Aslında orada bulunmalarının tek amacı yönetmeliğe uygun davranmaktı. Koruma evinde istenmeyen bir durum gerçekleş tiğinde yetişkin insanların sorumluluğu ele alması gerekiyordu.

O hafta sonu nöbetçi olan iki eğitimci, her zamanki gibi yeni demlenmiş çaym ortalığı kaplayan kokusu eşliğinde bir yandan poğa-çalarını yerken diğer yandan da günlük gazetelerin spor sayfalarını okuyorlardı. Karşılıklı yer alan iki masada oturmuşlar, ağızlarında parçalar saçarak, bir gün önce ulusal futbol takımının yaptığı ma hakkında tartışıyorlardı. Ara sıra içlerinden biri, oturduğu yerde hafifçe dikilerek bahçede oynayan çocukların genel durumunu bakışla-; rıyla kontrol ediyordu.

Odaya birisinin girdiğini uzun süre ikisi de fark etmedi. Siyah paltolu adam, kapıdan sadece bir adım içerideydi ve hareketsiz durdu-
90

Lokanta

yordu. Poğaçalar ve çaylar bitene kadar onu fark etmediler. Neden sonra davetsiz misafir başını yana çevirince, odada biri olduğu hissiyle bakışlarını kapıya yönelttiler. İkisi de kapının hemen önünde duran adamı bir sinema filminde mi, yoksa bir televizyon programında mı gördüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Kafaları bulanmıştı. Adam içeri girmiş, ardından kapıyı da kapatmıştı, ama herhangi bir ses duyulmamıştı. Kimdi bu adam? Sabah sabah ne arıyordu burada? Müfettiş olamayacak kadar yakışıklıydı. Belki de evlat edinmeye gelmiş zenginlerden biriydi. Kim bilir?

Kısa boylu ve daha tıknaz olanı, dudaklarını açıkta bırakacak şekilde kesilmiş bıyıklarını sağa sola sıvazlayarak ilk soruyu gergin bir sos tonuyla sordu. "Buyurun? Kime baktınız?"

Adam paltosunun ön düğmelerini açarak masaya doğru ilerlerken akin bir sesle, gülümseyerek cevap verdi. "Selamünaleyküm beyler, hayırlı sabahlar."

İki eğitmen, adamın sesini duyunca rahatladılar. Paltonun önünün açılmasıyla birlikte gümüş renkli kemer tokası gözlerine çarptı bir an. Kalın camlı gözlük kullanan kır saçlı, ten rengi gömlekle diğer eğitmen, selamı alırken ikinci soruyu sordu.

"Aleykümselam buyurun, nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Sabah sabah sizi rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Benim bir lokantam var. Biraz büyükçe bir yer. Bazen doluyoruz ama bazen de beklediğimiz kadar iş olmuyor, kısmet işte. Tabi her durumda listedeki yemekleri hazır ediyoruz, ancak müşterinin az geldiği günler çok yemek artıyor ve bunları dökmek zorunda kalıyoruz. Ben de düşündüm ki, eğer sizce de uygun gelirse bunu burdaki bebelere verelim. İşte bunu sormaya geldim."

Adamın anlattıklarıyla rahatlayan eğitmenlerden bıyıklı olanı, hafifçe yerinden doğrulup elini tokalaşmak için ileri uzattı. Davetsiz
91

Hakan Yel

misafirlerinin hali vakti yerinde biri olduğunu anlayınca endişeleri kaybolmuş, hatta keyiflenmişti. Belki de ayaklarına gelen, yolunacak bir kazdı.

"Hoş geldiniz, buyurun lütfen, böyle alalım sizi."

"Sağ olun, odaya girmeden önce kapıyı tıkladım, ama ses gelme yince dalıverdim içeri. Kusura bakmayın."

Bıyıklı, oturduğu yerden kalkıp misafire çay ikram etmek için, odanın köşesindeki tek göz elektrik ocağında fokurdamakta olan küçük çaydanlığa doğru ilerledi. Aynı anda yakınlık kurmak isteyen ilgi dolu bir sesle sordu. "Çay içersiniz değil mi? Daha yeni demledik."

Misafir, bu arada paltosunu çıkarıp nazikçe katlamış, ardından da koltuğa oturarak, dizlerinin üzerine bırakmıştı. Koltuğa yerleşme faslını, bacak bacak üstüne atıp ellerini de koltuğun iki yanındaki kolçaklara koymasıyla tamamlamıştı. Moda dergilerindeki mankenlerin pozlarına benzer bir duruşu vardı. İçten gelen bir enerjiyle daveti kabul etti.

"Ooo, kaynanam beni sevecek herhalde. Çok iyi olur, teşekkür ederim."

Kır saçlı eğitmen, gözleriyle misafirini inceliyordu. Lafa girmek gereği hissetti. "Lokantanız nerde demiştiniz?" diye kibarca sordu. Yapay kibarlığı, kaba şivesinin üzerinde komik dursa da misafir bu ayrıntıyla ilgilenmedi.

"Nişantaşı'nda"

"Çok güzel. Kebap falan mı?"

Misafirin yüzünde bir dalgalanma oldu. İçindeki öfke, tatlı bir ki zarıklık şeklinde yüzünden yavaşça geçti. Kebaptan başka bok bilmez bu hödükler, diye düşündü. Sonra da renk vermek için erken olduğu-; na karar verip sakince cevapladı. "Kebap da var, ama aslında eski Türk yemekleri ağırlıkta."

92

Lokanta

Bıyıklı eğitimci, ince belli bardağa koyduğu demli çayı, kırmızı beyaz motifli bardak altıyla getirip misafirin önündeki sehpayı bıraktı. Geri çekilirken de, "Buyurun afiyet olsun," dedi.

Misafir, çay kaşığıyla bardağın içinde daireler çizerken bir yandan da kolundaki saate baktı. Bıyıklı, yerine otururken dayanamayıp sordu. "Hayırdır, bir yere mi yetişecektiniz?"
"Yok canım. Eşimi bekliyorum, onunla burda buluşacaktık."

"Öyle mi?" diye sordu gözlüklü olan. Sesinde belirgin bir merak vardı şimdi. Kafasının karıştığını saklamaya gerek görmedi.

"Evet. Hayır işlerine pek meraklıdır. Kendisi de bu konuşmada bulunmak istedi."

Çaylardan çekilen kısa yudumlar eşliğinde, önce yemek işinin kârlılığında, sonra da ulusal takımın bir gün önceki zaferinden konuşuldu. Misafir, bu arada saatine iki kez daha baktı. Masalarında oturan eğitimci birbirlerine bakıp durumdan mana çıkarmaya çalıştılar, ama muhabbet gitgide koyulaştığından kafaları dağıldı.

Sohbetin bir yerinde, çaylardan tekrar birer yudum aldıktan sonra kısa bir sessizlik oldu. Kır saçlı ve gözlüklü olan eğitimci, ağır bir suççeği hastalığının izlerini taşıyan iri burnunu hafifçe kaşıyarak, "Eşiniz gecikti herhalde?" diye sordu.

Misafir tekrar saatine baktı. Düşünceli bir ifadeyle cevap verdi. "Aslında buluşmalarımıza hiç gecikmezdi, herhalde cehennemden çıkışta trafiğe takıldı!"

Sözünün ardından soğuk bir gülümsemenin dudaklarında belirmesi eğitimcileri şaşırttı. Birbirlerine baktılar. Yapılan şakayı anlamadıkları yüzlerinden anlaşılıyordu. Misafire ayıp olmasın diye onlar da gülümsemişlerdi. Kalın gözlük camı kullanan memur, adamın eşiyile sorunları olduğunu düşündü.

93

Hakan Yel

Tam bu sırada, odanın büyük gri boyalı tahta kapısında sert bir titreme oldu. Üçü birden başlarını kapıya çevirdiler. Sanki biri kapının kolunu kavramış da kapı kilidinin dili takıldığı için açılmıyormuş gibi titreme devam etti.

Eğitimcilerden bıyıklı olanı, oturduğu yerden sinirle kapının dışındaki şahsa seslendi. "Kolu iyicene indirin aşağıya, sonra itin!"

Bir sessizlik oldu. Titreme durdu. Kapı açıldı. Bir an sonra tekrar kapandı. Eğitimci birbirlerine baktılar. Kimseyi görememişlerdi. Misafir, bir heykel gibi kıpırdamadan oturuyordu. Ancak gülümseme-sindeki değişiklik adamların gözlerinden kaçmadı.

"Çocuklardan biri olmalı. Sıpalar yaramazlık peşinde," dedi gergin bir sesle bıyıklı olan eğitimci. Kendi sesi beklemediği kadar yüksek çıkıp odada yankılanınca şaşırdı. Tuhaf bir şeyler oluyordu. Durup dinledi. Dışarıda oynayan çocukların sesi artık gelmiyordu. Derin bir sessizlik vardı. Sanki denizin dibindeymiş gibi.

Gözlüklü eğitimci, yerinden kalkmaya davranırken bir yandan da arkadaşına cevap vermek istedi. "Dur bakalım han..."

Ancak odanın bahçeye bakan pencerelerindeki kalın, kahverengi perdelerin sanki biri tutuyormuş gibi yavaşça hareketlenip pencere boyunca ilerlemeye başlamasıyla sesi kesildi. Şimdi iki eğitimci, donmuş bir şekilde perdelerin sinir bozucu bir yavaşlıkta kapanmasını izliyordu.

Şoka girmeden önce duydukları son ses, misafirlerinin sözleri oldu. "Beyler! Sizi eşimle tanıştırayım..."

94

Lokanta

İstanbul Sarıyer

ŞUBAT

"Aşkım!"

İl.....İl

"Pamuğum!"

II.....II

"Ali? Hayatım, hadi ama..."

Fazilet, sabahları eşini uyandırmaya bayılırdı. Özellikle Ali'nin uyurken komik görüldüğünü düşünürdü. Gülümser gibi bir ifade olurdu yüzünde. En çok da bu halini severdi. Bebek gibi. Bir bebeği uyandırır gibi özenirdi eşine. Çoğu zaman Ali uyanır, ama belli etmez, hiç kıpırdamadan dinlerdi eşini. Şımarıklık yapmayı severdi. O da tıpkı diğer erkekler gibi, sevgiyle şımartılmaya bayılıyordu.

"A, hadi ama, bak sabrım taşıyor aşkım!" dedi Fazilet sitem dolu bir sesle. Durdu, izledi. Acaba uyandırabilmiş miydi? İşe geç kalacağı aklına gelince sesine kızgınlık kattı ve daha sert sarstı eşini. "Ali işe geç kalıyorsun!"

Bu son uyarı, beyaz nevresimlere gömülmüş, yüzüstü yatmakta olan Ali'yi kendine getirdi. Oyun bitmişti. Artık kalkması gerekiyor-

95

Hakan Yel

du. Duşa girmek, tıraş olmak, giyinmek, hızla yapılan kahvaltı faslı, gazetelerdeki berbat haberler, dışarı çıkmak, buz tutmuş otomobil koltuğu ve direksiyonu, kaygan yollar, kırmızı ışıklar, bitmez tükenmez dur kalk tekrarları, korna sesleri, egzoz dumanları, mesai saati, ilk kahve. Bütün bunlar, güne başlamamak istememesi için, başlı başına birer neden oluşturuyordu.

Birden aklına parlak bir fikir geldi; kahvaltıyı es geçecekti. Kıyafetlerini giyip otomobili hareket ettirmesi beş dakika sürerdi, işe gitmek içinse Kâğıthane Deresi yolunu tercih edebilirdi. Çok sıkışırsa sireni çalıştırmak sorunu çözerdi. Karar verdi.

Birden yatağın kenarında oturan eşine yüzünü döndü. Bakıştılar. Ali'nin dudaklarında sinsi, ama tatlı bir gülümseme belirdi.

"Günaydın bir tanem..."

Fazilet bunun anlamını biliyordu. Panikledi birden. "Ali Hayır! Sakın, aklına bile getirme! Daha Pelin'i uyandıracam, sosisli omlet yapacağım. Gömleğini ütülemez ge..."

Ali yumuşak bir şekilde eşinin ağzına elini koydu. Bu hareket nefes almasını engellemedi, ama konuşmasını engelleyebiliyordu Gülümsemesi, yaramaz bir çocuğun ifadesine döndü. Fazilet'in başın hafifçe geriye yatırdı. Ali, dişlerini fırçalamadığından, öpüşmeden se vişeceklerdi.

Usul usul küçük öpücükler kondurmaya başladı. Öperken sıcak nefesini de birlikte veriyordu. Boynun etrafına birkaç kez dudaklarını dokundurdu. Omuzlara kavuşma yollarında ilerledi. Ardından açık yakalı bluzun göğüs kısmını hafifçe açtı. Göğüslerin muhteşem kokusunu alınca ihtirası öne geçti. Sutyenin zorlukla tuttuğu iri göğsü tek eliyle dışarı çıkardı. Kızarmış bir fındık görünümündeki göğüs ucuna ıslak, ama yumuşak bir öpücük kondurdu. Kocasının sıcak nefesini hisseden Fazilet inledi.

96

Lokanta

"Ali'm!"

Artık karısının ağzını kapatması gerekmiyordu. İri göğsü acıtma-maya çalışarak ağzının içine doldurdu. Eşinin taptaze kokusu burnundan girerken, damağında teninin tadı belirdi. Göğsü yavaşça geri bıraktı. Başını kaldırdığında Fazilet'in gözlerini kapatıp başını yana çevirdiğini gördü. Artık hiç karşı koymuyordu. Sessizliğin hâkim olduğu odada, eşinin kalçasına koyduğu eliyle hafif bir baskı yapıp dönmesi için işaret verdi. Fazilet yüzüstü döndü. Kalçasını hafifçe yukarı kaldırdı. Ali yatakta dizlerinin üzerinde doğrularak eteği iki yanından kavrayıp bele doğru sıyırınca, kalçalar biraz daha yukarı kalkarak davetkâr bir görünüm aldı. Bel çukurunu iki taraftan kavrayan mor, şerit biçimindeki külot, görüntüye muhteşem bir erotizm katıyordu. Ali bir an durup seyretti. Ardından yüzünü eşinin kalçalarına gömdü.

Kâğıthane Deresi etrafında yer alan sanayi tesisleri arasından gecen asfalt yol, cumartesi günü olması nedeniyle boş sayılırdı. Direksiyonda yola dikkatini toplamaya çalışan Ali, yarım saat kadar önce yaşadıklarının etkisiyle kendisini bir yandan pelte kadar yumuşamış, bir yandan da enerji yüklenmiş hissediyordu. Fazilet'i ne kadar çok sevdiğini düşündü. Hayattaki en büyük şansındı ona rastlamış olmak. Minnetle gülümsedi. Tam bu sırada, kavşaktaki trafik lambasında sarı ışığı gördü. Yavaşladı.

Lambada, yeşili beklerken telefonu çaldı. Göz ucuyla kadrındaki elektronik saate baktı. Mesaiye geç kalmamıştı. İş yerinden arıyor olamazlardı. Bir şey unuttuğunu düşündü. Arayan muhtemelen eşiydi. Yeşil ışık yanar yanmaz arkadaki araçtan yükselen korna sesiyle küfrü bastı. Ayağıyla gaza baskı yaparken bir yandan da paltosunun cebinden telefonu çıkartmaya çalışıyordu. Tuşa basıp kulağına götürdü. "Evet?"

97

F:7

Hakan Yel

"Ali?"

Fazilet'in sesi oldukça gergindi. Ali aniden gerildiğini hissetti. Endişeli bir sesle sordu. "Ne oldu hayatım?" "Yine oldu..."

"Ne oldu?"

"Bu defa 'Kâğıthane Çocuk Koruma Evi' geldi dilime... Ali, korkuyorum!"

Yarım metre boyunda bir sürüngenin dilinin, sırtının ortasını ensesine doğru yaladığını hissetti Ali. Ürperdi. Sakin olmaya gayret edip sağ sinyali verdi ve yavaşlayarak durdu. Dörtlü ikaz lambalarını harekete geçiren kontrol düğmesine bastı. Derin bir nefes alıp verdi.

"Fazilet, korkacak bir şey yok canım. Daha ne olduğunu bile bilmiyoruz. Dur bakalım. Lütfen tam olarak ne olduğunu anlatır mısın?"

"Sen gittikten sonra biz de kahvaltımızı bitirip salona geçtik. Pelin çizgi film seyretmek istedi. Ben de o arada banyo yapayım dedim. Küveti sıcak suyla doldurdum. Suyu girdikten bir süre sonra bir ağırlık oldu üstümde. Gözlerim kapandı. Sonra karanlıkta tuhaf bir yazı gördüm. Okumak isteyince de ağızımdan yüksek sesle 'Kâğıthane Çocuk Koruma Evi' kelimeleri döküldü. Yazıyı okuduğumu sanmıyorum, ama bu isim aklıma gelip yerleşti. Ne yapacağız Ali?"

Ali, eşini dinlerken farkında olmadan dudaklarını kemirmeye başlamıştı. Bunun hiçbir şeyle ilgisi ve bir anlamı olmayabilirdi. Yine de Ali'nin içinde derin bir şüphe yeşerdi, belli etmemeye çalışarak sakın bir sesle konuştu.

"E, hayatım ne var bunda? Olabilir, birkaç kelime söylemişsindir. Belki gazetede okudun ya da televizyonu açtığımda rastladın. Ne var bunda? Ben de bir şey zannettim. Âlemsin valla."

Fazilet, tereddütlü bir sesle sordu. "Ya geçen seferki gibi olursa?"

98

Lokanta

"Hayır, aklına bile getirme. Böyle saplanıp kalırsak huzurumuz kaçacak ve her şeyden şüphelenmeye başlayacağız. Lütfen bunu düşünme. Hadi, bana kocaman bir öpücük ver bakalım."

"Peki dediğin gibi olsun. Kocaman öptüm seni."

Ali, ilgiyi dağıtmak için hemen farklı bir yönlendirme yaptı. "Güzeldi değil mi?"

"Ne?"

"Aşk olsun yahu, daha yarım saat olmadı ve sen hatırlamıyorsun hile. Eskisi kadar etkileyemiyorum seni, yaşlanıyorum herhalde?"

"Seni o kadar çok seviyorum ki!"

"Ben de Fazilet, ben de," dedi Ali minnet dolu bir sesle, ardından ekledi. "Yarın sabah görüşürüz aşkım, kendinize dikkat edin, hadi çok öpüyorum."

Büroya gelir gelmez hızlı bir çalışma içine girdi. Hafta içi yapılan işlerin, yazışmaların ve raporların tekrar değerlendirmesini yaptı. Muzaffer ile ortak yazmaları gereken aylık Durum Tespit Raporları'nı hazırladılar. Öğlen dışarıya yemek yemeye gitmediler, bina girişi altındaki yemekhanede çıkan karavanaya talim ettiler. Sonra tekrar dosyaların arasına gömüldüler. Muzaffer bir yandan bilgisayar klavyesi üzerinde parmaklarını dolaştırıyor, diğer yandan da pazar günü oynanacak Beşiktaş maçına gitmeyi teklif ediyordu. Ali, evde bu kadar gerginlik varken, tek başına maç seyretmeye gitmek istemiyordu. Muzaffer ısrarını sürdürünce de bir çözüm üretmeye çalıştı.

"Peki, Muzo o zaman şöyle yapalım. Ben Fazilet'le çocukları alıp size geleyim. Onlar beraber oturup muhabbet ederler, biz de maçı seyrederek. Ne dersin?"

"İnönü'ye gideceğiz ama di mi?"

99

Hakan Yel

"Yok be oğlum. Ben o kadar uzaklaşmak istemiyorum. Fazilet'in ağrıları arttı bugünlerde. Yakında bir yer var, orda seyrederek. Hem nezih yer, hem eve yakın, hem de geçen sefer içtiğim çayların tadı damağımda kaldı. İstanbul'da bu kadar güzel çay içebileceğimi düşünmemiştim."

Muzaffer çaresiz ellerini iki yana açtı. "İyi ya, öyle olsun. Harbiden de en iyi çayı onlar yapıyor. Ben işin sırrını öğrendim abi. Küçük demlik kullanıyorlar ve üç saatten fazla ateş üstünde bırakmıyorlar. Demlikteki çay tükenmezse de çöpe döküp yenisini demliyorlar."

Ali sırtını sandalyesine yaslayıp ayaklarını öndeki çöp kutusunun üzerine uzattıktan sonra itiraz etti. "Oğlum, sallama yine. Sadece küçük çaydanlık kullanarak böyle bir çayı demleyemezsin. Kullandığın suyun sertlik derecesi, çayın kalitesi, tazeliği, saklandığı ortamın nem oranı, ateşin derecesi, yanma süresi, çaydanlığın metal kalitesi, her şey tadı etkiler. Şekerin bile etkisi çok büyük."

"Çay ocağı işlettiğini bilmiyordum."

"Bir şey rica edebilir miyim? Ben sana para verip satın alamaya-cağın bazı kıymetli bilgileri vermeye çalışırken, lütfen zekâ seviyeni bana hatırlatma. Endişeleniyorum."

Muzaffer cevap vermek için ağzını açmıştı ki, masadaki telefon çalmaya başladı. Ahizeyi kaldırırken, yüzünü ekşiterek, "Endişeleniyorum," diye Ali'yi taklit etti. Sonra da beklenmeyen bir ciddiyetle çağrıyı cevapladı.

"Komiser Yardımcısı Muzaffer buyurun."

II.....II

"Öyle mi? Ne zaman olmuş?"

"Nasıl bulunmuşlar?"

100

Lokanta

"Ne diyorsun ya?"

II.....II

"Of... Tamam, hemen yola çıkıyoruz."

Ahizeyi yerine bırakıp masanın üzerinde duran cep telefonunu ve cüzdanını alırken gergin bir sesle, "Baba, hemen gitmemiz gerekiyor, acele et!"

Ali yerinden doğrulurken, merakla sordu. "Hayırdır, ne olmuş?"

"Kâğıthane Çocuk Koruma Evi'nde bir cinayet var. İki erkek görevli, aynı odada ölü bulunmuş."

Ali paltosunu giymeye çalışıyordu. Birden kanı dondu. Durdu. İnanmak istemedi. "Yapma ya..." diyebilirdi.

"Adamları çalışma masalarının üzerine yüzüstü yatırılmış bulmuşlar... Penisleri kesilip anüslerine sokulmuş!"

101

Hakan Yel

12

İstanbul Teşvikiye

ŞUBAT

Kuzey Aral, her pazar sabahı yaptığı gibi, bir yandan kendisi için önemli gördüğü üç ulusal gazetenin haberlerini inceliyor, bir yandan da kahvesini yudumluyordu. Müzik kutusundan salona yayılan, Burhan Öçal' a ait Yeni Rüya albümünün müthiş ezgileri, bu dinlenme gününde rahatlamasını sağlıyordu. Köşe yazarlarını, moda yazılarını, yemek konusunda yeni mekânların tanıtımlarını, ülke gündemindeki garip olayları, burçlarla ilgili yorumlar dahil her haberi usanmadan okudu. Özellikle üçüncü sayfalarda yer alan, sıradan insanların yaşadıkları şanslılıklarla dolu olayları inceliyor, resimleri hafızasına kaydediyordu.

Asıl aradığı bir cinayet haberi idi, ama bulamadı. Gazeteyi koltuğa bırakıp doğruldu Kuzey. Tahmin ettiği gibi verdiği cezalarla ilgili hiçbir bilgi yoktu. Demek, engelleme yapacak kadar önemli görüyorlardı onları. Zavallı polislerin kafası karışmış olmalıydı. Sakin bir gülümseme belirdi yüzünde. Uzunca bir süre gerinip esnedi. Pazar sabahları vücuduna tembellik izni veriyordu. Öğleye kadar sürecek bir keyifti bu. Banyoya doğru giderken bornozunun kuşağını çözüp üzeri-

102

Lokanta

ni sıyırdı. Son birkaç adımı çıplak yürüdü. Banyoya girdiğinde boy aynasının önünde durdu bir an. Kasları iyi durumda görünüyordu. Göbeğini içine çekip bıraktı birkaç kez. Dansözlerin yaptığı bir harekete benzetti bu egzersizi. Aklına, eskiden seyrettiği bir Fransız filmindeki berber rolündeki adam geldi.

Genç bir kadın berbere âşık oluyordu ihtiyar adam. Sonra da sürekli kadına saç tıraşına gitmeye başlıyordu. Bir süre sonra evleniyorlardı, ama kadın nedense hastalanıp ölüyordu. Karısının anısını yaşatmak isteyen ihtiyar, berberliğe soyunuyordu. Ancak bunlar değildi ilginç olan. Filmin içinde ara sıra işlenen, adamın göbek dansı hobisiydi kendisinin ilgisini çeken. Adama özenip kalçasını sallamaya başladı, ama birkaç saniye sonra vazgeçti. Kaslarına iyi gelse de ruhuna iyi gelmiyordu. Sürekli izlenen biri için bunlar normal sayılabilecek hareketler değildi. İzleniyor olma fikrinin kendisini rahatsız etmemesi tuhaf geldi bir an. Omuzlarını silkti. Haftanın tek bir günü dinlenme şansı vardı ve o günü, seyrettiği eski bir filmle harcamaya niyetli değildi. Diğer egzersize geçti.

Gözlerini yumup hareketsiz kaldı. Nefes alıp verirken bile vücudunda hiçbir kas oynamıyordu. Duvarlarda yankılanan notalara odaklanmaya çalıştı. Müzik inanılmazdı.

Yaklaşık kırk dakika sonra, önce parmaklarını oynattı, sonra da kollarım ve omuzlarım. Kısa süre için de olsa, "Hareketsizlik Egzersizi" yorucu bir eylemdi. Bunu, "Taş Olmak," diye de adlandırıyorlardı. Bir gün taş olma pozisyonuna geçmiş, ancak kontrolü kaybederek yaklaşık yedi saat hareketsiz kalmıştı. Hareketsiz kalmaktan böylesine hoşlanması korkutmuştu onu.

Kısa adımlarla duşa girdi. Duş tabancasından gelen tazyikli su, kalın kaş kemerlerinden aşağıya bir çağlayan gibi akıyordu. Duş alır-

103

Hakan Yel

ken asla gözlerini kapatmazdı. Her zamanki gibi bakışlarını banyonun kapısına yöneltti. Bir çağlayanın içinden etrafı seyretmek gibiydi bu. Böyle yapmasının nedeni; çıplakken, gözkapaklarını kapatıp karanlıkta kalmak istememesiydi. Bir psikolog için inanılmaz zenginlikte bir hastaydı şüphesiz. Bu fikir aklına gelince gülümsedi.

Belki de bir gün psikologa gidip kendisini incelemelerine izin vermeliydi. Örneğin, kişilik bölünmelerinde bir rekor kırabilir ya da şizofren örnekler yaratabilirdi. Ancak bu deneme kendisi için bir eğlence olsa da normal bir insanı günlerce sürecek bir karmaşaya sürükleyebilirdi. Bu fikri aklından sildi.

Giyindikten sonra bir kahve daha yaptı kendisine. Fincandan büyük yudumlar alırken nasıl bir program yapması gerektiğini düşünüyordu. Tam bu sırada, telsiz telefonun sesi, enfes müziğin içinden çıkıp bir sivrisineğin vızıltısı gibi kulağına çarptı. Kuzey, bir yandan çalan telefona bakarken diğer yandan da karar vermeye çalışıyordu. Açıp açmamak arasında kalmıştı.

Telefonu açtığı anda her zaman yaptığı gibi ses vermeden bekledi. Hattın diğer ucunda annesi olduğundan sessizlik uzun sürmedi.

"Oğlum! Orda mısın?"

"Anne sen misin?"

"Benim canım. Ne yapıyorsun bakalım?"

"İyiyim anne. Kalktım işte, kahve, duş, gazeteler falan. Sıradan pazar sabahlarından biri daha yani. Ne yapсам, diye düşünüyordum, sen aradın. Nasılsınız? Babam Sürmene'den döndü mü?"

"Akşama burda olacaklar. Keşke sen de gelebilseydin Kuzey..." dedi annesi, özlem dolu bir sesle.

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından sızlanmaya başladı Kuzey, "Annem, biz senle ne konuştuk? Neden sitem ediyorsun? Onlar varken

104

Lokanta

ben gelmem demedim mi? Halbuki seni de babamı da çok özledim. Size haftaya bir sürpriz yaparım belki."

"Ah be oğlum, ne olurdu görseydin şu kızı. Sen Müfit Bey'i sevmezsin, ama kızı o kadar hanım ki, görmeni çok isterdik doğrusu."

"Anneciğim, boş ver bunları. Ne yemek var akşama?"

Hatice Hanım oğlunun yemek merakını bilir, pek de severdi. Hoşuna gittiğini saklamaya gerek görmeden anlatmaya başladı. "Canım benim, özlermiş de annesinin yemeklerini. Ezo gelin çorbasıyla, sarına var. Biraz da ıspanak yaptım."

"Yapma be annem!" dedi Kuzey, pişmanlık dolu bir ifadeyle.

"E, gelseydin güzel oğlum. O kadar söyledik di mi? Baban da çok üzüldü, ama bir şey demedi. Ne yapacaksın bugün? Dükkân kapalı mı?"

"Kapalı anne. Belki nisandan sonra, pazarları da açacağız."

"Peki oğlum. Dikkatli ol, gözlerinden öperim," dedi Hatice Hanım derin bir şefkatle.

"Tamam, anneciğim, sen merak etme. Ellerinden öptüm. Hoşça kal!"

Telefonu kapatır kapatmaz düşüncelere daldı Kuzey. Evlilik konusu vardı tabi. Ailesi bu konuda ısrarlıydı ve arayışlarını sürdürüyorlardı. Kendisinin bu konuda beceriksiz olduğunu düşünüyorlardı. Belki de şanssız.

Şanssızlık kavramı aklına gelince, Jessica'yı düşündü bir an. İsveçli güzel rehber kız. Eski anıları hatırladı. Çeşme'de gördüğü en akıllı kadındı. Kuzey'in çalıştığı lokantaya haftada bir kez müşterileriyle gelirdi. Kısa bir konuşma olurdu aralarında. Bu konuşmalar ya işleriyle ilgiliydi ya da sıcak havalarla. Tam dört ay boyunca, duygularıyla ilgili hiçbir şey söyleyemedi Kuzey. Sezon bitimine üç hafta kala

105

Hakan Yel

açıldı kıza. İnanılmaz güzellikte, dolu dolu üç hafta yaşadılar. Dans ettiler, yemek yediler, birlikte gününbirlik tekne turlarına gittiler, alışverişe çıktılar, seviştiler, uzun gece yürüyüşleri yaptılar, öpüşerek uyu-yakaldılar. Nihayet gitme vakti gelince Kuzey, Jessica ile evlenmek istediğini anladı. Ancak o, İsveç'e dönmek zorundaydı, kendisi de İstanbul'a. Nasıl bir beraberlik olacaktı kestiremedi.

Onun gitmesi gereken farklı bir yolu vardı ve o yolda kadınlarına yer yoktu. Sustu. Kabullenmek zorunda kaldı. Kalpleri kırık ayrıldılar.

Önceleri elektronik postalar taşıdı duyguları. Daha sonra Kuzey, bu postaların hasretini dindiremediğini fark etti. Hasretten çok, anıları canlı tutmaya ve daha fazla acı vermeye yarıyorlardı. Kuzey bu duygusallığa bir son vermek zorunda olduğunu hissetti. Soğuk bir dille kısa bir mektup yazdı. Mektup ilişkilerini görünürde noktalamıştı. An-cak kalbine söz geçiremiyordu.

Telefonun mekanik sesi birden salonun içinde yankılanınca düşüncelerinden sıyrıldı. Müzik biteli çok olmuştu herhalde. Pazar sabahı için iki telefon fazlaydı. Uzanıp ahizeyi eline aldı.

II.....II M

"Kuzey? Orda mısın?"

"Petek sen misin?"

"Şu ses vermeme huyun acayip gıcık, bilesin yani. Ne yapıyorsun?"

"Ne yapsam diye düşünüyordum."

"Güzel. Akşam saat beş gibi resim sergisi açılışı var, oraya davetliyiz. İstersen saat üç gibi buluşalım, hep beraber Çin yeriz. Ne dersin?"

Derin bir, "of çekti Kuzey. Resim sergilerinden nefret ederdi. Sıradan insanları bulmak mümkün olmazdı böyle yerlerde. Ressamın

106

Lokanta

adına göre değişirdi ziyaretçiler. Petek'in söz ettiği adamsa sosyete ressamı olarak bilinirdi. Bunun anlamı, ne kadar tanınmış mirasyedi varsa akşam sergide olacak demektir. Evde oturup akşama kadar film

seyretmeyi tercih ederdi, ama insanlarla bir arada daha fazla vakit harcamalıydı. Magazin dergilerinde ne kadar çok resmi çıkarsa o kadar çok güvenlikte olacaktı.

"Alooo? Arkadaşım cevap versene!"

"Affedersin Petek ya düşünüyordum da. Maç nasılsa akşam sekizde başlayacak. Tamam, dediğin gibi olsun," diye isteksizce cevapladı.

"Ne maçı?"

"Tabi ki Beşiktaş maçı, ne maçı olacak?"

"Kuzey, çok avam davranıyorsun bazen, biliyor musun?"

Birden damarına basıldığını hissetti Kuzey. Durduk yere kulüp kültüründen bihaber biriyle tartışmaya girmesinin anlamı yoktu. Ses çıkarmamayı tercih etti.

"Hadi uzatma ne yapıyoruz?"

"Hah, şöyle koçum. Saat üçte Bebek'te, Küçük Çinli'de buluşuyoruz. Sen, ben, Şule, Perim ve sevgilisi Meriç olacağız. Görüşürüz," dedi Petek. Ardından da cevap beklemeden kapattı.

Telsiz telefonu koltuğun önündeki sehpa bırakırken, saatini alıp baktı. Birkaç saati daha vardı. Arkasına yaslanıp müzik kutusunda sürekli tekrar pozisyonunda çalan CD'ye odaklandı.

107

Hakan Yel

13

İstanbul Bebek

ŞUBAT

Küçük Çinli lokantası, diğer günlerden farklı olarak ağzına kadar doluydu. Ortalıkta koşuşturan garsonlar, müşterilerin memnuniyeti için çalışıyorlardı. Kuzey Aral, Etiler Lisesi'nden sınıf arkadaşı Petek ile buluşmuştu. Sonradan gelen ortak arkadaşlarla birlikte beş kişi ol muşlar, neşeyle bir yandan laflıyor, bir yandan da yemek yiyorlardı. Garsonlardan biri sebzeli erişteyi Kuzey'in önüne dikkatlice bırakı çekildiğinde, yemekte olduğu acı soslu dana etini yavaşça kenara itt Erişteyi kendine doğru çekti. Önce çubuğuyla bir iki karıştırdı. Ardından tabaktan yükselen buhara bakıp sebzelerin ne kadar su kaybettiğini tarttı. Biraz daha karıştırdıktan sonra koklamaya karar verdi.

Tabağı iki eliyle kavrayıp burnuna doğru yükseltti. Masadakilef yemeklerini bırakmış, Kuzey'i merakla izliyorlardı. O ise masada kim- se yokmuş gibi davranmaya devam ediyordu. Bir miktar erişteyi çubukla kavradıktan sonra ağzına attı. Birkaç saniye boyu sebzeli hamu- run damağına gönderdiği ilk izleri takip etti. Sonra çiğnedi ve tekrar durdu. Ardından, tamamen çiğneyip lokmayı yuttu. Derin bir nefes; aldı, üzgün bir sesle, "Keşke birkaç dakika önce çıkarabilseydi buhar-

108

Lokanta

dan," dedi. Masadakilerin şaşkın bakışlarına aldırmadan yemeğine devam etti.

Yemekler bittikten sonra, derin bir sohbeta daldılar. Konu ülke gündemine oturmuş seçimdi.

"Siyasetçilere güvenilmez" iddiasını tartışıyorlardı. Garsonun çay ve kahve siparişlerini almak için yanlarına gelmesiyle sohbet birkaç dakikalığına bölündüyse de sonradan kaldıkları yerden konuşmaya devam ettiler.

"Bu ülkede siyasetçilere güvenilmez," diyordu Şule, "Son yirmi yıla bakın. Kimler geldi kimler geçti. Hemen hepsi gerisinde soru işaretleri bırakıp kendi tarihlerine gömüldüler. Bu masadakilerden biri, hana son yirmi yıl boyunca gelip giden siyasetçilerden düzgün olan on ianesini sayabilir mi? Bu mümkün değil."

Petek dayanamayıp araya girdi. "Bence haksızlık ediyorsun. Bu kadar zamanda, dürüst siyasetçi gelmediğini iddia etmek düpedüz önyargı oluyor. Böyle bir yargıda bulunabilmek için söz ettiğin süreci bilimsel anlamda taramış olman gerekir. Öyle şey olur mu canım?"

"Ben ısrar ediyorum. Kesinlikle iddia ediyorum, son yirmi yıldır düzgün ve şaibesiz on kişi çıkaramazsınız. En düzgünü eline fırsat geçmemiş olanıdır. Her şeyden önce, bir lidere kayıtsız şartsız bağlı kalmak, boş kararnamelere imza koymak, tarihi açık istifa mektubu vermek, 'Kaldır' denince el kaldırmak, 'İndir!' denince indirmek için ciddi manada zayıf karakterli, koyun zihniyetli olmak gerekir. Bugün ülkemizde bu karakterde olmadan siyaset yapmak mümkün müdür?"eledi Şule. Cevap bekler gibi masadakilere baktı bir an, sonra da devam etti. "Değildir. İşte o kadar."

Perim'in erkek arkadaşı itiraz etti. "Mümkündür."

Hepsi birden dönüp ona bakınca, gülümseyerek ekledi. "Paran varsa siyasette her şey mümkündür."
109

Hakan Yel

Gülüşmeler garsonun Türk kahvelerini getirip servisi yapmasıyla kısa bir süre için tekrar kesildi. Ortalığı kısa hüplemeler kapladı.

"Ah, şekerim pek bir güzel yapmışlar kahveyi," dedi Şule. Ardından fincandaki küçük çifte kavrulmuş lokumu ağzına attı.

Kahvelerini bitirenler, Kuzey hariç, fincanlarını tabağa ters kapadılar. Masadaki küçük grubun falcısı Petek'ti. Fincanı dışa doğru kapatmaya davranan Meric'i hemen uyardı. "Öyle kaparsan falın çıkmaz!" "Yapma be..."

"Aslında bunun bir de fal duası var, ama ben pek iyi bilmiyorum," dedi Petek, lokumdan minik bir ısırık almadan önce. Parmaklarının ucuyla dudaklarının üzerinde kalan pudra şekerini almaya çalışırken de ekledi. "Zaten bilsem de Kuzey hurdayken okutmaz, öyle değil mi! Kuzey?"

Masaya Türk kahvesi geldiğinde sözün dolaşıp geleceği yer belliydi. Kuzey, daraldığını anlasınlar diye, sol kaşını hafifçe yukarı kaldırdı. Donuk bir ifadeyle masadakileri süzdü. Sonra da başını sağa sola salladı. Kızlar kendi aralarında kıkırdarken, hikâyeyi bilmeyen Meric, merakına yenik düşerek söylenmeye başladı.

"Ne yani, bir ben mi bilmiyorum?" dedi şaşırılmış bir sesle. "Hadi ama abi yaa... Anlatın ne olur?"

Petek gülmesini kesip Meric'i yatıştırmaya çalıştı. "Tamam tamam, ben anlatacağım. Ama dur bakalım, izin verecek mi?"

Şimdi hepsi Kuzey'in vereceği cevabı bekliyordu. Başkalarının yanında asla bu kadar samimiyete izin vermezdi, ama Petek onun taramayacağı nadir insanlardandı. Üstelik kendisim bu kadar korkak tanıtması da işine geliyordu. Suratını ekşitip cevapladı. "Üff... Dilediğini yap, Petek. Vallahi çocuk gibisiniz ha."
110

w

Lokanta

Sadece Meric değil, diğerleri de dikkat kesilmişti şimdi. Hikâyeyi bilmelerine rağmen tekrar dinlemek ilgilerini çekiyordu. Lokanta da olan bitenden kopmuşlar, kendilerine ayrı bir dünya yaratmış gibiydiler. Petek hepsinin dinlediğinden emin olmak ister gibi tek tek yüzlerine baktı. Sadece Kuzey, onunla ilgilenmiyor, diğer masalardaki yemekleri inceliyordu. Petek masaya doğru eğilip fısıldar gibi konuştu. "Yaklaşın biraz."

Kafi derecede yaklaştıklarına ikna olunca da anlatmaya başladı. "Lise sondaydık. Hasan diye bir arkadaşımız vardı, çok eğlenceli, hareketli bir çocuktü. Her gruba girerdi. Hani sosyallik manyağı tipler vardır ya işte öyle bir tip. Bir gün Kuzey'le beraberiz, cumartesi diye hatırlıyorum ya da pazar. Ay ne bileyim işte, hafta sonuydu. Bu o zaman kız arkadaşından yeni ayrılmış, ben de onu yalnız bırakmıyorum bunalıma girmesin diye, beraber bir şeyler yapalım dedik. Şişli'de yürüyoruz. Buna daralma geldi birden. Şunu yapalım diyorum, hayır diyor. Buraya gidelim diyorum, kabul etmiyor. Teki ne yapmak istiyorsun?' diye sordum. 'Hasan'a gidelim kahve içeriz,' dedi. O zamanlar böyle cep telefonu falan daha yok. Kocaman telefon jetonları kullanıyoruz. İyi ya,' dedim, 'Gidelim,'. Girdik bir telefon kulübesine, Ha-san'ı aradık. Şaşırdı tabi çocuk. Allah'tan ailesi rahat insanlardı. Kalktık gittik."

Sözün burasında kısa bir ara verdi, önünde duran büyük su bardağını alıp bir yudum su içti. Bir yandan da masadakileri meraklandırmak istiyordu. Geriye yaslanıp daha yavaş anlatmaya başladı bu kez.

"Bizi karşıladı Hasancık. Bunlar ailecek mutfakta günü geçirirler-miş. Yayla gibi mutfakları vardı. Televizyonu, yemek masası falan, her şey orda anlayacağınız. Kısa bir merhaba dedik, sonra da salona
111

Hakan Yel

geçtik. Hasan, Türk kahvelerini kendi eliyle yapacağını söyledi. Mul fağa gitti. Ben bir tekli koltuğa oturdum. Kuzey'de yan tarafımdaki üçlünün bir köşesine kuruldu. Ben bir yandan salondaki eşyalara göz

gezdiriyorum, bir yandan da bunu kesiyorum. Rengi bir tuhaf oldu. Kazardı bozardı. İyi misin,' diye soruyorum. 'Bir şeyim yok,' diyor. Neyse Hasan da geldi, kahveleri servis etti. O da sol tarafımdaki ikili koltuğa oturdu. Hatta koltuğun rengi bordoydu, bak hâlâ hatırlıyorum."

Meriç konunun dağıtılmasına izin vermek istemedi. "Konudan ayrılma Allah aşkına! Merak ettim yahu."

"Ay, pardon," dedi Petek, sahte bir kırıntıyla. Sonra da tekrar ciddileşip anlatmaya kaldığı yerden devam etti.

"Kahveleri içtik. İçerken ben Hasan'la sohbet ediyorum, ama bu hiçbir şey konuşmuyor. Öyle robot gibi fincanı tutmuş, ara sıra dudaklarına götürüyor. Çocuk da fark etti bundaki tuhafılığı, bir iki sordu, baktı ki bu, 'Bir şey yok!' deyip duruyor, o da ilgilenmeyi bıraktı. Derken efendim, kahveleri bitirdik. Hasan tam son yudumu alıyordu ki Kuzey fincanını kapatmasını, ona fal bakacağını söyledi. Tabi büyük sürpriz benim için. O güne kadar aramızda fal muhabbeti olmamış, üstelik bu kalıptaki bir adam, fincanı kapatmasını istiyor. Neyse, uzatmayayım, Hasan fincanı kapatıp buna uzattı. Bir süre sonra bu, fincanı eline aldı ve başladı anlatmaya."

Petek göz ucuyla Kuzey'e baktı. Ona pek aldıracağı yoktu, etrafı seyretmeye devam ediyordu. Küçük bir ayrıntıyı atladığını fark etti. Kuzey bacağını titretmeye başlamıştı. Kısa kesmeye karar verdi.

"Hasan'a dedi ki; 'Sen yedi yaşlarındayken, bir gün babaannen yıkanırken, kapı aralığından onu gözetlemişsin. İşte saçları beline kadarmış da, göğüsleri büyümüş de, ince belli, koca kalçalıymış da. O

Lokanta

gün bugündür de kendini suçluyorsun ve bu günahı hiç kimseyle paylaşmadın.' Sonra da uzanıp sehpaye bıraktı fincanı, sırtını koltuğa yaslayıp öyle sessizce Hasan'a bakmaya başladı."

Meriç dayanamayıp lafa girdi. "Hadi canım?"

"İnanmaman gayet normal, böyle bir falı kimse bakamaz. Herkes sana yolun var, kısmet var, çekemeyen var, işte efendim biriyle tanışacaksın falan filan der de geçmişte yaşadığın ve on, on beş yıl boyunca kimseye anlatmadığın bir olayı pat diye ve tüm ayrıntısıyla sana söyleyemez. Korkunç olan da buydu işte. İlk anda ben şaka zannettim. Kuzey'in aptal şakalarından biri olmalı, diye düşündüm, ama yanılmışım. Şaka değilmiş."

"E, Hasan ne dedi?"

"Ne diyecek yahu. Buz kesti. Ben önce güleceğini düşündüm. Fakat beni daha da şaşırtan bir şey oldu. Hasan bir süre sustu ve bununla bakıştılar. Benim durumumu düşünebiliyor musun? Sağımda ve so-lumdaki koltuklarda yüz yüze oturan iki herif, hiç konuşmadan bakışıyor. Çıt yok. Ben sanki orda değilim. Neyse, sonra Hasan yavaşça yerinden kalktı, geldi tam Kuzey'in önünde durdu. Diz çöktü ve elini öpüp başına koydu. Sonra da şehadet getirdi."

"Hadi canım sende," dedi Meriç.

Petek gülümseyerek yemin etti. "Vallahi de billahi de. İnanılmaz bir sahneydi. İşte o gün bugün, arkadaşımız kahve falından uzak durur."

"Doğru mu?" diye bu defa Kuzey'e sordu Meriç.

Bıkkın bir ifadeyle anlatılanları dinleyen Kuzey, zorla gülümsemeye çalışarak cevap verdi. "Aman, Petek'i tanımıyor musunuz? Abartıyor kendince işte, hiç hoşlanmam bu fal muhabbetinden."

113 F:8

Hakan Yel

Masada bir uğultu koptu. Dördü de kendilerince yorum yapıyor, tartışıyorlardı. Kuzey tartışmayı kesmenin yolunu buldu. Saatine bakıp "Ooo... Geç kalıyoruz, hemen kalkmamız lazım," dedi.

Hesabı ne şekilde paylaşacakları konusu ortaya atılınca da fal hakkında konuşmayı bıraktılar. Ödemeyi yapıp kendilerini sokağın keskin soğuşuna attılar. Diğerleri iki otomobille gelmişti. Kuzey, böylece kendi aracıyla sergiye gidecekti. Yalnız kalacağı için sevindi.

İnsanı etkileyen bir sessizlikle asfaltta kayan Porsche Cayenne kara bir böceğe benziyordu. Kuruçeşme'yi geçtikten sonra, pazar günü Boğaz trafiğine özgü, insanı hayatından bezdiren trafik sıkışıklığı başladı. Kuzey, otomatik bir araca sahip olmanın avantajıyla, gözleri ni öndeki minibüsün tamponuna kilitledi. Kısa bir süre sonra da ye-mekte anlatılanları düşünmeye başladı. Bu fal olayı, o zamanlar de-rinden etkilemişti onu. Daha

sonraki günlerde konuyla ilgili konuş-mayı reddettiyse de her yalnız kalışında, yaşadığı olaya bir anlam yüklemeye çalıştı. Uzun zaman ne olduğunu anlayamamıştı. Ta ki onunla tanışana kadar...

114

Lokanta

14

İstanbul Gayrettepe

ŞUBAT

Cinayet Bürosu Amiri Başkomiser Fahri Tulgar, masasında duran Türk kahvesini sıkıntıyla eline aldı. Odasında yalnızdı. İsteksizce, kahveden uzun bir yudumu hüpleterek içti. Kâğıthane Çocuk Koruma Evi'nde hunharca işlenen cinayetin bu kadar kısa zamanda gazetelere sızdırılması keyfini kaçırmıştı. Oysa polis muhabirlerine konuyla ilgili yazı vermemeleri konusunda gerekli uyarı yapılmıştı. Alacakları olsun, dedi kendi kendine. Haberi vermeleri yetmiyormuş gibi üstüne üstlük detaylı bilgi ile fotoğraf da yayınlamışlardı. Çoğu, genç muhabirdi ve hayatlarında ilk kez böylesine yoğun bir şiddeti görüyor olmalıydılar. Büyük bir ihtimalle haber atlamış olmamak için, birbirlerine güvenemeyip gazetelerine bilgi vermişlerdi. Allah'tan, olay yerine televizyon kameralarını almamışlardı.

Masasına yaydığı ulusal gazetelere baktı, cinayet haberi hemen hemen hepsinde birinci sayfadaydı. Biraz dikkat edince fotoğrafların sadece iki adet olduğunu gördü. Fotoğraf kalitelerinden, cep telefonu çekimi olduğu anlaşılabilirdi. Genç muhabirlerden biri polislerle ahbablığını kullanıp cesetlere uzaktan bakmak için izin koparmış ol-

115

Hakan Yel

malıydı. Muhabirlere sövmekten vazgeçti. Tekrar gazetede yazılanlara odaklanmaya çalıştı.

"Neler oluyor bize?" şeklinde kaim bir manşet atmıştı ulusal gazetelerden en büyüğü. Kâğıthane Çocuk Koruma Evi'nde işlenen cinayette uygulanan şiddetin, bugüne kadar kaydedilenler arasında en ağırı olduğu vurgusu yapılıyordu. Konuyla ilgili uzman sosyolog ve psikologların görüşüne başvuruluyor, bu cinayetteki tetikleyici duygunun ne olabileceği tartışılıyordu. Toplumsal şiddetin ulaştığı düzeyi korkutucu bulan yorumcular, devletin bu konuda tansiyonu düşürmesi gereğine işaret ediyordu. Öldürülen eğitimcilerle ilgili olarak da yorum yapılıyor, cinayet nedeninin namus davası olabileceği ihtimali üzerinde duruluyordu. Diğer yandan kurbanlardan birinin, oturduğu semtte faaliyet gösteren bir tefeciye yüklü miktarda kumar borcu olması, alacak davasının da cinayet nedenleri arasında sayılmasına neden oluyordu.

Böylesine kısa bir zamanda bu bilgiye ulaşılmış olması ilginçti. Başkomiser, daha fazlasının olmamasını diledi. Gazeteyi elinden bırakıp dizüstü bilgisayarının kumandasını eline aldı, belgeler arasından Kâğıthane ÇKE ile ilgili olan dosyayı tıkladı. Dosyaya girip teknik büronun çektiği fotoğrafları açtı. Birinci fotoğraf ekrana geldiğinde, mide bulantısına sebep olabileceğini düşünerek, dayanabilmek için sigara paketinden bir dal aldı. İlk dumanı iyice içine çekip burnundan geri verince, artık resimlere bakabileceğine karar verdi.

Fotoğrafta bir çalışma masası üzerinde, gövdeleri ve başları masaya gelecek şekilde iki ceset görülüyordu. İki sıradan adamdılar. Birbirlerine bakar durumda bırakılmışlardı. Masadan aşağıya kaymamış olmaları ilginç geldi başkomisere. Adamları dengede tutabilmek için epey uğraşmış olmalılar, diye düşündü.

116

Lokanta

İkinci fotoğrafı tıkladığında, masanın farklı bir açıdan görüntü-lendiğini gördü. Yaklaşık kırk beş derece pencere yönüne doğru kaymıştı vizör. Şimdi kurbanlardan birinin yüzünü net bir şekilde görebiliyordu.

Adamın gözünde dehşetin donakalmış ifadesini görünce farkında olmadan yutkundu. Sigaradan bu kez daha derin bir nefes çekti ve. bekletmeden dışarı verdi.

Üçüncü fotoğrafta açığı masadaki kurbanlardan birinin tam sırtına denk geliyordu. Dizlerine kadar indirilmiş kahverengi kumaş pantolon, siyah yıpranmış kemer ve kandan seçilebildiği kadarıyla beyaz don. Adamların bacaklarından sızan kan ayaklarının dibinde, yerde küçük bir birikinti oluşturmuştu. Koyu bordoya dönmüş, soğumuş kan. Anüsüne tıkmış penisinin art kısmı az da olsa görülebiliyordu.

Dördüncü fotoğrafı tıklattığında, fotoğrafçı kırk beş derece daha saat yönünde ilerlemişti. Şimdi kurbanın anüsünün yerinde, kanlı, avuç içi büyüklüğünde bir çukur görünüyordu. İçeri sokuşturulmuş penisin, kesildiği yerden bir damar dışarı sarkmış, tuhaf bir kıvrımla yukarı bakıyordu. Sarımsı dokular, yağlar, ince damarlar, kırmızının değişik tonlarındaki kaslar birbirine geçmiş kanla sıvanmış bir topak gibiydi.

Başkomiser birden yerinden fırladı. İzmaritine kadar yanmış olan sigara, nihayet parmak arasını kavurmuştu. Usturuplu bir küfürle izmariti kül tablasına bıraktı, kahvenin yanında getirilmiş su bardağını alıp kontrollü bir şekilde yanan parmak arasına akıttı. Şimdi kül tablasının içine dolan su, yanık izmaritin kokusunu daha da keskinleştiriyordu. Elini kurulamak için çekmeceyi açtı. Ekrana lekrar baktığında içinin acıdığını hissetti. Neler hissetmişlerdi acaba?

Beşinci fotoğrafı tıkladığında, masanın etrafındaki yüz seksen derecelik dönüş tamamlanmış oldu. Şimdi her iki kurbanın da kanlar

117

Hakan Yel

içindeki anüsleri ekranı dolduruyordu. Karnında bir karıncalanma hissetti. Anüsler, görebildiği kadarıyla eşit büyüklükte açılmıştı. Kesilen yerlerden dışarı sarkan soluk renkli yağ parçaları görülebiliyordu. Odanın kokusunu bir an burnunda hissedince içinden öğürmek geldi.

Geçen yıl Adana'ya yaptığı seyahati anımsadı. O kadar çok acılı kebab yemişti ki sonunda basurunda kanama olmuştu. Yaklaşık bir hafta boyunca hayattan zevk almayı unutmuş, ne oturabilmiş, ne de yürüyebilmişti. Basit bir kanamada çektiği acıyla fotoğraftakilerin arasında bir bağlantı kurmaya çalıştı ister istemez. Kışında istem dışı bir kasılma oldu. Daha önce de işkence sonrası fotoğrafları görmüştü, ama bu bildiği şiddetten farklıydı.

Birden aklına geldi, hata yapıyordu. Meslekteki bilinen, ama konuşulmayan kurallardan işkenceyle ilgili olanını hatırladı: "Dayanmak istiyorsan düşünmeyeceksin, düşünmek, çukura yuvarlanmaya benzer, ne kadar derine düşeceğini kestiremezsin." Şiddete maruz kalan şahsın yerine kendini koyup neler hissettiğini kestirmeye çalışmak, işi hakıyla yapamamak demektir. Bu yüzden işkencenin kendisi değil, sonrası önemliydi. Ne kadar bilgi alınabilmişti, bilgilerin doğruluğu kesin miydi? Şahıs üzerinde iz bırakılmış mıydı? Hasar ve kayıp olmaması gerekiyordu. Şimdi, durup dururken bunlar neden aklına gelmişti? Bu konuyu kapatmaya karar verdi.

Bir sigara daha yaktı ve fotoğrafların devamına bakmak istemediğine karar verip ekranı kararttı. Bu fotoğraflar basın eline geçerse asıl kıyamet o zaman kopardı.

Başkomiser geriye yaslandığında, olayla ilgili soru işaretlerini düşünmeye başladı. İki kişiye aynı şekilde ve hemen hemen aynı zamanda işkence yapmak için kaç kişi girmişlerdi içeri acaba? Üstelik bütün bunlar olup biterken odaya kimsenin girmemiş olması, hiç kimsenin ses duymaması garipti. Bu adamlar bağırma mıydı? Ağızlarının

118

Lokanta

kapatılmamış olması da ilginç geliyordu. Katiller nasıl bu kadar rahat olabilirdi? Bütün yapılanlar zaman alan işlerdi, bu kadar uzun zaman rahat bir şekilde odada kalabilmeleri de üzerinde durulması gereken başka bir ayrıntıydı. İçeriden yardım almış olmalıydılar. Öyle ya, odaya birisinin gelmeyeceğinden emin olmalıydılar ki, böylesine ayrıntılı bir çalışma yapabilsinler.

Öte yandan, bu türden bir cinayet -ki belirgin bir şekilde cezalandırma olarak sınıflandırılabilir- neden dışarıda bir yerde değil de kurbanların çalıştığı yerde işlenmişti? Oysa adamlara bunları yapmayı kafaya koyanlar, onları karanlık bir köşede otomobillerine alıp diledikleri yere götürebilir, istedikleri kadar

tutarlardı. İki adamı da aynı odada, aynı anda bulmak içinse mutlaka bir istihbarat gerekiyordu. "Kesin içerden biri yardım etti ya da bizzat cinayete katıldı," diye söylendi yüksek sesle.

Tekrar nedenler üzerinde düşünmeye başladı. Tecrübeleri, bu işin altından cinsellik suçu çıkacağını söylüyordu. Ön yargılı davranmamalıydı, ama bu adamların cinsel bir suçları olması akla yakın ihtimaldi. Penislerinin kesilmesi ve anüslerinin kabak gibi oyularak penisin buraya takılması bunu işaret ediyordu. Bu grup işkencelere yılda en az bir kez rastlanırdı. Bugüne kadar kesilen penisler ya bir yere atılmış ya da hemen kurbanların yanında görülmüştü. Nadiren ağza sokulduğu da kayıtlara girerdi. Fakat bu sefer ki vakit harcanmış bir işti. Ali'ye bu adamların cinsel eğilimleri konusunda araştırma yapmasını tembihlemeyi unutmamak için küçük not defterine birkaç kelime yazdı. Özellikle küçük çocuklara eğilimleri olup olmadığını kontrol etmeliydiler.

Gazetelere döndü tekrar. Başka bir tanesini aldı eline. Bunda da cinayet manşettydi. Ayrıntılı bilgi için gazetenin iç sayfalarını karıştırdı. Bir yorum buldu. Okumaya başladı.

119

Hakan Yel

Yorumda polisin son yıllarda, asayiş olaylarını önlemede ne denli isteksiz olduğundan dem vuruluyordu. Bu tez, geçen yılın suç istatisti: tiklerine dayandırılıyordu. İki yüz bin olaydan yaklaşık yüz binini dosyalar faili meçhul olarak kalmıştı. Polisin isteksizliğinin öncelikli olarak içinde buldukları ekonomik şartlardan kaynaklandığı söyle niyordu. Maaş ve lojman sıkıntısı olan polis, olaylara müdahalede is teksiz davranıyor ve hükümete dışını gösteriyordu. Toplumsal huzu run bozulması durumunda erken seçim gündeme gelecek ve hükümcü büyük olasılıkla iktidardan düşecekti. Yeni seçilecek hükümet, polisin sorunlarını ciddiye alacak ve uygulamalarıyla bu kesimi motive edecekti. Böylece istediklerini alan güvenlik güçleri, asayiş yirmi dört s atte berkemal duruma getirecekti.

Kaşları kalktı şube amirinin. Yirmi dört saat, diye sordu ke: kendine. Sonra yine kendi cevapladı sorusunu. Bizi orduyla karıştıj yorlar herhalde.

Diğer yandan, ülkedeki iç güvenlik sorunlarının büyük bir bölü münün İstanbul'da gerçekleşmesi de beraberinde başka bir iddia; gündeme getiriyordu. Buna göre, İstanbul polisine diğer şehirlerde' meslektaşları antipatiyle bakıyordu. İstanbul'a "Ayrı Eyalet" ismi ta kılmış, bu şehirden görev yeri değişikliği nedeniyle ayrılmak ve diğer illerden birine gitmek zorunda kalan memurlara, "Eyalet Polisi" nite-lendirmesi yakıştırılmıştı.

Ülkede suçun ve kara paranın malum adresi İstanbul'du. Hatta bu durum o kadar kanıksanmıştı ki, "Yeraltında bütün yollar İstanbul'a çıkar," deniyordu. Suç örgütlerinin yaşamak için mutlaka polis-ten yardım almaları gerekiyordu. Dolayısıyla da diğer illerdeki polisler, İstanbul'daki meslektaşlarının bu para trafiğinden beslendiklerini düşünüyorlardı. Madem işin kaymağını onlar yiyordu, o zaman bütün

120

Lokanta

suçluların da tek adresi İstanbul olmalıydı. Diğer illerde suç işleyenle-re rahat verilmiyor, her türlü baskı yapılarak şehri terk etmeye zorlanıyorlardı.

Gazetenin iddiası, tüm bu nedenlerden dolayı özellikle İstanbul'da ciddi bir asayiş sorunu yaşanacağıydı. Son cinayet de bunun kesin bir ispatıydı. Gazete, abartılı bir yaklaşımla polisin bu cinayeti işleyenleri de, tıpkı diğer çoğunluk vakalarda olduğu gibi bulamayacağını iddia ediyordu.

Fahri Tulgar'ın sol kaşı bir kez daha havaya kalktı. Daha önce de İstanbul polisiyle ilgili bu tür iddialar ortaya atılmış, ancak çok da ciddiye alınmamıştı. Her şehrin polis teşkilatında iyiler ve kötüler vardı. Bazen polisler arasından çürükler de çıkıyordu. Bu, dünyanın her yerinde değişmez kuraldı. Önemli olan, çoğunluğun her zaman iyilerde olmasıydı. Tabi sürekli kontrol de gerekliydi. Basın her zaman çürük polislerle ilgi gösterir, otuz bin kişilik kadroda, otuz çürüğün çıkmasını diline dolardı. Oysa diğer yandan polisin sorunlarına ilgisiz kalır, bu tip konuları hiçbir zaman gündemine almaz, yapıcı öneriler getirip kamuoyunun dikkatini olumlu yöne çekmezdi. Ara sıra, tanınmış birkaç yazar, tanıdıkları polislerin, belki de korumalarının etkisiyle sorunlardan söz ederlerdi. Ancak bu cılız hatırlatmaların, kamuoyunu oluşturmak açısından pek bir önemi olmadığı ortadaydı.

Tekrar cinayete döndü. Neler olduğunu kim biliyordu acaba? Ali' nin bu konu üzerinde de yeteneğini göstermesini diledi. Ellerini çabuk tutmalıydılar. Anlaşılan, basın bu konunun üzerinde duracaktı. Telefonun ahizesini kaldırıp sıfır tuşuna bastı.

"Buyurun efendim?"

"Canan, kızım bana hemen Ali'yi bağlar mısın?"

121

Hakan Yel

15

İstanbul Nişantaşı

ŞUBAT

Kuzey Aral, hafta içi her sabah yaptığı gibi, saat altı civarında uyandı. Banyoda, günü karşılamak için gerekli hazırlıklarını yaptıktan sonra, kendisine filtre kahve hazırladı. Ardından kapıya bırakılan günlük gazeteleri alıp çalışma masasına oturdu. Bir süre haberleri ve gündemi inceledikten sonra giyinip saat sekize doğru sokağa çıktı.

O gün de İstanbul'un kendine özgü kar soğuğu can yakıyordu. Siyah yün beresini kulaklarını kapatacak kadar aşağıya çekip sonra da deri eldivenlerini giydi. Yürümeye başlayınca rahatladı. Önünde uzun bir iş günü vardı. Öncelikle iki sokak arkadaki büyük manava gitti. Çoğu esnaf için erken saat olmasına rağmen, Kirazlı Manav Mahmut Kirazlı, halden gelen kamyonetin üzerindeki meyve sebze kasalarını, çalışanlarıyla birlikte indirip çoktan tezgâhlara yerleştirmişti. Şimdi ilk müşterilerin gelmesini beklerken de dükkân önüne koyduğu küçük iskemlede sabah çayını içiyordu.

"Günaydın Mahmut Bey."

Orta boylu, şişmanca bir adam olan manavın dış görünüşünde dikkat çeken tek yönü, her zaman üç numaraya vurulmuş beyaz saçla-

122 1

Lokanta

rını inkâr eden siyah pala bıyıklarıydı. Küçük mavi birer misketi andıran gözlerini sesin geldiği yöne doğru çevirince Kuzey Aral'ı gördü, elindeki çay bardağını, yanında duran sebze kasasının kenarına koyarken doğruldu, belinde topladığı uzun mavi önlüğü aşağı saldı. Sonra da tıknaz vücuduna tezat oluşturan ince sesiyle, cevap verdi.

"Günaydın efendim, hoş geldiniz, buyurun lütfen." Altındaki iskemleyi oturması için Kuzey'e uzatırken, dönüp dükkânın içinde temizlik yapan çıraklardan birine seslendi. "Ahmet, oğlum ordan bir iskemle getir, sonra da koş bir çay kap gel!"

Kuzey iskemleye oturur oturmaz elleriyle bacaklarını ovalayıp, 'Yahu Mahmut Bey, hayranım size vallahi. Bu soğukta bile dükkânın önüne oturup çayınızı içmeyi ihmal etmiyorsunuz," dedi.

"Benim rahmetli babam da böyleydi. Her sabah, malı yerleştirdikten sonra dükkânın önüne iskemlesini çeker, günün ilk çayını içerdi. Soranlara da içerde oturursa o günün bereketi olmayacağını anlatırdı. Biz de öyle gördük tabi. Müşteri baktı mı, dükkân sahibini görmeli. Malım dışarda ben içerde olmaz öyle. Yağmur yağdığında da bir adım geriye alıyorum, idare ediyor işte."

"Üşütmeyin diye söylüyorum. Hava epeyce soğuk bugün."

Manav, üzerine giydiği kahverengi yeleğin fermuarını açıp altındaki iki kat kazağı göstererek, "Soğuk da sıcak da Allah'tan. Eğer havayı anlayıp uygun giyinirsen bir şeycik olmaz beyim..."

Adamın konuşması, çırağın getirdiği çayı vermek için, misafiriyle arasına girmesiyle bölündü. Misafirin, cebinden çıkardığı tatlandırıcıdan bir adedi çaya atmasını izledikten sonra devam etti.

"Hâlâ devam mı diyete?" , "Yok, Mahmut Bey, diyet değil de şekeri biraz keseyim diyorum. Bir iki ay daha gider böyle, sonra normale döneriz."

123

Hakan Yel

"Hadi bakalım, afiyet olsun. Poğça aldırayım mı?" diye sordu manav, babacan bir samimiyetle.

"Çok teşekkür ederim, ben evde hallettim o faslı."

"Yahu seninkiler yine yenilmiş dün gece."

Kuzey'in yüzü dalgalandı. Aslında sabah sabah Beşiktaş'la ilgili konuşmak istemiyordu, ama sinirlendiğini saklamaya çalışıp cevapladı.

"Valla onu milyon dolarlar alan sahtekârlar düşünsün. Neyse, çay için teşekkür ederim, ziyade olsun. Ben listeyi vereyim size. Yarım sa ate gelir mi benim sipariş?"

Manav ayağa kalkan Kuzey'in uzattığı listeyi aldı, kısa bir an inceledikten sonra yanıtladı.

"Yirmi dakikaya varmaz lokantaya gönderirim, merak etme!" 1

Manavdan, lokantaya doğru yürürken hazırlaması gereken yemekleri düşünüyordu Kuzey. Bir yandan da caddede yürüyen insanları inceliyordu. Bu saatte genelde çalışanlar ve öğrenciler sokakta olurdu. Nişantaşı'nda trafik henüz başlamamıştı. Camiyi geçtikten sonra karakolun karşısındaki köşede yer alan gazeteciye girdi. Ünlü bir İngiliz yemek dergisini sordu. Yeni sayısı henüz gelmemişti. Dükkândan çıkıp tekrar yürümeye başladı. |

Lokantaya gelip kapıdan içeri girince her sabah yaptığı gibi masaların düzenine, ortalığın temizliğine baktı göz ucuyla. İstedığı gibiydi. İşte burası, onun küçük, ama mükemmel lokantasıydı. On beş masalık, küçük, şirin bir mekândı. Büyük bölüm mutfağa ayrılmıştı. İnsanlar dar bir mekânda oturabilirlerdi, ama yedikleri yemeklerin tatlan buna değmeliydi. Sabahlan dükkânı açan Çağatay, kendisini görünce gülümseyerek selamladı.

"Günaydın Kuzey Bey, hoş geldiniz!"

124

Lokanta

İşte adamım, diye düşündü cevap vermeden önce. İki senedir beraber çalışıyorlardı ve bu genç adam inanılmaz bir yükü üzerinden almıştı. Nerede müdahale etmesi gerektiğini bildiği gibi, nerede susması gerektiğini de iyi biliyordu. Birkaç ay dikkatlice izlemişti Çağatay'ı, diğerlerinden farklı çalıştığını görünce de bir iki kez parayla ilgili deneme yapmış, ancak bundan sonraları lokantada kendisinden sonra ikinci adam pozisyonuna getirmişti. Artık gönül rahatlığıyla kendi sosyal hayatını yalayabiliyor, sadece servis saatlerinde dükkâna geliyordu. Böylece en büyük zevki olan, "yerinden alışveriş"e zamanı kalıyordu.

"Günaydın Çağatay, nasılsın?"

"Teşekkürler. Temizliğe başladım. Aslan Usta da mutfakta, ön hazırlık yapıyor."

"Çay demlediniz mi?"

"Birazdan hazır olacak."

"İyi, bakalım Aslan neler yapıyor, hadi kolay gelsin."

Kuzey, küçük ofisine geçip paltosunu çıkardıktan sonra, bilgisayarını açtı. Elektronik postalarını kontrol etti. Bir iki yemek sitesine girerek son bilgileri kontrol etti, sonra da önlüğünü giyip mutfağa geçti.

İngiltere'de işletme okuduktan sonra, severek yapacağı mesleğin açılılık olduğuna karar verdiğinde, ailesi ilk önce tepki göstermişti. Babası bunca yıl okuyan oğlunun, sonunda lokantacı olmasını hazmedemeyeceğini söylemişti. Her zaman olduğu gibi Hatice Hanım, eşini ikna etmiş, böylece Kuzey için hayat daha kolay devam etmişti. Ardından, açılılık okulunun bitmesiyle soluğu New York'ta almış, ünlü bir restoranda aşçı yardımcısı olarak çalışmaya başlamıştı.

Paraya ihtiyacı olmaması ve mükemmel özgeçmiş sayesinde işi alması zor olmamıştı. Önceleri "sıcak" bölümünde çalışmış, daha son-

125

Hakan Yel

ra "soğukçu" olarak devam etmiş, sonunda ikisinde de başarılı olduğundan aşçı yardımcısı unvanını almıştı. İki yılın sonunda bir otel restoranına aşçı olarak girmiş, burada da iki yıl çalıştıktan sonra asıl istediğinin kendi küçük lokantası olduğuna karar vermişti.

İstanbul'a döndüğünde önceki Nişantaşı'ndaki eve yerleşmekle zaman geçirmiş, ardından da küçük lokantası için bir yıl boyunca uygun mekân aramıştı. Sonunda, şimdi buldukları eski bir Rum apartmanının altındaki bu küçük dükkânı kiralamış ve LOKANTA'yı açmıştı. Eski Osmanlı yemekleri ile karışık bir "füzyon mutfak" listesi uyguluyordu. İyi bir müşteri grubu vardı. İş adamları, sanatçılar, rek lamcılar onu tercih ediyorlardı. Sosyetenin ünlü simaları da özellikle akşamüstleri lokantada buluşuyor, yemek yemeyenler kahve içerek sohbet ediyordu.

Ortamın sıcaklığı ve çalışanların mesafeli davranışları, müşterilere arzu ettikleri havayı veriyordu. Öte yandan, yemekleri gerçekten farklı bir lezzete sahipti. İşletmede sistem oturmuş, herhangi bir sorun görünmüyordu. O da her zaman istediği gibi; pirinç almaya Kastamonu'ya, pul biber için Gaziantep'e, kaşar almaya Kars'a, tereyağı için Bolu'ya ya da zeytin almaya Milas'a gidebiliyordu.

Manavın siparişleri getirmesinin ardından, diğer satın almalar da yapıldı. Öğlen servisi için mutfaktaki hummalı faaliyet devam ederken, salon personeli de masaların hazırlığını bitirmişti. Saat on birden sonra salona yayılan yumuşak bir müzik, lokantanın günü karşılamaya hazır olduğunu duyuruyordu.

Öğlen servisi beklendiği gibi yoğundu. Kuzey, mutfakın servis penceresi önünde çalıştı her öğlen olduğu gibi. Bu ona hem mutfak tan çıkan tabakları son kontrolden geçirme şansı veriyor, hem de göz" ucuyla müşterileri ve servisi izliyordu. Masalardan toplanan tabakla-

126

Lokanta

mı bulaşıkhaneye girişinde de denetim vardı. Eğer bir tabaktaki yemeğe dokunulmamışsa hemen incelemeye alınır ve hatanın yemekte olup olmadığı araştırılırdı. Eğer yemek tam not almışsa, o zaman da garsonun müşteriden yanlış sipariş almış olabileceği ihtimali değerlendirilirdi.

Bütün bunlar yapılırken de Kuzey, tüm personeli hissettirmeden koku testinden geçirirdi. Mutfaktakiler dahil kimsenin kötü kokmasına tahammülü yoktu. Bu huyunu bildiğinden, personeli işe alırken, her gün işbaşı yapmadan banyoya girmelerini şart koşmuş ve bu yüzden personel bölümünde banyo için küçük bir kısım ayrılmıştı.

Sonunda öğlen müşterileri salonu boşaltınca, Kuzey üstünü değiştirip dükkânı Çağatay'a emanet etti, sonra da eve dinlenmeye çekildi. Akşam servisi başlamasına yakın dükkâna tekrar dönecekti. O zamana kadar istediğini yapabiliyordu. Dairesine geldiğinde, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp yalınayak evin içinde dolaşmaya başladı. Yerden ısıtma sistemi bu ayrıcalığı sağlıyordu.

Son zamanlardaki takıntısı olan Burhan Öçal albümünü müzik sistemine yerleştirip, "Başlat" komutu verdikten sonra bedenini büyük siyah deri koltuğa bıraktı. Kulaklarından içeri sızan müziğin muhteşem notalarına ruhunu bıraktı. Hareketsiz kalmayı hayal etti. Dakikalar ilerledikçe gevşiyordu.

Birden müzik durdu. Kuzey gözlerini otomatik olarak açtı ve salonda birini görmek ister gibi baktı. Perdeler kendiliğinden harekete geçip kornişlerde kayan küçük makaraların sesi odayı doldurunca emin oldu.

"O" gelmişti...

127

Hakan Yel

16

İstanbul Sarıyer

ŞUBAT

Karadeniz tarafından esen sert kuzey rüzgârları, zaten düşük seviyelerde seyreden hava sıcaklığının daha da düşük hissedilmesine neden oluyordu. İstanbul'un sabah mahmurluğunun üzerine düşen hafif bir sis, insanı iç karartıcı bir ruh haline sokuyordu. Boğaz'ın sularının kışa özgü bir şekilde, gri yeşil arasında gidip gelmesi, üzerinde seyreden gemilerin ve tankerlerin gövdelerinde bulanık yansımalar oluşturuyordu. Denize bakan sırtlara serpilmiş gibi duran binlerce konut, sanki bir şeyler olmasını bekler gibi yüzlerini karşı kıyıda benzerlerine çevirmişti. Birçoğunun bacalarından, bir arada durmayı beceremeyen duman zincirleri göğe doğru yükseliyordu.

Manzaranın hem güzel, hem de bunaltıcı olduğunu düşündü Ali. Elinde çay bardağıyla pencerenin önünde dikilmiş, Boğaz'ın akıntısını ve buna umursamadan gelip geçen irili ufaklı tekneleri izliyordu. İleride

bir yerlerde, belki de Paşabahçe girintisinin önlerinde, amatör balıkçılar, ufacık kayıklarıyla bir balık sürüsünü umutla yokluyordu. Gerçi çok net göremiyordu, ama bir şeyler yakalıyor olmalıydılar. Pek de amatör sayılmayacak kayak balıkçılarının, durduk yerde bir araya toplanmayacağı düşünülürdü.

128

Lokanta

Ne elindeki bardaktan burnuna çarpan taze demlenmiş çayın kokusu, ne de karşısında hareketsiz gibi duran bu Boğaz tablosu endişelerini dağıtmaya yetmiyordu. Artık tedirgin edici bir bilgiye sahipti. Eşinin ciddi anlamda bir sorunu vardı. Fazilet, bazı cinayetlerin -ki bunlar son dönemin en korkunç cinayetleriydi- oluşumunu hissedebiliyordu. Bu sadece kendisinin bir kuruntusu değildi. Söylenen sözcük-ler ve isimler, tartışma götürmez birer kanıt oluşturuyordu. Bu konuyu en az kendileri kadar önemseyecek ve endişe edecek birine ihtiyaç-ları vardı. Kimden yardım alabilirlerdi acaba? Onlara kim inanırdı ki?

Bir düşünce beyninin gerilerinden hızla hareket ediyor, diğerlerinin arasına giriyor, onları dağıtmaya çalışıyordu. Oysa Ali, bu düşünceyi ısrarla diğerlerinin gerisine itmeye çabalıyordu. Sonunda daha fazla dayanamadı ve o kötü düşünce gelip aklına oturdu; ya bu cinayetlerin sorumluları da olan bitenin farkındaysa? Fazilet'in kendile-rinden haber alabildiğini biliyorlarsa!

Bu fikri tüm gücüyle aklından atmaya çalıştı. Hayatta olabilecek en saçma kurguydu.

"Ne yapıyorsun sen bakayım burda?"

Fazilet'in sıcak sesi kulaklarında çınladığında rahatladı. Arkasından yaklaşıp beline sarılmış, başını da usulca sırtına yaslamıştı. Ali dudaklarını yana doğru uzatıp eşinin şeftali kokan saçlarına küçük bir öpücük kondurdu. Sonra da bakışlarını tekrar Boğaz'a çevirip cevap verdi.

"Ne düşünüyorsun biliyor musun?"

"Ne?"

"Şu Muzaffer'in söz ettiği alternatif tıpcı mıdır nedir, bir adam varmış ya ona gitsek diyorum."

"Ne alakası var Ali?"

129

F:9

Hakan Yel

Cevap vermeden önce yüzünü Fazilet'e döndü. Bir an için sarılmış olduğu bu duru güzelliği izledi. Korkusu içinde daha da şiddetlenince romantizmin sırası olmadığını düşündü. Eşini ikna etmesi gerekiyordu.

"Bak aşkım! Ciddi sayılabilecek iki sorunumuz var. Birincisi, ki en önemlisi, dayanılmaz ağrılar çekiyorsun. Gittiğimiz onca doktor, yaptırdığımız onca teste rağmen, bir sonuç alamadık. Ne olduğunu bulamıyorlar. Doğru mu?"

Fazilet sorunun arkasından gelecekleri merak ettiğinden uzatmadan onayladı. "Evet."

"Öte yandan tüm bunlar benim zavallı maaşım ya da senin bankadan aldığın paralarla asla gerçekleştiremeyeceğimiz masraflardı. Baban-ların desteği olmasaydı, devlet hastanelerinde sürünecektik. Doğru mu?"

"Evet, doğru. Yeri gelmişken seni ne kadar takdir ettiğimi söyleyeyim. Babamın her zamanki yardım teklifini, bu kez gurur meselesi yapmaman beni nasıl mutlu etti bilemezsin."

"Fazilet, ben ailemin geçimini sağlayamıyorsam, her başım sıkıştığında kayınpederime gidiyorsam, ne halt etmeye evlendim? Ne demeye erkeğim diye ortaya çıktım? Konu senin sağlığın olmasaydı böyle bir teklifi diğerleri gibi kesinlikle reddederdim," dedi Ali. Son sözleri söylerken, boğazından gözlerine yükselen baskıyı fark etti. Ancak gözlerine hücum eden yaşlara, dişlerini sıkarak karşı koydu.

Fazilet uzanıp şefkatle öptü Ali'nin gözlerinden, sonra da sevgi dolu bir sesle konuştu. "Ben seni yerim vallahi. Benim biricik maço kocam. Canım sen benim, canım. Tabi ki babamın da seni kırmak gibi bir niyeti yok hayatım. Böyle durumlarda, lütfen bizim bir aile olduğumuzu unutma. Sonuçta babam da bizim bir an önce sıkıntıdan çıkmamızı istiyor."

130

Lokanta

Ali, kendisine sarılan eşinin saçlarına gömdü küçük bir gözyaşını. Ağladığını görmesini istemedi. Birkaç dakika öylece kalakaldılar. Neden sonra Ali geriye çekilip konuyu devam ettirdi. "Neyse, nerde kalmıştık? Ha, ağrı meselesi. Dediğim gibi elimizden geleni yaptığımızı düşünüyorum. Ancak bizi tatmin eden bir sonuç çıkmadı. Öyle değil mi?"

"Doğru."

"O zaman geriye bir tek yol kaldı."

Merakla sordu Fazilet, "Nedir o?"

"Muzaffer'in tavsiye ettiği şu doktora gideceğiz!"

Fazilet bıkkın bir şekilde geri çekildi. "Ali, Allah aşkına bunu na-sıl söylersin? O kadar doktorun bulamadığını bu dolandırıcı mı bulacak? Daha düne kadar bu konu açıldığında dalga geçiyordun. Hatta Muzaffer, sırf doktor erkek olduğu için gitmek istemediğini söyledi geçen gün."

"Hayatım, zaten film de burda kopuyor. Babana olan itirazımdan hangi nedenle vazgeçtiysem, bu konudaki inadımdan da onun için vazgeçiyorum," dedi. Susup Fazilet'e baktı. Sonra da başını iki yana sallayarak ekledi. "Konu sen olunca, inan ruhumu bile satarım!"

Fazilet hızlı bir şekilde işaret parmağını Ali'nin dudaklarına yapıştırdı. "Sus ne olur, böyle iç karartıcı sözler söyleme," dedi. Parmağını çekip yavaşça dudaklarını yapıştırdı bu kez. Minnetle öpüştüler kısa bir süre. Sonra da ayrılıp birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Fazilet dayanamayıp sordu. "Peki ikinci sorunumuz neydi?"

"İşte bu kararı almamda asıl önemli etken. İkinci sorunumuz, se-nin bazı olayları önceden ya da oluşları sırasında hissetmen. Bu hisler de ağrılarla birlikte geliyor. Öyle değil mi?"

Cevap olarak elini kaldırdı Fazilet. "Orda dur işte aşkım. En son hissettiğimde zevkten dört köşe olmuş bir haldeydim. Buna ne dersin?"

131

Hakan Yel

"Olabilir. Ancak, bu sadece bir kez oldu. Belki de önemli değil dir. Belki de vücudun sıradan olmayan kasılmalar yaşadığında bu his ler harekete geçiyordur, kim bilir?"

"Evet, kim bilir?"

"Bence o doktor, Muzaffer'in dediği kadar derin bir adamsa ve alternatif tıp konusu gerçekse, bu sorulann cevabını verir. En azından deneyelim derim."

Fazilet'in yüzü dalgalandı bir an. Duraksadı. Sonra da kelimeler ağzından döküldü "Umarım durumumuzu daha da karışık hale getirmez."

"Sanmıyorum güzelim. Büyük bir ihtimalle, bizi dinleyecek, sorular soracak, cevaplar alacak. Ardından da belki şifalı birkaç ottan ya pılmış bir merhem verecek, belki de kaplıcalara gidin diyecek."

"Alicığım, bu kadar basit çözümler getirecekse neden bu doktor müsveddesine gidiyoruz?"

"Birincisi; içimde bir ses bunu yapmamız gerektiğini söylüyor. En azından aklımızdan çıkması için bu buluşmaya ihtiyacımız var. Hem belki, güven duyabileceğimiz birileriyle yaşadıklarımızı paylaşmak bize iyi gelir."

"İkincisi?" diye kaşlarını kaldırarak merakla sordu Fazilet.

Ali soruyu cevaplamadan önce eşini kendisine çekip alına bir öpücük kondurdu. Bakışları Boğaz'dan geçen gri bir tankerin baca-sındaki güneş motifine takıldı. Kendi kendine söylendi. "Umut bebeğim, umut..."

132

Lokanta

17

İstanbul Kuzguncuk

ŞUBAT

Boğaziçi'nin nadide semtlerinden biriydi Kuzguncuk. Yerleşim olarak Birinci Boğaz Köprüsü ile Üsküdar semtleri arasında olmasına rağmen, sanki gizli bir büyü ile tütsülenmiş gibi İstanbul'un hayhuyundan uzak

kalmayı başarmıştı. Koca çınarların saklamak istediği semt, kilisesi, sinagogu ve camisi ile üç büyük dinin bir arada kalabilmeyi başardığı sayılı mekânlardandı. Zamanın bir şekilde yavaşladığı sokaklarda, imparatorluktan kalma, dinler arası saygı ve tahammülü hissetmek mümkündü.

Son ekonomik kriz sonrası, semtteki önemli ticarethanelerin Üsküdar'ı tercih ederek taşınmasıyla ticari hareketlilik iyice yavaşlamıştı. Bunun üzerine Kuzguncuk'un tek bankası da çareyi şubeyi kapatmakta bulmuştu. Ancak, banka kapatıldıktan sonra, semt esnafı bu kararın geri alınması için hâlâ tepki gösteriyordu.

Son yıllarda, eski İstanbul mimarisinden örnekler taşıyan evleriyle televizyon dizileri için aranılan bir mekân olduysa da asıl şöhretini damak lezzetinde benzersiz mekanlarıyla yapıyordu Kuzguncuk. İskeleye bakan trafik lambalarının hemen yanındaki köşede yer alan kü-

133

Hakan Yel

çük pastane, inanılmaz güzellikteki poğaçaları ile herkesin dilindeydi. Özellikle sabahları, sıcacık poğaçalar işe giden çalışanlar ya da okul yoluna çıkmış öğrenciler tarafından kapşılıyordu. Semti bilenler, bu poğaçaları alır almaz soluğu karşı köşede, sinagogun yanındaki küçük çay ocağında alırdı. Taze demlenen benzersiz çaylar, her sabah, daracık ocağın önüne atılmış küçük iskelelerde oturan müşterilere servis edilirdi. Yazları bu çay müdavimlerinin sayısı artsa da kış aylarında açık havada oturmak mümkün olmadığından, çay keyfi çevre esnaf dükkânlarında sürerdi. Mevsimlerin yıkıcı etkisini pek de gösteremediği ara sokaklarda, birbirlerine yaslanmış sessizce bekleyen eski, iki katlı, küçük İstanbul evleri, görenler üzerinde hüzünlü bir etki bırakıyordu.

Parke taşlarla döşeli sokaklarda gezen dört kişilik grup hayatlarında ilk kez görmüşçesine eski evleri inceliyorlardı. Evlerin renkleri üzerine konuşmalar yapıyor, hafifçe çiseleyen yağmura aldirmeden fark ettikleri mimari detayları hayretle birbirlerine gösteriyorlardı. Çevredeki dükkânlardan bazılarının kapısında müşteri bekleyen esnaf, kayıtsız gözlerle sokağın her zamanki yabancı misafirlerini izliyordu. Hemen her gün şehrin değişik semtlerinden meraklı ziyaretçiler gelir, fotoğraflar çeker, sonra da kendi keşmekeşlerine dönerlerdi. O gün sokakta dolaşan dört kişilik grubun da esnaf için diğer gezginlerden farkı yoktu. İlgi çeken tek detay erkeklerin polise benzemesiy-di.

"Muzaffer, nerde kardeşim bu dükkân?"

Muzaffer sıkıntıyla sağa sola bakmıyordu. Doktorun evine gitmeden önce çarşı içinde ara sokaklardan birinde bulunan, methini duyduğu küçük lokantayı arıyordu. Arkadaşlarından dükkânın tarifini al-

134

Lokanta

mıştı. Plana göre; bu lokantada, meşhur nohut ve pilavı yiyecekler sonra da Osman Bey'e çaya geçeceklerdi. Ancak Bağlarbaşı istikame-tinden Kuzguncuk'a inerken, eski evleri görünce sahile varmadan otomobili park etmişler ve gizemli ara sokaklara dalmışlardı. Şimdi de Muzaffer, lokantanın tam olarak hangi sokakta olduğunu çıkara-mıyordu.

Sıkıntı içinde Ali'ye cevap verdi. "Abi, buralarda bir yerde olacaktı, ama çıkaramadım valla. Arayıp bizim çocuklara sorsak mı acaba?"

Fazilet bu fikre tepki gösterdi. "Ay, saçmalamayın Allah aşkına. Surda birisine sorarız, küçücük yerde herhalde bu kadar meşhur lokantayı bilen vardır."

"Akıllı karım benim. Doğru söylüyorsun. Bakkala soralım."

Ali hemen karşı kaldırımdaki bakkala doğru yürüdü. Dükkânın kapısından göz ucuyla sokakta evlere bakıp dolaşan bu küçük grubu izleyen bakkal, kendisine soru sorulacağını fark edince kapının önüne ilerledi.

"Selamünaleyküm amca."

"Aleyküm selam yiğenim, buyur."

"Buralarda nohudu meşhur küçük bir lokanta var dediler, ama bulamadık bir türlü, sen yerini bilir misin?"

İhtiyar bakkal semtin eskilerinden olduğunu belli etmek ister gibi bir tavır takındı. "Ha sen şu Saimgilin atölyesine komşu küçük lokantayı diyon. Öyledir ya, pek güzel nohut pişiriverirler. Bak, şu aradan gir, biraz yürüdükten sonra ilk sola sap, orda, görücen zaten."

Ali aradığı yerle ilgili sağlam bir iz bulmanın rahatlığıyla gülümsedi. "Hay, Allah razı olsun senden amca, sağ ol. Hadi hayırlı işler."

135

Hakan Yel

Dönüp kendisini meraklı gözlerle izleyen Muzaffer'e karşı sokağı işaret etti. "Burdan gideceğiz."

Yaklaşık on dakika sonra küçük lokantada masalarına oturmuş, sipariş veriyorlardı. Lokantanın sahibi karıkoca, müşterilerine abartıdan uzak, ama sıcak bir ilgi gösteriyordu. Ağızdan ağza yayılan etli nohut yemeğinin şöhreti her gün dükkâna yeni müşteriler kazandırıyor. Altı masalık küçük salonu büyütme niyetleri olmadığını an-latıyordu lokantanın sahibi. Eşi, mutfakta yemekleri yardımcısıyla birlikte hazırlarken, o da salonu idare ediyor, bir yandan da müşterilerle laflıyordu. İşleri büyütme niyetleri yoktu. Yemek yapmanın en keyifli yanı, yeni insanlar tanımak ve onların övgülerine mazhar olmaktı.

Ali, Fazilet, Muzaffer ve eşi Nilgün tarif edilemeyecek kadar leziz olan nohut yemeğini ve pilavı kaşıkla nasıl da etkilendiklerini gösteren yorumlar yapıyorlardı birbirlerine. Nohutun adeta helva kıvamında ağızda dağılması ve damağa bıraktığı tat onları hayran bırakmıştı. Pilava geçtiklerinde lokantanın sahibi onlara erik hoşafı tavsiye etti. Tavsiyeye uyup kokulu hoşafı kaşıklamaya başladılar. Hoşafın pilava kattığı tatlımsı lezzet hayranlık uyandırıcıydı. Yemeğin sonunda, yemeği pişirene ve servisi yapana defalarca övgülerde bulundular. Teklif edilen çayı nazikçe reddedip dışarı çıktılar.

Osman Bey'in evine doğru ilerlerken hâlâ yemek hakkında konuşuyorlardı. Bir süre Muzaffer'in rehberliğinde yürüdükten sonra sonunda kendilerini evin önünde buldular. Boğaz'a bakan küçük bir tepenin yamacında yer alan dört katlı apartmanın en üst katında bulunan daire, zahmetle çıkılan merdivenlerini, tarifi zor bir Boğaz manzarasıyla affettiriyordu.

Doktor takma adıyla anılan Osman Bey, misafirlerini eşi Ebru Hanımla birlikte karşıladı. Bir altmış boylarında, minyon yapılı bir

136

Lokanta

adamdı Doktor. Kırışmaya başlamış saçları onu yaşından büyük gösteriyordu. Küçük gözleri, eski püskü gözlüğünün arkasında sükûnetle bakıyordu. Bu haliyle kırklarını süren hippie eskilerine benziyordu. Yaşının daha genç olduğu gözlerden kaçmıyordu. Başörtüsünün altına saklamaya çalıştığı güzel gözleriyle Arap kadınlarına benziyordu. Güler yüzlü ev sahiplerinden yayılan pozitif enerji Ali'nin daha ilk dakikalarda rahatlamasına neden olmuştu.

Erkekler ve kadınlar için ayrı tipte terliklerin giyilmesiyle birlikte kısa bir holden ilerleyip hep beraber salona geçtiler. Perde kullanılmamış olan büyük doğramalı pencereden görünen Boğaz ve köprü manzarası hayranlık uyandırıyor. Mutfakta demlenmekte olan çayın kokusu salona kadar geliyordu. Karşılıklı hal hatır sormalarla başlayan sohbet, ortamın daha da yumuşamasını sağladı.

"Rahat edelim diye bizim ufaklıkları annelere gönderdim," dedi Ebru Hanım. Ardından da hanımlar arasında çocuklarla ilgili derin bir bilgilendirme konuşması devam etti. Bu sırada erkekler manzara ve köprü üzerine konuşuyorlardı. Bir süre sonra Doktor'un eşi mutfaka geçip çay ve kurabiye servisini yapmaya başladı. Servisin ardından, salonu dolduran çay kaşıklarının düzensiz sesi ve beraberinde gelen kısa süreli sessizlik, asıl konuşulması gereken konulara girmek için fırsat verdi.

"Buyurun, Fazilet Hanım. İsterseniz şikâyetinizden söz edelim. Ebru da bizim meslekten sayılır. O nedenle çekinmeyin lütfen."

"Teşekkür ederim," dedi Fazilet bir yandan çay bardağını sehpa bırakırken. Şimdi salondakilerin hepsi anlatılacakları bekliyordu.

Fazilet söze nereden başlayacağını bilemedi. Kafasındakileri toparlamaya çalıştı. Derin bir nefes alıp anlatmaya başladı. "Aslında her

137

Hakan Yel

şey Sarıyer'deki eve taşınmamızla başladı. O zamana kadar sadece ağrılarım vardı. Ağrılar ise doğumdan sonra başladı. Önceleri ne olduğunu çözemedik. Belli bir düzende ortaya çıkmıyorlardı. Senede bir iki kez

geliyordu. Soğuk algınlığı falan deyip geçiyorduk. Bu yıl iyiden iyiye rahatsız etmeye başlayınca doktorlara gitmeye başladık."

Ali dayanamayıp lafın arasına girdi. "O kadar çok test yaptılar ki, artık yeni bir doktora gittiğimizde bize testten söz edince sinirimiz ayağa kalkıyordu."

Fazilet devam etmeden önce yanında oturan Ali'nin elini tuttu. "Hani, 'Gitmediğimiz doktor kalmadı!' derler ya işte o denli muayeneye gittik."

"Peki, ne dediler?" diye sordu Osman Bey.

"Anlayabileceğimiz bir neden ortaya koyamıyorlardı. Tüm testlerde bütün veriler normal çıktı. Bir süre sonra artık söyledikleri hiçbir şey bizi tatmin etmemeye başladı. İnanamıyorduk doktorlara. Ağrı nöbetlerim değişik aralıklarla beni boğmaya devam ediyordu. Bazen hafta boyunca bir kez, bazen de dört hafta sonra peş peşe iki kez yokluyordu. Sonunda ağrılara dayanabilmek için kendi yöntemimizi yarattık."

"Çok ilginç, nedir o?" diye sordu Doktor.

Bu kez Ali anlatmaya başladı. "Sinirlerimiz yıpranmıştı. Fazilet'in babasının desteği olmasaydı, bütçemiz de iflas edecekti zaten. Ne o ağrı kesiciler işe yarıyordu, ne de diğer ilaçlar. Vazgeçtik hepsinden. Bir gün, ani bir karar verdik beraber; artık doktorlara gitmeyecektik. Çünkü bu ziyaretler umutsuzluğa düşürmekten başka bir işe yaramıyordu. Fazilet, ağrılar sırasında konuşmamamızın durumu katlanılabilir kılacağına hissetti. Ağrı geldiğinde susar olmuştuk. Eğer yanımday-sam, onu hemen yatağa ya da koltuğa yatırıyorum. Konuşmadan, ağrı

138

Lokanta

geçene kadar sarılıyorum, elini öpüyorum, saçlarını okşuyorum. Bir anlamda ruhumu ruhuna yakınlaştırıp acının ikimize birden saldırmamasını sağlamaya çabalıyorum. Aptalca değil mi?" diye tamladı anlatımını.

Ancak cevap, Doktor yerine eşinden geldi. "Bu ne kadar asil bir hareket beyefendi? Kendinizle gurur duymalısınız." Gözlerinin dolduğunu saklamaya gerek görmedi.

Fazilet de diğerleri gibi duygusallaşmıştı Ali'nin anlatımından. Uzanıp eşinin başına minnet dolu bir öpücük kondurdu. "Sen olma-san ben ne yapardım?" dedi kırık dökük bir sesle.

Muzaffer, salona yayılan duygusallığın konuyu dağıtmasına engel olmak istedi. "Ağabeycim, olayı Türk filmlerine çevirmeyelim isterseniz. Konuya geri dönelim mi?"

Ali, Muzaffer'e ters ters baktıysa da kötü bir söz söylemeden anlatmaya devam etti. "Neyse... Biz kendi bulduğumuz yöntemle bu ağrıları kabullendik sonuçta. Ancak bir ay kadar önce ağrılar hayatımızı bir kez daha değiştirdi."

Muzaffer ve Nilgün de hikâyenin bu kısmını henüz bilmiyorlardı. Son sözleri üzerine merakla Ali'ye bakmaya başladılar. Ali anlatacaklarının yaratacağı etkiyi hesaplamaya çalışır gibiydi. Sıkıntıyla dudaklarını büzdü. Bir iki kez dişlerim sıkıp bıraktı. Sonra da gergin bir sesle devam etti. "Aslında önce anlam veremedik. Ancak olaylar gelişince dehşete kapıldık ve size gelmeye karar verdik."

Doktor da meraklanmıştı. "Devam edin lütfen," dedi.

"Geçen ay Fazilet yeni bir ağrı nöbetine girdi. Aslında benim için diğerlerinden farkı yoktu, eşim yine acılar içinde kıvranıyordu. Nöbet bittikten bir süre sonra tuhaf bir sözcük söyledi durup dururken. Ön-

139

Hakan Yel

ce bu sözcüğe anlam veremedik. Bilindik bir şarkının sözlerinin aklınıza gelip takılması gibi duruyordu. Ardından bir cinayet ihbarı aldım. Olay yerinde bulunan cesedin üstünde, Fazilet'in söylediği sözcüklerin yazılı olduğunu gördüğümde şok geçirdim."

"Mea Culpa!" dedi hayret dolu bir sesle Muzaffer.

Ali bir an için bakışlarını Muzaffer'e çevirerek anlatmaya devam etti. "Evet, o uğursuz sözler. Sonra bunun bir tesadüf olabileceğini düşünmek bizi rahatlattığı için buna inanmak istedik. Fakat birkaç gün sonra ikinci bir kriz geldi ve Fazilet bu kez de başka bir cinayetle ilgili sözcükler söyledi. Sonuncu krizin ardından gelen yeni sözcükler ve olayın gerçek olması bizi ciddi anlamda korkuttu... Sonuç olarak elimizde bunlar var işte; inanılmaz şiddetli ağrılar ve tuhaf rastlantılar. Hatta rastlantı olmaktan çıkan öngörüler..."

Ali'nin susmasıyla salon birden sessizleşti. Şimdi hepsi karışık duygular içindeydi. Osman Bey konuşma ihtiyacı hissetti. "Sanırım tuhaf bir durum olduğu apaçık ortada. Öncelikle bizim ne yaptığımızı size kısaca özetleyeyim. Ağrılarla ilgili olarak bazı alternatif çalışmalarımız var. Ben ve eşim yaklaşık on yıl Uzakdoğu'da çalıştık. O zamanlar Avrupa kökenli bir dergi için doğal ilaçlarla ilgili dizi röportajlar yapıyordum. Ebru'nun ailesi de Güney Kore elçiliğimizde görevliydi. Tanıştık, sonra da ani bir kararla evlendik ve beraber çalışmaya başladık. Ancak bir süre sonra öğrendiklerim o kadar ilgimi çekti ki, asıl mesleğimi bıraktım ve bu alanda uzmanlaşmaya çalıştım. Her geçen gün, Tanrı'nın tüm hastalıkların ilacını doğaya gizlediğini görüyordum. Bütün çareler doğada bir yerlerdeydi ve benim uzmanlık alanım, bu gizemli hazineleri saklandıkları yerlerden bulup insanların hizmetine sunmaktı." Sözü burasında durdu, boş çay bardaklarına bakıp eşine döndü.

Lokanta

"Ebrucuğum, misafirlerimizin çayını tazeleyelim mi?"

Doktor'un eşi telaşlandı birden, gülümseyerek misafirlere, "Özür dilerim, anlattıklarınız o kadar ilgimi çekti ki, çay servisini unuttum," dedi. Bu arada çay bardaklarını tepsiye dizmeye başlamıştı.

"Ben de size yardım edeyim," dedi Nilgün, ayağa kalkıp mutfağa doğru ilerlerken.

Osman Bey, salondan çıkan hanımların arkasından dalgın dalgın hakti bir an. Sonra da karşısında oturmakta olan Ali'nin gözlerine bakıp anlatmaya devam etti. "Ordan oraya dolaşırken Ebru ilk çocuğumuza hamile kaldı. Böylece bir yere çapa atma zamanının geldiğine karar verip, İstanbul'a döndük. Zamanla eş dost derken, bazı hastalıklarına derman bulduklarımız, bizi arkadaşlarına tavsiye ettiler ve ciddi anlamda bir talep patlaması yaşadık. Genelde hastalarımızı Beşiktaş'taki küçük muayenehanemizde kabul ediyoruz, ama Muzaffer Bey'le samimi bir tanışıklığımız oldu. Sizin şüphelerinizden söz edince de rahat edebilmeniz için sizi evimizde misafir etmeye karar verdik."

Ali sabırsızlandığını gizlemeye gerek görmedi. "Teşekkür ederiz. Peki, ne diyorsunuz, sizce Faziletin sorunu nedir?"

Doktor, koltuğunda önemli bir haber verecekmiş gibi doğruldu. "Açıkçası, anlattıklarınızdan yola çıkarak vardığım noktada, Fazilet Hanım'ın fiziksel bir rahatsızlığı olduğunu düşünmüyorum. İstanbul'da gerçekten çok iyi tıp adamlarımız ve hastanelerimiz var. Bu kadar testten geçirilirdiyse ve bir şey bulamadıysa benim yapabileceğim pek bir iş kalmıyor."

Bu kez Fazilet itiraz etti. Sesindeki endişe apaçık seçilebiliyordu. "Ama sizin alternatif olduğunuz ve ciddi bazı tedavi örnekleri ortaya koyduğunuzu söylemişlerdi..."

141

Hakan Yel

Saygılı bir tebessümle gülümsedi Doktor. Şimdi, gözleri eski mo del gözlüklerinin ardında daha da küçük görünüyordu. "Tabi ki bütün anlatılanlar doğru, ama sizin benim ilaçlarıma ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum."

Ali ile Fazilet birbirlerine baktılar. Anlatılanları anlayamadıklarını ifade eden bir şekilde kaşları aynı anda yukarı kalktı. Fazilet, Doktor'a dönüp sordu. "Peki benim kimin ilacına ihtiyacım var, söyler misiniz?"

Hanımların salona girmesiyle konuşma kısa bir süre kesildi. Çay servisi yapıldıktan ve hanımlar yerlerine oturduktan sonra, Doktor gülümseyerek devam etti.

"Sizin ilacınız siz de Fazilet Hanım!"

Şimdi herkes Osman Bey'in söyleyeceklerini daha bir merakla bekliyordu. Ebru Hanım eşine devam etmesi için işaret edince adam sakin bir şekilde anlatmaya başladı. "Bazı olaylar, özellikle ani duygusal şoklar, beynimizde kullanmadığımız bölgede açıklayamadığımız herhangi bir mekanizmayı harekete geçirir. Yani, bir diğer anlatımla, her insanda olup yüzde doksan dokuzunun ölünceye dek kullanmadığı bir yetenek kutusu, sizde her nedense, ortaya dökülmüş. Bu, teşhisimin birinci bölümü."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Fazilet. Bir yandan da Ali'nin elini, güç almak ister gibi daha fazla sıkıyordu. "Lütfen devam edin."

"İnternetin ne olduğunu hepimiz aşağı yukarı biliyoruz, öyle değil mi? Dünyanın etrafını sanal olarak saran bilgi ağı. Bir bilgisayar ve telefon yardımıyla bu bilgi ağına bağlanıp istediğimiz bilgi ya da belgelere dilediğimiz anda ulaşıyoruz," dedi Osman Bey. Susup söylediklerinin onaylanmasını bekledi.

Ali merakla cevap verdi. "Evet?"

142

Lokanta

"Dünyanın etrafında örümcek ağı inceliğinde, ama bir topluiğne başının geçemeyeceği kadar yoğun başka bir sanal bilgi ağı düşünün. İşte teşhisimin ikinci bölümü; bu bilgi ağına tüm insanlar bir şekilde bağlı. Tüm düşünceleri ve anıları bu ağ üzerinde izlenebiliyor. Yani, sizin gerekli aracınız varsa, bu bilgi ağına girip örneğin Endonezya'da bir bakkalın o anki düşüncelerini ya da Dallas'ta bir otel odasında uyuyan birinin rüyasında ne gördüğünü öğrenebilirsiniz. Hatta o kişinin daha önce yaşadıklarına dair hafızasındaki bilgilere bile ulaşabilirsiniz!"

"Çok uçuk olmadı mı?" diye sordu Ali.

Sorunun cevabı Fazilet'ten gelince şaşırıldı. "Yoo... Gayet mantıklı aslında..." diye soğuk bir ses tonuyla mırıldandı Fazilet. Kocasının elini tutmayı da yavaşça bırakmıştı üstelik.

"Hayır hayır, lütfen izin verin devam edeyim," dedi Doktor. "Bence Fazilet Hanım, doğum sırasında açıklayamayacağım bir duygusal şok ya da değişim geçirdi. Bu değişim sonrasında, istem dışı bazı durumlarda bu bilgi ağına giriş yaptı. Yani, herkes ağa tek yönde bilgi akıtırken, o aynı zamanda bilgiye de kısa bir süre için ulaştı, bilgi trafiğini çift yönlü çalıştırdı. Daha basit bir anlatımla, bir an için sistemde alıcı verici pozisyonuna girdi. Tabi o kısa süreli değişimler, evinizin konumuyla da ilgili olabilir. Bu olasılığı görmezden gelemeyiz. Yeryüzünde bazı mevkilerin, insanlarda açıklanamayan bir hassasiyet yarattığı konuşuluyor. Bu da olabilir."

Tüm konuşmaları sessizce izleyen Muzaffer lafa karıştı. "Osman Bey, aklım karıştı yahu. Bu mantığı doğru kabul edersek, böyle bir ağı varlığı kimin, ne işine yarar? Neden böyle bir şey olsun ki? De ki gerekliydi oldu, o halde internetin işletimi için o kadar çok destek sis-

143

Hakan Yel

tem ve kontrol gücü gerekirken, bu sanal bilgi ağını kim yarattı ya da kim kontrol ediyor olabilir ki?"

"Açıkçası kimin yarattığı veya ne zaman yaratıldığı konusunda bir fikrim yok. Ben olduğuna inanıyorum. Bugüne kadar şahit olduğum olaylar, buna inanmamı sağladı."

"Bugüne kadar kimse bu bilgi ağının varlığını ortaya koyamadı öyle mi?" diye şüpheyle söylendi Ali. Sıkıntılılarına şifa bulmak için geldikleri adamın, soğukkanlı bir kaçık olduğunu düşünmeye başla mıştı.

Osman Bey için ise sıradan bir durumdu bu. Tezlerini anlatıyordu ve dinleyenler ona inanmadığı gibi, ciddi de bulmuyorlardı. Her zamanki çıkış yolunu seçti. "Bakın, size önerim; anlattıklarımın da ha uygun bir mantık modeli bulana kadar, benimkini doğru kabul ediniz. Bu, hayatınızı kolaylaştıracaktır. Lütfen itimat edin."

Ali dönüp yanında oturan Fazilet'e baktı. Aklının karıştığı dalgın bakışlarından anlaşılıyordu. Muzaffer ve Nilgün konuyu kendi aralarında tartışmaya başlamışlardı bile. Muzaffer, anlatılanların doğru olabileceğini savunuyordu. Ali tekrar bakışlarını Doktor'la eşine çevirdi. Misafirlerin bu çelişkiye düşmesi onları şaşırtmamıştı, aksine sakince tartışmanın bitmesini bekliyorlardı. Cevap vermek için ağzını açtığı anda, Fazilet'in sesi salonu doldurdu.

"Ben size inanıyorum Osman Bey!"

Şimdi hepsi Fazilet'e bakıyordu. Muzaffer ve Nilgün de tartışmayı bırakmışlardı. Doktor, boğazını temizledikten sonra cevap verdi.

"Teşekkür ederim. Bakın... Yaşadıklarınız sıradan olaylar değil. Dolayısıyla beyniniz ısrarla olanları kabullenmeyecek, değişimi reddedecektir. Bu nedenle yaşadıklarınız karşısında daha sakin kalmaya gayret edin lütfen."

144

Lokanta

"Neyi kast ediyorsunuz?"

"Şunu anlatmaya çalışıyorum Fazilet Hanım: Kişinin şu ya da bu nedenle önceden olacağını bilmesi, yaşama arzusunu sekteye uğratar. Amaçlarda bir değer kaybı görülür. Gittikçe içine kapanma ve diğer

kişilerle iletişim kurma zorluğu günlük yaşama egemen olur. Belki de bir süre sonra sisteme girmek için ağır nöbetlerine ihtiyacınız kalmayacak ve siz istediğiniz anda ağa bağlanmaya başlayacaksınız. Tabi ağır nöbetleriniz sisteme girişten kaynaklanıyorsa... Kendi söylediğiniz her sözcükten şüphe etmek, hayatınızın normal bir parçası olacak. Güvensizlik had safhaya varacak ve birden kişiler ve olaylar yaratmaya başlayacaksınız. Her gün bu karmaşanın şiddeti artarak devam edecek..."

"Siz benim delireceğimi mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

Doktor'un yüzü daha da ciddileşti. "Bundan sonra her şey mümkün olabilir. Eğer ben haklıysam, söylediklerimin hepsine hazır olmanız gerekiyor."

Ali birdenbire patlar gibi konuştu. "Beyefendi, siz bize derman mı bulacaksınız, yoksa daha beter bir hale mi getireceksiniz?"

Muzaffer, Ali'nin gerginliğini hissetmişti. Tatsız bir durum olmaması için hemen müdahale etti. "Abi, lütfen sakin olalım. Doktor'un bir bildiği vardır elbette. Önce bir dinleyelim istersen," dedi, sonra da Osman Bey'e dönüp ekledi. "Buyurun devam edin lütfen."

Fazilet, Ali'nin elini tekrar tutup sıkıca kavradı. Bu hareket, sakinleşmesini istediği anlamına geliyordu. Ali koltuğuna geri gömülürken somurtuk bir suratla mırıldandı. "Affedersiniz!"

Ebru Hanım söze girdi. "İnanın, neler hissettiğinizi anlayabiliyoruz, ama asabi davranmak hayatı sizin için çekilmez yapmaktan başka

145

F:10

Hakan Yel

bir işe yaramaz. Sürekli yoğun bir iyimserlik ve sevgi havası yaratmanız gerekiyor. Fazilet Hanım'ın buna ihtiyacı olacak."

"Eşim doğru söylüyor," dedi Doktor. "Şu dakikadan sonra, özellikle sizin üzerinize büyük bir yük düşüyor Ali Bey. Sakin kalmalısınız. Neler olduğunu tam olarak hiçbirimiz bilemeyiz. Belki de hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Ancak yaşadıklarınızı açıklayabilen sadece benim tezim. Farklı bir gelişme olana kadar bu yaklaşımı doğru kabul etmeli ve ona uygun yaşamalısınız."

"Osman Bey, ne öneriyorsunuz? Bize nasıl yardım edeceksiniz?" dedi Fazilet.

"Dürüstçe söylemek gerekirse, karanlık bir dehlize girdiğimizi kabul edelim. Ben hepinizin önünde yürüyeceğim ve duyumsadıklarımınla yolumuzu bulmaya çalışacağım. Öncelikle durumun böyle olup olmadığını anlamamız gerekiyor. Sizinle bazı denemeler yapacağız. Bununla nasıl yaşayabilirsiniz onu bulacağız. Daha sonra bu anormalliği ortadan nasıl kaldırdığımızı araştıracağız. Tabi siz bu arada dilediğiniz doktora gidebilir ya da farklı tedavi yöntemleri araştırabilirsiniz."

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Salona hâkim olan hava gerginlikten sıyrılmış merak ve endişeye dönüşmüştü. Sessizliği Ali bozdu. "Peki, bu desteğinizin bedeli ne olacak Doktor."

Samimiyetle gülümsedi Osman Bey. Önünde duran bardaktaki soğumuş çaydan bir yudum aldıktan sonra içtenlikle cevap verdi. "Bakınız Ali Bey, Muzaffer Bey, bana sizden söz ettiğinde ben sıradan bir bel fıtığı ya da ona benzer bir durum sanmıştım. Ancak, şimdi şartlar değişti. Ben sizden herhangi bir para talep etmeyeceğim. Söylediklerimin doğru olup olmadığını görmek benim için yeterince tatmin edici olacaktır."

146

Lokanta

"Öyle olsun bakalım. Teşekkür ederiz," dedi Ali. Rahatladığı apaçık görülebiliyordu.

Bir süre daha konuyla ilgili konuştular. Çaylar yenilendi, kurabiyeler hakkında da birkaç söz söylendi. Daha sonra misafirler izin isteyip ayrıldılar. Küçük grubun apartman kapısından çıkışlarını pencereleden izleyen Osman Bey düşünceliydi. Eşinin yavaşça arkadan beline sarılması irkiltti onu. Dönüp baktı. "Sen miydin?"

"Ne düşünüyorsunuz?"

"Tanrı yardımcıları olsun. Eğer dşündüğüm gibiye durumları gerçekten vahim!"

"Onlara her şeyi söylemedin mi?"

Doktor dalgınlaştı birden. Ardından da yavaşça bakışlarını sokakta yürümekte olan misafirlere çevirdi. Umutsuzluğu, yüzünden okunabiliyordu, ama sesi daha da kırıgın çıktı. "Bu kadın eğer gerçeklen ağa giriyorsa, ağın sahipleri onun varlığını fark etmiştir. Dengeleri bozmasına izin vermezler. Üzgünüm ama bunu söyleyemezdim..."

147

Hakan Yel

18

Ankara Söğütözü

MART

Şehir merkezinden Eskişehir istikametine doğru devam eden geniş karayolu, başkentin kendine özgü yoğun araç trafiğini yaşıyordu. Hava kararal birkaç saat olmasına rağmen yolun uğultusu rahatsız ediciydi. Söğütözü mevkiinde yer alan, bir otobüs firmasına ait garajda, Bodrum otobüsünün kalkış saatini beklemekte olan Kuzey Aral, elindeki gazeteyi okumaya çabalıyordu. Ara sıra gazetenin üzerinden çevresine kaçamak bakışlar atıyor, etraftaki insanları inceliyordu. Cuma günü olması dolayısıyla hafta sonu için Bodrum'a gidecek yolcular otobüsün kalkış yerinde bekliyor, kendilerini uğurlamaya gelen ta-nıdıklarıyla sohbet ediyordu. Ülkenin son dönem gelişen ortak alışkanlıklarından biriydi hafta sonlan Bodrum'a gitmek. Şirinliği, bir hayat kadınının bekâreti kadar gerilerde kalmış bu küçük sahil kasabasına özellikle İstanbul, Ankara ve İzmir'de yaşayan yüksek gelirli sınıf ilgi gösteriyordu.

Bodrum'da bir bara gidiyordu Kuzey. Aradığı adam orada çalışıyordu. Bu yolculukta uçağı tercih etmemişti. Havaalanlarında yer alan gereğinden fazla güvenlik kamerası onu geriyordu. Tanınacak ol-

148

Lokanta

m

ası ya da yakalanmak gibi endişeleri yoktu. Ancak o kara cam gözle-rin arkasında birilerinin kendisini izliyor olması, ciddi biçimde rahat-sızlık veriyordu. İzlenmekten nefret ederdi. Otobüs yolculuğunun sıkıntıları olduğu muhakkaktı. On iki saat, taş gibi bir koltukta oturmak, ayaklarını uzatamamak herkesi bunal-tan sorunlardı. Ancak uçakla doğrudan hedef yerleşim birimine git-mek yerine, arada küçük duraklamalar yapmak bu otobüs yolculukla-nı katlanabilir hale getiriyordu. Bunun için önce İstanbul'dan Adapazarı'na geçip lokanta için tarladan patates soğan satın almıştı. Aldıklarını İstanbul'a gönderme işini hallettikten sonra Ankara'ya geçmiş, bir gece orada konaklamış-tı. Ertesi gün, otelde hafif bir kahvaltı etmiş, sonra da Güvenlik Cad-desindeki Konyalı Kardeşler'in lokantasına uzanmıştı. Başka hiçbir şehirde içemeyeceğı et suyu çorbayı içmiş, ardından da terbiyeli köfte, orman kebabı ve benzersiz Ankara Döneri'nden yemişti. Tüm yemekleri tadabilmek ve lezzetlerini tam anlayabilmek için hep yarım porsiyon isterdi. Buna rağmen hazmını kolaylaştırmak için Güvenlik Cad-desi'nden Yukarı Ayrancı'ya, oradan da Çankaya'ya, Gaziosmanpaşa yoluyla tekrar Kızılay'a yürümüştü.

Kitabevleri, mağaza vitrinleri derken iki üç saat oyalanmıştı. Nitekim akşamüstü, başkente özgü soğuk hava onun tekrar acıkmasını sağlamıştı. Böylece yola çıkmadan önce meşhur Karadeniz kuru fasulyesi yemek için Balgat semtindeki Rizeli ustanın dükkânına da uğradı. Kuru fasulye, pilav ve turşudan oluşan ziyafeti eşsizdi.

Kuzey Aral, cep telefonun çalmasıyla daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Cihazın ekranına baktı, numarayı tanıyamadı. İsteksizce kulağına götürdü.

149

Hakan Yel

"Kuzey?"

"Anne?"

Yaşlı kadının sesi zinde geliyordu. "Canım evladım, ne yapıyı» sun? İyi misin?"

Kuzey de birden içini dolduran sevinçle cevap verdi. "Annem be nim! Çok özledim sizi vallahi. Babam da yanında mı?"

"Salonda misafirleriyle birlikte."

"Hayırdır bakayım, kim var?"

"Ay, ne bileyim Kuzeyciğim, birkaç kelli felli adam işte. Partiden mi, golf kulübünden mi dediler anlamadım."

Gülümsedi Kuzey. Annesiği hayatlarını birleştirdikleri günden ben. babasının işlerine karışmamış, evliliklerini iş hayatının yıpratıcı etkile rinden uzak tutmuştu. Ara sıra dostlarıyla toplanıp dini sohbetler yapmak dışında topluma karışmayı sevmezdi. Hulusi Bey de mecbur kalma dıkça geceleri dışarıya yemeğe görüşmeye gitmez, mutlaka haftanın altı günü akşam haberleri televizyonda başlamadan önce evde olurdu. Ak şam yemeğini haberleri seyrederek yemeye bayılırdı. Kimi zaman ahbaplara gidilirse de genellikle eve misafir almayı tercih ederlerdi.

"Camınsın sen benim. Sonra babamı da öp yanaklarından olmaz mı annem?"

"Tamam oğlum. Sesini duyayım istedim. Keyfin yerinde mi?"

"Çok şükür be anneciğim. Koşturup duruyoruz işte. Şehir dışın-dayım ben yine. Birkaç malzeme lazımdı dükkâna, bir çıkayım dedim."

"A, bak şimdi. Neredesin sen?"

"Ankara'da."

Kadıncağızın içine fenalık geldi birden, sitem dolu bir sesle söylenmeye başladı. "Aman be oğlum, karda kışta ne işin var yollarda. Şart mı senin gitmen? Yollasana çocuklardan birini, ne lazımsa alsın

150

Lokanta

grisin. Bak, şimdi aklım sende kalacak. Bıktım bu dolaşma huyundan."

"Yerim ben senin o tonton yanaklarını. Telaşlanacak bir konu yok annem. Öyle bunaldım birden, çıktım biraz hava almaya," diye sakinleştirmeye çalıştı annesini Kuzey.

"Ay, bir de hava almaya demez mi? Aklımı kaçıracağım şimdi. (ğ)lum vazgeç bu huyundan. Baban da kızacak şimdi durup dururken. () kadar tembihledi seni üstelik. Aşk olsun Kuzey."

"Benim biricik annem hiç bu konuyu açmaz babama, olur biter değil mi? Kıymaz biricik oğluna."

"Bu kaçınıcı, oğlum? Bak, bu son olsun. Ne zaman dönüyorsun?"

"Herhalde bir gece kalıp dönerim, sen merak etme beni. Hem belki evlenecek bir kız bulurum yollarda, kim bilir?"

"Nerde bizde o talih Kuzey? Bu kadar gezmeye tozmaya, nasıl birini bulamıyorsun anlamıyorum vallahi. Neyse, bari İstanbul'a dönünce haberdar et beni oğlum. Merakta bırakma e mi?"

"Tamam, canım annem. Hadi ellerinden öperim gülüm."

"Hadi bakalım hadi, selametle," dedi Nermin Hanım telefonu kapatırken. Ardından da ellerini açıp Kuzey'in kazasız belasız eve döne-bilmesi için Tanrı'ya yakarmaya başladı.

Telefonu kapattıktan sonra dikkatini tekrar elindeki gazeteye vermeye çalıştı Kuzey Aral. Sayfalar yine bir sürü şiddet haberiyle doluydu. Birkaç cinayet ve kaza hakkında alışıldık detaylar veriliyordu. Canı sıkıldı. Gazeteyi hafifçe bir iki parmak aşağıya indirip kimseye sezdirmeden etrafını taramaya başladı. Varlığı kimsenin umurunda değil gibiydi. Rahatladı. Garaja bir taksinin girmesi üzerine bakışlarını otomobildekilere yöneltti.

151

Hakan Yel

Taksi, Bodrum otobüsünün yanında durdu. Kapı açılınca üç dört yaşlarında bir kız ve bir erkek çocuğu telaşla arabadan indiler. Kardeş olmalılar, diye düşündü Kuzey. Çok sevimli görünüyordardı. Peşlerin den anneleri olduğunu düşündüğü bir kadın indi. Bu kadar mesafe den bile çekici bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Otuzlu yaşların ortala rında olmalıydı. Uzun boylu sayılmazdı ama biçimli vücudu, üzerine giymiş olduğu pantolon ve dar yün kazaktan anlaşılıyordu. Taksi sürü cüsü bavulları bagajdan indirirken genç kadın, aceleyle kaz tüyü yeşil renkli ceketini giydi. Bir yandan da çocukları uzaklaşmamaları için uyarıyordu. Kuzey,

o an kadının kızıl renkli, kıvrıkcık şekilli, sırtının ortasına kadar gelen gür saçlarını fark etti. İnanılmaz güzel, canlı ve parlak görünüyordu. Bir erkekte hayranlık ve istek uyandıracak kadar ilgi çekiciydiler. Kocasını ne kadar şanslı olduğunun farkında mı acaba, diye kendi kendine sordu. Kızıl saçlar peron ışıklarının altında parlıyordu.

Yolculara, otobüsün hareket edeceğini bildiren anonsun duyulmasıyla birlikte Kuzey, gazetesini katlayıp küçük seyahat çantasını eline aldı. Bagajları alan muavinin önündeki küçük sıraya girdi. Otobüs yolculuklarında tüm yolcuların otobüse binmesini beklerdi hep. Sonra da ön kapıdan binip sezdirmeden tek tek yolcuların yüzüne bakardı. Yanına başkasının oturmasından, özellikle şehirlerarası otobüs yolcularlarında haz etmezdi. Bunun çözümü iki kişilik bilet almaktı, ama çift kişilik koltukta tek başına seyahat eden biri gereğinden fazla dik kat çekerdi.

Yirmi iki numaralı koltuğun önüne gelince, yanında elli yaşları da, iri yapılı, sert yüz hatlarına sahip kibirli bakışlı ihtiyar bir adamı oturduğunu gördü. Kuzey'in koltuğunun hemen önündeki koltuktan ise kızıl saçlı kadın ve iki küçük çocuğu oturuyordu. Çocuklardan bir

152

Lokanta

esmer kıvrıkcık saçlı kız, pencere tarafında oturan annesinin kucağında daydı.

Kuzey Aral, kibirli ihtiyardan pencere tarafındaki boş koltuğa geçmek için izin istedi. İhtiyar, pek bir memnuniyetsiz ayağa kalkarken, Kuzey kendisine dönüp bakan kızıl saçlı kadınla kısa bir an göz göze geldi. Duygusuz, manasız, sadece refleksten kaynaklanan kısa bir bakışma.

Sonunda koltuğuna oturduğunda kitabını ön koltuğun sırtında yer alan ufak ağ torbanın içine bıraktı. Ardından da küçük müzik de-polayıcısının kulaklıklarını takıp müzik başlatma komutu verdi. Kulaklarında çınlayan klasik müzik, zor geçecek bir yolculuğa tahammül edebileceğini düşündürdü.

Otobüsün hareket etmesiyle birlikte, kızıl saçlar önündeki koltuğun tepesinde, görmemezlikten gelemeyeceği kadar yakında belirdi. Bir an için yüzünü bu saçlara gömmek istedi. Kim bilir nasıl kokuyorlardı. Çıplak vücut üzerinde çok tahrik edici görünüyordu olmalıydılar. Yine sadece bir saniye kadını çıplak düşlemek istedi. Sonra birden utandı. Yaptığı yanlıştı. Bu kızıl saçlardan uzak durması gerektiğini düşündü. Camdan dışarısını seyretmek dikkatini saçlardan alabilirdi. Maşını çevirip gecenin karanlığında dışarıyı seyretmeye başladı. Bir süre sonra da Bodrum'daki adamını düşünmeye daldı.

Afyon'daki yemek molasının üzerinden yaklaşık iki saat geçmişti. Otobüs yolcularının büyük çoğunluğu uyuyordu. Koridor ışıklarını kapatmış olan sürücü, firmanın katı güvenlik kuralları gereğince doksan kilometre süratle gidiyordu. Kuzey, bir saat kadar kitabını okumaya devam etmiş, sonra da sıkıldığı için bırakmıştı. Kendisini klasik müziğin kollarına atmış, ay ışığının altında görünen manzaraya boş gözlerle bakıp hayaller kurmaya başlamıştı.

153

Hakan Yel

Birden, yanında oturan ihtiyar adamda bir hareketlenme oldu. Kuzey başını çevirip adama baktı. Uyuyordu. Kısa bir kıpırdama şok içinde başlayan titremesi, bir iki saniye içinde sarsılmalara döndü. Kuzey, ilk anda ihtiyarın uykusunda kâbus gördüğünü sandı. Ancak, sarsılmalar tekrar başlayınca bunun, kritik sonuçlara yol açabilecek bir kalp krizi olabileceği aklına geldi. Kulaklıkları ani bir hareketle çıkarıp kucağına bıraktı. Ne yapması gerektiğini düşünüyordu. İhtiyarın titremeleri sarsılmalara dönüşmüştü. Gittikçe daha tehlikeli bir hal alıyordu. Kuzey harekete geçmeye karar verdi, adamı rüyasından uyandırmak için seslendi.

"Beyefendi!"

!!.....!!

"Beyefendi!"

!!.....!!

Kibirli ihtiyar, sarsılmaları devam ederken bile uykusundan uyanmaya niyetli değildi. Kuzey, adamı dürtmek için sağ elini havaya kaldırdığında, ihtiyar ani bir hareketle ön çaprazındaki koltuğun üzerine atıldı. Gözleri hâlâ kapalıydı. İki eliyle uyumakta olan kızıl saçlı kadının, saçlarını kavrayıp deli gibi sarsmaya başladığında Kuzey hâlâ ne olduğunu anlayamamıştı.

Uykusundan, hoyrat iki elin saçlarını kavrayıp geriye doğru kuvvetle çekmesiyle uyanan kadın, insanı derinden sarsan çığlıklar atmaya başladı. Kuzey hareketsiz kalmış, yanında oturan ihtiyarın, kendi önünde oturan kadının saçlarını iki eliyle kavrayıp sarsmasını donmuş bir halde izliyordu. Annelerinin çığlıklarına uyanan iki çocuk da avaz, avaz ağlamaya başlamıştı. Uykularından bu gürültüyle uyanan diğer yolcular ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Koridorun ışıklan yanıp otobüs sağa yanaşmak için yavaşlarken, Kuzey ikinci şoförün, bagaj sorumlusu ve servis elemanı ile birlikte kendilerine doğru gelmekte olduğunu gördü. İhtiyar adam aynı anda

Lokanta

birden saçları bırakıp hiçbir anormallik olmamış gibi koltuğunda geri yaslandı ve hareketsiz kaldı. Gözleri hâlâ kapalıydı ve ne yaptığını görmeyenler için huzur dolu uykusunda dinlenen yaşlı bir yolcuydu. Saniyeler süren bu şokun ardından, şimdi sadece bir yandan hıçkırık-larını engelleyemeyen, ama diğer yandan da çocuklarını sakinleştirmeye çalışan kadının sesi duyuluyordu.

"Birader ne oluyor?"

Kuzey, koridorda hemen yanı başlarında ayakta duran üç adamdan birinin sorduğu soruyla tehlikeyi fark etti. Onların gördüğü kada-rıyla bir hanım yolcu ve yanındaki çocukları ağlıyordu. Hemen arkalarındaki koltukta uzun boylu, esrarengiz bakışlı bir adam ve mışıl mışıl uyumakta olan bir ihtiyar vardı. Bu gürültünün sebebi, hanımın hemen arkasında oturan yolcu olmalıydı. Nitekim, tehdit kokan soruyu, kendilerine şaşkın bir halde bakan yolcuya soruyorlardı.

"Hiç..." diyebildi Kuzey. Şaşkındı. "Ben hiçbir şey yapmadım..." diye ekledi.

Koridorun diğer tarafında ihtiyarın yanındaki sırada oturan iki genç, uykularından kızıl saçlı kadının ve çocuklarının bağırtilarıyla uyanmışlar, saldırıyı gerçekleştirenin ihtiyar olduğunu görmüşlerdi. Müdahale ettiler.

"Beyefendinin suçu yok! İhtiyar uykusunda hanımın saçlarına saldırıp çekmeye başladı."

Bu bilgi üzerine otobüsün ikinci sürücüsü, kaşlarını çatıp ihtiyarı dürttü. Kuzey rahatlamış olmakla birlikte, koltuk arkadaşının nasıl bir savunma yapacağını merak ediyordu. İhtiyar iki kez daha dürtülünce uyandı. Şaşkın bir halde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Neler olduğundan haberi olmadığını söyleyip tekrar uykuya dalınca konuyu da kendiliğinden kapatmış oldu. Şoför ve diğerleri, ihtiyarın istifini

155

Hakan Yel

bozmaması üzerine kös kös ön tarafa doğru ilerlediler. Zaten diğer yolcular da birer ikişer tekrar uykuya dalmaya başlamıştı. Holün ışık ları tekrar söndü.

Kuzey, gecenin karanlığında hızla akıp giden manzaraya bakar ken olanları kavramaya çalışıyordu. Birden buz kesti. Diğerleri kendi sini ele geçirmeye çalışmış, başaramayınca da yanındaki ihtiyara saldırmıştı. Kadına yapılan saldırı ise Diğerleri'nin Kuzey'e vermeye ça-lıştığı gözdağıydı. Ne kadar yakınına girebileceklerini ve ona dokun madan da zarar verebileceklerini göstermişlerdi.

Kaslarının gerildiğini hissetti. Şimdi otobüsün içinde bir yerde olmalıydı. İhtiyar uyuduğuna göre, içinden çıkmıştı. Sezdirmeden etra fına bakmaya başladı. Nerede olabilirdi? Bakışlarını koridorda dolaş tırdı. Karşı istikametten gelen aracın farları bir an için otobüsün içini aydınlatınca, gözleri dikiz aynasına takıldı. Şoför ile göz göze geldiler. Kendisine bakıyordu...

156

Lokanta

19

İstanbul Kireçburnu

MART

Cama vuran yağmur damlaları gitgide hızlanıyordu. Cam silecekleri usanmadan yukarı ve aşağı gidiş gelişlerini sürdürüyor, yağmura inatla karşı koymaya çalışıyordu. Ali, sileceklerin yağmurun hızına uyumunu arttırmak için motor kademesini bir birim yukarı aldı. Şimdi silecekler daha hızlı çalışıyordu. Mesai biteli iki saat olmasına rağmen, yola yeni çıkabilmişti. Boğaz'da, Kalender'den Kireçburnu'na doğru ilerliyordu.

Karşıdan gelen otobüs selektör yapınca direksiyonu biraz daha kuvvetlice kavradı. Trafiğin bu durumuna, saatin erken olmasının mı, yoksa yağmurun mu neden olduğunu anlayamadı. Kafası karışmış, bin türlü düşünce aklına düşmeye başlamıştı.

Doktor denen herifin anlattıkları hem can sıkıcı, hem de korkutucu. Kötülükle iyiliğin savaşı, dünyanın üzerinde yer alan tüm insanların bağlı olduğu bilgi ağı, farkında olmadan ağa giren ve olacakları gören Fazilet, cinayetler, iç kaldıran cinayetler.

Ne kötülüğü? Ne iyiliği? İki binli yılları yaşarken İstanbul gibi bir kentte bütün bunlar nasıl hayal edilebilirdi? İyilik ve kötülük, kavga edecekleri yerde, İstanbul'un karmaşık trafiğini çözseydiler ya. Dün-157

Hakan Yel

yada bu kadar çok sorun varken kavga etmenin âlemi neydi? Öte yandan bu cinayetleri kim böylesine pervasızca işliyordu? Olay mahallerinde hiçbir iz bırakılmamış olması bir tesadüf müydü, yoksa profesyonel katillerle mi karşı karşıyaydılar?

Basının ilgisi bu işi nereye götürürdü? Polisin acizliğini fırsat bilerek bunu kuyruğu yanmış gibi avaz avaz bağırıp kamuoyunun gün deminde birinci sıraya oturtmaya çalışan gazeteciler için gün doğmuştu. Herkesin birbirini suçlayacağı ya da temize çıkmak için arkadaşını bile harcayabileceği günler uzak değildi. Sorular ve cevaplar uzadıkça uzuyordu. Canı daha da sıkıldı.

O sırada kaldırımda yürüyen bir çift gördü. Yağmura aldırılmadan el ele tutuşmuşlar, Boğaz'ı seyrederek, acele etmeden yürüyorlardı. Yanlarından geçerken yüzlerini seçmeye çalıştı. İkisi de gençti. Üniversite öğrencileri olmalıydılar. Yüzlerinde iyimserliğin ve umudun izi vardı, gülümsüyorlardı. Fazilet'le birlikte tüm iç karartıcı olaylardan uzaklaşıp bu genç çift gibi olmak istedi birden. Ne kadar mutlu görüyorlar, diye düşündü aynada gittikçe küçülen çifte bakarken. Dik katini tekrar yolda toplamaya çalıştı. Durduk yerde kaza yapmanın bir manası yoktu.

Telefonun çalmasıyla yerinden sıçradı. Sol kapının gözünde dura cihazın zili gitgide yükseliyordu. Bir an için ses seviyesi anormal geldi. Sanki dev bir hoparlöre sol kulağını dayamış gibi. Son zamanlarda telefonlara çıkmaktan korkar olmuştu. Hep kötü haberler alıyordu. Düşün celerinden sıyrılıp ısrarını sürdüren telefona cevap verdi.

"Efendim?"

"Abi ben Muzaffer."

Muzafferin sesinde iyimser bir enerji hisseden Ali aynı canlılıkla cevap verdi. "İnan sesini duyduğuma çok sevindim. Ne haber kardeşim? Sen daha eve gitmedin mi?"

158

Lokanta

"Evdeyim yahu... Kahvaltıyı ettim, duşumu aldım tam yatağa uzandım telefon geldi."

"Hayırdır, ne olmuş ki?"

"Aslında iyi haber sayılır. Yedikule'de bulunan cesedin kimliği tespit edilmiş. Maktulün akrabaları teşhis etmişler."

Ali heyecanını yenemedi. "Yapma ya, kimmiş?"

"Anlatıyorum ya abi. Tam bir pislikmiş darp, hırsızlık, gasp, adam yaralama, tecavüz ne arasan gırla."

"Vay be. Eee sonuç?"

"Sonuç şu; en son bir Latince öğretmenin tecavüz edilerek öldürülmesi işine karışmış. İki kişi, rastgele bir kızcağızı otobüs durağından araca almışlar. Ormana götürmüşler, dövüp tecavüz etmişler," dedi Muzaffer, sonra da kısa bir sessizlik oldu.

"Niye sustun?"

Bıkın bir sesle cevap verdi Muzaffer hattın diğer ucundan. "Elimde, öldürülen öğretmenin resmi var. O kadar masum ve savunmasız bakıyor ki. Üzülüyor insan. Neyse, sonrası daha da berbat. Başını taşla ezmişler kızın, ardından da rast gele bir yere gömmüşler. Bir yıl sonra, bu hayvanlardan biri nasıl olmuşsa, vicdanının sesine daha fazla karşı koyamamış ve karakola gidip her şeyi itiraf etmiş. Böylece, bizim kellesiz de yakalanmış tabi. Ancak, diğer hayvan suçun tamamını üstüne alınca bunu bir yıl yatırıp bırakmışlar. Elini kolunu sallaya sallaya çıkmış,"

"Bu nasıl bir adalet sistemidir ki, böyle bir hayvanı sokağa salar?" diye nefretle kendi kendine söylendi Ali.

"Bence oldubittiye getirip ortadan kaldırmalıydılar, ama yapacak bir şey yok. Bu kanunlarla buraya kadar."

"Demek bunun için kefende Latince sözcükler yazıyordu. Peki kızın ailesiyle görüştün mü?"

159

Hakan Yel

"Ali, abi ben ne diyorum sen ne diyorsun? Yataktaydım diyorum, adresi verdiler, ben de nasıl hareket edelim diye sana soruyorum şimdi."

İlerideki trafik lambasında kırmızı yandığını görünce iyice yavaşladı. Bu arada ne yapması gerektiğine karar veriyordu. Acemi polisler, birden heyecana kapılıp bunun bir intikam cinayeti olduğunu düşünebilirlerdi, ancak, Ali gibi deneyimli biri her zaman farklı düşünmeyi seçerdi. Belki de katil ya da katiller, polisin böyle düşünmesini istemişti.

"Abi orda mısın?"

Ali düşüncelerinden sıyrıldı. "Bak ne diyeceğim; ben şimdi Kireç burnu'ndayım, İstinye'den yukarı, üst yola çıkayım, ordan da Beşik taş'a ineyim, daha çabuk gelirim. Şampiyon Kokoreç'in önünden ala yım seni. Bu arada, adres neresiymiş?"

"Langa."

"O ne be?"

"Abi Samatya'yı biliyor musun? Aksaray'dan Samatya'ya gider ken eski bir mahalle. Bostanlar falan var."

"Neyse, gidince görürüz. Yirmi dakika sonra ordayım ona göre.;"

"Tamam, görüşürüz."

Ali telefonu kapattıktan sonra, U dönüşü yapmak için uygun bir yer ararken henüz kahvaltı yapmadığını hatırladı. Hemen ileride Kireçburnu fırını vardı. Sarıyer'e taşındıklarından beri bu küçük fırını lezzetini keşfetmişler, haftada bir iki sefer kahvaltı için börek alma için uğrar olmuşlardı. Fırının önüne gelince dar bir dönüş yapıp araç park etti. Fırından içeri girince burnuna enfes pişmiş hamur kokular geldi. Kıymalı, ıspanaklı, peynirli börekler, kaşarlı poğaçalar, susamlı kepekli çıtır galetalar, un kurabiyeleri, nar gibi kızarmış suböreği.. Hepsi o kadar iştah açıcı görünüyordu ki. Oyalanmadan biraz suböre

160

Lokanta

ği aldı. Otomobile döndüğünde hemen paketi açıp böreği aceleyle yedi. Tekrar hareket ettiğinde gittikleri yerde kendilerine çay ikram edilmesini diledi.

Tahmin ettiğinin aksine yol açıktı. Maslak ve Levent'i oyalanmadan geçti. Fazilet'e haber vermesi gerektiğini unutmuştu. Bankayı arayıp eve birkaç saat sonra gideceğini, ancak Pelin gelmeden evde olacağını söyledi. Barbaros Bulvarı'nda hafif bir yığılma içinde kaldıysa da çok sürmeden Beşiktaş'a ulaştı. Kokoreççinin önüne yaklaşırken Muzaffer'i fark etti. Kendisine el sallıyordu. Muzaffer, otomobile biner binmez söylenmeye başladı.

"Öff, ne bu koku ya?" dedi, bir yandan da camı açmaya çalışıyordu.

"Kardeşim, bir selam ver önce ya. Suböreği almıştım, belki onun kokusunu alıyorsundur."

"Hah, tamam işte. Dandik yerden börek alırsan böyle kokar."

Güldü Ali, "Kireçburnu'ndaki fırından aldım."

"Abi teessüf ederim ya, insan bir parça da ortağına alır. Hadi almadın, bari Kireçburnu Fırını'ndan söz etme. Di mi ama?"

Karşılıklı atışmaları İnönü Stadi'na gelene kadar sürdü. Sonra Muzaffer durumu tekrar özetledi. Bundan sonra, Langa'daki bostana gelene kadar konuşmadılar.

Ali, "Burası mı?" derken önünde durdukları bostanı gösteriyordu.

"Adres ve tarif burayı gösteriyor. Girip bir soralım, anlırsınız."

Otomobilden inip çitlerin arasındaki dar toprak yoldan, ileride jörünmekte olan eve doğru ilerlediler.

"Buyrun, kimi aradınız?"

Sesin geldiği yöne döndüklerinde elinde çapa tutan yaşlı bir idam gördüler. Cevap vermek için yönlerini değiştirip adama birkaç idim yaklaştılar.

161

F:ll

Hakan Yel

"Amca merhaba," dedi Muzaffer, cebinden çıkarttığı polis kimliğini ihtiyarın görebilmesi için uzatırken.

İhtiyar önce şüphe dolu bakışlarla ikisini süzdü, sonra kimliğe kısa bir bakış fırlattı. Onları gördüğüne sevinmediğini gizlemeye gerek görmüyordu. Soğuk bir tonda konuştu. "İyi de... Ben daha önce polis kimliği görmedim ki, sahte olsa bile anlamam."

Muzaffer saygısızlık etmek istemiyordu, yine de sokaktan geçeri herhangi biri olmadıklarını aksi ihtiyara göstermek istedi. "Niyeti kötü olan biri, sana zaten kimlik göstermez amca."

Ali anlamsız bir gerginlik hissetti, işini bir an önce bitirip eve dönmek istiyordu. Anlaşılan burada çay içemeyeceklerdi. Durumu toparlamak için ihtiyara daha fazla yaklaşıp lafa karıştı. "Amca, niyeti kötü olan sana kimlik göstereceğim diye kendini yormaz zaten. Sen yine de bil diye ben göstereyim. Bak, üstündeki şu işareti görüyor musun? Sahtesine bunu koyamazlar."

Kartın üzerinde bir yeri işaret eden Ali'ye donuk donuk baktı ihtiyar. "Belki de sorun, gerçek olmasında!"

Şaşırarak Muzaffer dönüp Ali'ye baktı. Göz göze geldiler. Ali, ihtiyarın aradıkları adam olduğunu anlasa da emin olmak istedi. "Biz Nihat Öğretmen ile görüşmek istiyorduk, yardımcı olabilir misiniz?"

İhtiyarın yüzünde bir tek kas oynamadı. "Benim. Ne istiyorsunuz?"

"Ben komiser Ali, bu da iş ortağım Muzaffer. Rahmetli kızınızın cinayetiyle ilgili birkaç soru sormak istiyorduk. Bize birkaç dakika vakit ayırabilmeniz mümkün mü?"

"Gördüğünüz gibi çalışıyorum. Lütfen, ne soracaksanız bir an önce sorup beni rahat bırakın."

162

[

Lokanta Muzaffer dayanamayıp patladı. "Amca biz görev icabı burdayız, size yardımcı olmaya çalışıyoruz. Neden bu kadar ters davranıyorsun?"

Nihat Öğretmen derin bir nefes alıp bakışlarını Muzaffer'in gözlerine çevirdi. Çapanın sapına yaslanıp Muzaffer'e, eskiden öğrencilerine baktığı gibi baktı birkaç saniye. Eski öğrencileri böyle zamanlar-da ciddi bir fırça yiyeceklerini bilir, hemen kıpkırmızı kesilip utançla bakışlarını öne indirirlerdi. O, öğretmenlik hayatı boyunca öğrencilere asla bir fiske bile vurmamıştı. Dayak atmak, ona göre acizliğin belirtisiydi. Bir öğretmen asla aciz olamazdı.

Nihat Öğretmen'in bakışları, gözlerinden ayaklarına doğru inip geri çıkarken, Muzaffer gereksiz bir laf ettiğini anlamıştı bile. Ancak pişmanlığını dile getirmeye fırsatı olmadı.

"Evladım, görüyorum ki ne ailen, ne de okuduğun okullardaki öğretmenler sana doğru terbiye vermeyi becerememiş. Şunu hiçbir zaman unutma: 'Sizli bizli' başlayan konuşmalar, karşı taraftan izin alınmadıkça 'senli benli' hitaplara döndürülmez. En basit tanımla bu, kabalıktır."

Zaten gergin olan görüşme, bu sözlerle iyice zora girmişti. Ali konuşmak için ağzını açarken, öğretmenin devam ettiğini görüp sus-tu.

"Öte yandan, hayattaki tek varlığım olan rahmetli kızım, iki hayvan tarafından eziyet çektilirip öldürülürken ortada gözükmeyen... ilaha sonra da hayvanların itirafına rağmen birini içeri atıp birini serbest bırakan adalet kurumunun mensupları olmanız size misafirperverlik göstermemem için yeterli bir sebep. Burda bana rol keseceğinize gidip serbest kalan o hayvanı içeri atın. O zaman belki size ya da gösterdiğiniz şu kimliğe saygı duyarım."

163

Hakan Yel

Muzaffer üzgündü. Dudaklarından kırık bir sesle. "Özür dilerim amca, size saygısızlık etmek istememişim," sözleri döküldü.

Nihat Öğretmen için bu itiraf yeterliydi. Karşısında duran bu genç adamı daha fazla rencide etmek istemedi. Ali'ye dönüp daha sakin bir sesle sordu. "Ne için gelmişsiniz?"

Ali dikkatli davranmak gerektiğine karar verdi. Okuldayken öğretmeniyle konuştuğu gibi sesinin tonunu ayarladı. "Hocam, söz ettiğiniz hayvanın cesedini bulduk."

Nihat Öğretmen zoraki bir gülümsemeyle araya girdi. "Evladını rica ederim 'Hocam' demeyin. Mümkünse, 'Öğretmenim' ya da 'Nihat Bey' deyin."

"Özür dilerim. Söylediğim gibi serbest kalan ikinci şüpheli ölü bulundu," dedi Ali.

"Ne güzel!" diye cevap verdi Nihat Öğretmen. İfadesi herhangi bir duygudan yoksundu. "Şaşırmadınız?"

"Hepimiz bir gün ölmeyecek miyiz? Bu hayvanın ölümü bana kızımı geri getirebilir mi?"

Muzaffer, "Allah sabır versin efendim," dedi. Öylesine çıkmıştı ağzından. İhtiyar adamın çektiği acıyı tahmin edebiliyordu.

Ali, Muzaffer'e aldırmandan cevap verdi. "Haklısınız."

"O halde sorun nerde?"

"Sorun şu ki efendim, cesedin başı yoktu..." Bir an durakladı Ali, ihtiyarın gözlerine daha dikkatli baktı.

Farklı bir ifade bekliyordu. Bulamadı, "...ve üzerine geçirilmiş kefende de 'MEA CULPA' yazıyordu.

İhtiyar sakince sordu. "Buna üzülmem mi gerekiyor?"

"Hayır, ama en azından bu yazıyla ilgili bir fikriniz olabilir diye düşündük."

"Biri Latince dersleri alıyor herhalde."

164

Lokanta

Ali devam etmenin gereksiz olduğunu düşündü. İhtiyarın bir bilgisi olsa bile kendilerinden nefret ettiği için bunu paylaşmayacağı açıktı. Uzatmamaya karar verdi.

"Peki, o zaman teşekkür ederiz. Farklı bir durum olursa burda telefonlarımız yazıyor, lütfen arayınız. İyi günler."

"İyi günler," dedi Muzaffer de. İhtiyarın cevabım beklemeden ilerleyen Ali'nin arkasından yürümeye başladı.

Nihat Öğretmen, eline tutuşturulan kartı ortadan yırtıp yere attı. Sonra da ayağıyla çiğneyerek toprağa iyice bastırdı. İşe yaramazlar, diye düşündü arkalarından bakarken.

Otomobilin başına geldiklerinde ikisinin de tadı kaçmıştı. Ali kapıyı açarken söylendi. "Bir, dayak atmadığı kaldı ihtiyarın."

"İyi ki okuldayken öğretmenim olmamış bu adam. Zor bitirirdim okulu valla."

"Bu kadar ters de davranılmaz ki, ayıp ama!"

"Öyle deme be abi, düşündüm de adam haklı."

"Nasıl yani?"

"Evlad acısı berbat bir duygu, ben daha önce görmüştüm. Bizim eski mahallede Nadi diye bir çocuk vardı. İşte liseye falan gidiyoruz, o zamanlar. Bu çocuk bir gece arkadaşlarıyla içki içmiş, kaza yapmışlar otomobille. Kamyonun altına girmişler E-5'te. Dördü de rahmete kavuştu tabi. Nadi'nin annesi dayanamadı oğlunun acısına, bir ay sonra kalp krizi geçirip vefat etti. Ailenin tek çocuğuydu. Babaya da hem oğlunun, hem de hanımın acısı ağır geldi. Kaldıramadı. Delirdi. Akıl hastanesine kapattılar adamı. Memurdu galiba. Taci Bey miydi neydi. Allah rahmet etsin, ölmüştür herhalde şimdiye."

Bakışlarını öndeki araçtan ayırmadan konuştu Ali. "Muzaffer kafayı mı yedin Allah aşkına? Baykuş gibi ötüyorsun bazen. Nerden ak-lına geldi oğlum, tövbeler olsun."

165

Hakan Yel

U

zun bir sessizlik oldu. İki de derin düşüncelere dalmıştı. Ali otomatik pilota takmış gibi kullanıyordu. Muzaffer'in anlattıklarını aklından atamıyordu bir türlü. Dayanamadı, uzanıp sağ elinin işaret parmak boğumunu konsola iki kez vurdu. "Allah korusun!" dedi.

Beşiktaş'a kadar başka bir kelime konuşmadılar. Kalp acısı, sanki görünmez biri gibi aralarına oturmuştu. Kötümser duygular otomobilin içinde uçuşuyordu.

Muzaffer, Beşiktaş'ta indikten sonra, Barbaros Bulvarı'nda ilerlemeye başladı Ali. Yıldız Üniversitesi önündeki trafik ışıklarında kırmızı yanmca durdu. Etrafına bakınırken, üst geçidin duvarındaki afiş gözüne çarptı. Gözlerini kısıp yüksek sesle okumaya çalıştı.

"NEYZEN SÜLEYMAN ERGUNER ANMA GECESİ"

Tarihe baktı. Konser iki gün sonra, akşam saat 19.30'daydı. Fazilet için güzel bir sürpriz olurdu. Uzun zamandır bir yerlere gitmiyorlardı. İki de ney sesine bayılırdı. Üstelik Erguner ailesinin ney konusunda otorite olduklarını biliyordu. Kaçırılmaması gereken bir fırsattı. Karar verdi, Harbiye'ye dönüp Cemal Reşit Rey'e gidecek, gişeden bilet alacaktı.

Kendi kendine gülümsedi. Hayat tüm zorluklara, çirkinliklere rağmen yaşamaya değerdi.

Arkadaki araçların küfreder gibi kornaya basmalarına aldırmadan, Esentepe trafik ışıklarında U dönüşü yaptı.

166

Lokanta

20

İstanbul Boğaziçi

MART

Bahri Çanakkaleli, İstanbul Boğazi'ne bakan tepelerden birinde, iki tarafı çam ağaçlarıyla kaplı asfalt yolda otomobiliyle ilerliyordu. Yol üzerinde yer alan ağaçlara gizlenmiş casus kameralarla izlendiğinin farkındaydı, bu yüzden kendini imtihana girip sürücü belgesini almaya çalışan bir şoför adayı gibi hissediyordu. Otomobil sürüşü ace-mileşiyor, ellerini direksiyonun neresine koyacağını şaşırıyordu. Yaklaşık dört yüz metre süren bu geçici sıkıntıyı, her defasında yaşamaktan kendini alıkoyamıyordu. Bir yandan profesyonel bir ajanın böyle komik bir zaafı olmasına içerliyor, diğer yandan da tek zayıflığının bu olmasına dua ediyordu.

Yurtiçi İstihbarat Teşkilatı'nın (YİT) yer aldığı Neyzenşah Koru-su'na çıkan bu yola ne zaman tek başına girse, bu baskıyı hissederdi. Anayoldan küçük bir girişle ayrılan bu dar asfalt, bir süre ilerledikten sonra küçük kontrol noktasına ulaşıyordu. Uluslararası bir şirketin genel merkezi görünümünde konumlandırılan YİT'in merkez binasına giden yola girebilmek için, yüksek duvarların arasında yer alan, özel tasarımıyla İngiliz elçiliğinin giriş kapısını anımsatan bu güvenlik

Hakan Yel

birimini geçmek gerekiyordu. Bir dizi yeni nesil güvenlik taramasın dan sonra, korunun kenarındaki ana binaya devam eden yola girilebi-liyordu.

Ancak içeri giren araçlar izlenmeye devam ederdi. Sonunda, mer kez bina girişine gelen ziyaretçiler son bir kez, ama daha da detaylı bir şekilde güvenlik taramasından geçirilirdi. Cep telefonlarının ya da her türlü elektronik cihazın binaya sokulması yasaklanmıştı. Bütün cihazlar İletişim Destek Odası'na bırakılırdı. Burada görevli üç bayan sekreter, çalışanların cep telefonlarına mesai süresince cevap verir ve arayanları not alırdı. Misafirlerin telefonlarıysa -ki binaya nadiren misafir gelirdi-emanete alınarak iletişime kapatılır, pilleri çıkarıldığı gibi sinyal vermelerini engelleyen elektronik korunaklı kasalarda tutulurdu.

Korunun hemen girişinde yer alan bina; büyük, beyaz ahşap kaplamalı tarihi bir konak görünümündeydi. Koruluk öylesine sık ağaçlarla kaplıydı ki, dışarıdan bakıldığında toprağı görmek dürbünle dahi mümkün olmazdı. Konakta sadece güvenlik kapılarında çalışanlar ve İletişim Destek Odası bulunur, başka kimse çalışmazdı. Yaklaşık seksen kişilik YİT operasyon ve analiz ajanları, korunun yirmi metre altında başlayıp dört kat derine devam eden beton yuvada faaliyetlerini sürdürürlerdi.

İkinci Dünya Savaşı sırasında, gece çalışmalarıyla inşa edilen yuva, aslında savaşa girme durumunda kullanılacak bir karargâh olarak, ordu tarafından hazırlanmıştı. İnşaatta çalışan tüm erler, terhisleri sonrasında devlet hizmetine alınmış, böylece en ufak bir bilgi sızıntısına izin verilmemişti.

İki binli yılların başlamasıyla oluşturulan yeni iç güvenlik tanımında, yurtiçi ve yurtdışı istihbaratın ayrılması esas alınmış ve buna bağlı olarak kurulan YİT, sessiz sedasız yuvaya taşınmıştı. Ankara'da ise basınla ve diğer devlet kurumlarıyla ilişkileri götürecekle küçük bir hizmet binası bırakılmıştı. Böylece kimse, İstanbul'daki merkez çalış-

Lokanta

malarını öğrenemeyecekti. Bu operasyon 'Buzdağı' ismiyle sürdürülmüştü.

Merkez birimlerin çalışanları, ülkenin en güvenilir kurumu olan ordu bünyesinden meydana getirilmişti. Bu aşamada, özellikle görevlendirme tanımına uygun olan emekli subaylar yönetim sorumluluğuna getirilirken, alt birimler tamamen genç istihbarat subaylarından oluşturulmuştu. Devletin diğer kurumlarından farklı, özerk bir bütçe anlayışına sahip olduğundan, üstün bir güven ve hareket yeteneğine sahipti. Kanun henüz tasarı halindeyken kurum oluşturulmuş ve yuvaya alınmış olduğundan, varlığı ortaya çıktığında kimse aslında ne olduğunu anlayamamıştı.

Harekât serbestliği ve esnekliği kazandırılması amacıyla sadece cumhurbaşkanına ve genelkurmayaya bağlıydı. Kuruluşundan beri adı zikredilmemiş, özellikle etnik kimlik terörü izleme çalışmalarında istihbarat ve izleme faaliyetlerinde bulunmuş, çizgi dışına taşan devlet görevlilerinin bertaraf edilmesini kimseye görünmeden sağlamıştı.

Bunun dışında, kurumun ilgi alanları arasında toplumsal olaylar, yolsuzluklar ve organize suç örgütleri vardı. Bazı dönemlerde, devletin diğer güvenlik birimlerinden işbirlikçiler bulup palazlanan çeteler izlenmiş, polisin bunları ortaya çıkartabilmesi için bilgi sızdırma çalışmaları yapılmıştı. Aslında YİT'in temel varoluş amacı; yurtiçinde sosyal dengeyi sağlamak ve ülkeyi her türlü iç tehlikeye karşı savunulabilir durumda tutmaktı.

Ana bina girişindeki kapalı garaja otomobilini park eden Bahri Çanakkaleli, çakilla kaplı küçük meydanı geçip konağın giriş kapısına geldi. Biraz sonra bina içinde elektronik olarak görünmez olacaktı. Birinci bölüm güvenlik taramasından geçtikten sonra, İletişim Destek Odası'na silahını, cep telefonunu bırakıp ikinci bölüm güvenlik taramasına ilerledi. Kuşku sınırına dayanan araştırmalarla hazırlanmış bu

Hakan Yel

bölümden kayıtlı olmayan yeni bir ayakkabı ya da saatle geçmek dahi mümkün değildi. Böyle durumlarda ayakkabı dolaplarından geçici destek almıyordu.

İkinci bölümden de sessizce geçip arka taraftaki ince uzun girişe ilerledi. Koridorun sonunda yer alan salona bakan kapılardan biri, varlığını algılayınca kendiliğinden açıldı. Şimdi yuvaya giriş odasıydı. Dört asansör ve iki merdiven kapısının yer aldığı bu büyük odada, kameralar dışında kimse yoktu. Bir numaralı asansörün kapısı açılıp da içeri girince rahatladı. Üçüncü katı gösteren düğmeye bastı, asansör, kapısını kapatıp hızla otuz beş metrelik dalışına geçti. Bu dalışın normalden üç kat daha hızlı olmasının nedeni, olası patlamalardan uzaklaşmak içindi. Ancak, yine de her seferinde Bahri'yi korkutuyordu.

Üçüncü kata ulaştığında, büyük beşgen salonda sessiz çalışmanın sürdürdüğünü gördü. Onlarca ekrandan ülkedeki tüm kitle iletişim araçlarını; polis, belediye, trafik kameralarını izleyen analistler çalışmalarını sürdürüyordu. Bahri Çanakkaleli, yuvada olmanın gururunu hissedince asansör korkusundan eser kalmadı. Bir iki kişiyi başıyla selamlayıp kararlı adımlarla birim başkanının camdan odasına ilerledi. Başkan, her zaman üstü boş duran masasında oturuyordu. Çalışma masasında evrak ya da gereksiz kırtasiye bulundurmaktan nefret eden, titiz bir adamdı. Bir doksanı aşan boyu ve iri yapısıyla yabancı güvenlik görevlilerini anımsatıyordu. Ancak, Mehteran takımı neferlerine mahsus, yukarı bakan pala bıyıkları etnik kimliği hakkında fikir veriyordu. Çalışma odasının kapısı açılınca gözlerini okumakta olduğu rapordan kaldırıp baktı.

"Başkanım, izninizle. Günaydın, nasılsınız?"

"Günaydın Bahri. Gel, otur bakalım. Kendime Türk kahvesi yapacağım sen de ister misin?"

170

Lokanta

Bahri, başkanın Türk kahvesi merakını bilirdi. Odanın bir köşesinde, küçük dolap üstünde son model bir kahve makinesi vardı. Düğmeye basıldığında makinenin hazırladığı kahve, ocakta yapılanları aratmıyordu. Yuvadaki çalışma düzeni gereği, temizlik dışı hizmetler, çalışanlar tarafından kendi kendine yapılıyordu. "Zahmet olmazsa efendim."

Başkan alışkın hareketlerle kahve hazırlamaya başladı. Fincanları tepsiye yerleştirirken sordu.

"Bu seri cinayetler dosyası geldi, onu okuyordum, gazetelere de bayağı bilgi sızdırılmış. Çok gürültü çıkarıyorlar. Dosyayı inceledin mi, ne düşünüyorsun?"

Bahri, makam masasının önündeki iki deri koltuktan birine bedenini bırakırken anlatmaya başladı. "Birçok insana, özellikle gazetecilere ilginç gelmiş anlaşılır. Birkaç haftadır bununla ilgili yazılar var. Basın, yeni bir gündem yaratmaya çalışıyor. Edindiğim izlenim bu."

"Sence arkasından kim çıkacak? Pek sıradan görünmüyor," dedi başkan kahveleri verirken. Sonra da yerine geçti.

"Teşekkür ederim efendim. Açıkçası bu cinayetleri içeriden birilerinin yaptığı gün gibi ortada diye düşünüyorum. Yaklaşık on beş cinayet işleyeceksiniz, üstelik bunların dördünü farklı şehirlerde gerçekleştireceksiniz. Ancak hiçbir iz bırakmayacaksınız. Ne bir görgü tanığı, ne bir delil, ne de bir hata. Sizce bu kadar profesyonel olmak mümkün mü?"

"Mümkün!" dedi başkan. Sonra da sözünün etkisini arttırmak ister gibi kahvesinden uzun bir yudum çekti.

Bahri donuk bir şekilde sordu. "Nasıl efendim?"

"Eğer adli tıpta ve poliste ortakların varsa, mümkün," dedi başkan gülümseyerek.

171

Hakan Yel

Bunun bir şaka olduğu besbelliydi. Küçük bir gülümseme belirdi dudaklarının kenarında Bahri'nin, sonra da rahatlamış gibi devam etti. "Tabi böylesine başarılı cinayetleri gerçekleştiren kişilerin doktor, psikolog, polis falan olması gerekir. Öldürülenlerin tamamı hakkındal ciddi anlamda bilgi toplanmış. Tüm cinayetler önceden tasarlanmış, çalışılmış gibi duruyor."

"Öyle olmalı, belki de Yunanistan'daki 17 Kasım Örgütü benzeri bir oluşumla karşı karşıyayız. Ne dersin abartıyor muyum?" diye sor-du başkan. Kahve fincanının içindeki telveyi inceliyordu.

"Hiçbir ihtimali dışlayamayız. Bana öyle geliyor ki, sisteme tepki duyan bir grup meslek adamı bir araya gelip böyle bir alternatif adalet dağıtımını yarattılar."

Başkan kaşlarını kaldırarak sordu. "Sadece tecavüz suçlularını or-tadan kaldırmak için mi?"

"Şimdilik. Yarın belki de hırsızları temizlemeye başlayacaklar, sonra da katilleri, mafyayı, kim bilebilir?" "Emniyet ne yapıyor?"

"Elinize sağlık, çok güzel olmuş efendim," dedi Bahri boş fincanı sehpa üzerine bırakırken.

Başkanın, "Afiyet olsun," demesinin ardından devam etti. "Şaşkınlık. Her maktulün kimliği ortaya çıktığında daha da şaşırıyorlar. Çünkü hiç kimse ne bir şey görüyor, ne de bir şey anlatıyor. İz de bulamıyorlar, görgü tanığı da. Buldukları bir iki kıl tüy parçası da adli emanette ken-diliğinden yok olmuş."

"Gazeteler tüm olayları tek bir kişinin yaptığını anlatıyor gibi. Ar-tık suyunu çıkarırlar."

"Tabi sistem dengesi açısından zarar verici bir gündem olduğu or-tada efendim. Uzmanlar, çıkmış demeçler veriyor, madem emniyet yetersiz ve böyle bir adalet dağıtıcı var, neden bu kadar vergi veriyö-

172

Lokanta

ruz diye soruyorlar. Israrla olumsuz bir yöne sürüklüyorlar kamuoyunu."

"Sokak kameralarında da bir tespit yapamadılar mı?"

"Hayır efendim, hiçbir şey yok."

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bu noktadan sonra devreye girmeyi öneriyorum efendim. Çünkü cinayetler devam ederse bu sorun, başka sorunlar yaratacak."

Başkan düşünceli bir şekilde geriye yaslandı. Bıyığını burmaya başlamıştı. Bu, dikkatini toplamaya çalıştığını gösterirdi. Bahri bu hareketi tanıdığından, sessizce cevabı bekledi. Bir iki dakika sonra başkan cevap verdi. "Bu adamları bulduğunda ne yapmayı planlıyorsun?"

Bahri, kısa bir an düşündü. Tahmin ettiği gibi, birden fazla kişiyle karşılaşacaktı. Bu adamları adalete teslim etse kamuoyu sempatisi yüzünden muhtemelen mahkeme üzerinde ciddi bir pozitif baskı oluşacaktı. Büyük ihtimalle de suçu biri ya da ikisi üstlenecek, diğerleri hafif cezalarla kurtulacaktı. Buna izin veremezlerdi. Soğukkanlılıkla cevap verdi.

"Kaç kişi çıkacağını bilmiyorum, ama tümünü ortadan kaldırmayı öneriyorum efendim."
"Gerekçe?"

"Böyle bir yapılanma, diğer yapılanmaların da önünü açacaktır. Kendilerinden sonrakiler için bir örnek ya da ilham kaynağı olmamalıdır. Bu nedenle kamuoyu gündeminden düşürelim derim."

Başkan, tekrar düşüncelere daldı. İki yıl önce organize suç örgütü liderlerinden altısını dört ay zarfında doğal görünen ölümlerle hücrelerinde ortadan kaldırmışlardı. Hapishaneler suç işleme konusunda caydırıcı olmadığı için adamlar hapishanelerde krallıklarını kurmuşlardı. Müdür odalarında ziyaretçi kabul edenleri bile vardı. Cıvıklık

173

Hakan Yel

ayyuka çıkmıştı. Yukarıdan özel alınan bir izinle her bir örgüt lideri üzerinde ayrı çalışılmış ve sırayla ortadan kaldırılmıştı.

Birkaç gazetede öldürülenlerin yakınlarının yakınmalarının çıkması üzerine hemen bu kişilerin üzerine gidilmiş ve gözdağı verilerek susmaları sağlanmıştı. Ancak bu kez sistemin dengesinin korunması için ortadan kaldırılacaklar polisler olabilirdi. Gerçi pis işlere bulaşmış polisleri kimse umursamazdı, ama yine de bu konuda biraz daha düşünmek gerekirdi. Başkan, cevap vermeden önce ayağa kalktı. Bu hareketi görüşmenin bittiği anlamına geliyordu. Bahri de hemen ayağa kalktı.

"Peki, dosyaya dahil olun, herkesi izlemeye alın. Ancak son noktada adamları öldürmeden önce kararımızı tekrar gözden geçireceğiz. Çünkü kaç kişi çıkaracağınızı ve meslek gruplarını bilmiyoruz. Tamam mı?"

"Tamam efendim."

"Peki, o zaman hadi bakalım, kolay gelsin."

"Sağ olun efendim, saygılar."

Odadan çıkıp koridora vardığında Bahri Çanakkaleli heyecanlıydı. Sistemin dengesini sağlamak için alışılmadık çözümler sunmaya bayılıyordu. Ortaya çıkacak sorumluları nasıl öldüreceğini düşünmeye başladı...

174

Lokanta

21

İstanbul Harbiye

MART

Cemal Reşit Rey Konser Salonu önündeki davetliler, geldikleri anma gecesinin amacına uygun, koyu renk elbiseler giymiş, ciddiyetle bekleyordu. Yüksek tavanlı giriş salonunda ise Türk Sanat Müziği'nin emektarı Dr. Yavaşca ya da Dr. Atlığ gibi geceyi şereflendiren otoriteler, konserin başlama saatini beklerken, dostlarıyla sohbet ediyorlardı. Beyler takım elbiseleriyle göz doldururken, hanımefendiler, ağırbaşlı bir şıklık yarışına girmiş gibiydiler.

Ali otomobili park ettikleri yerden konser salonuna doğru yürürken hâlâ söyleniyordu. "Hayatım ne gerek vardı kravata falan? Daral-dım yahu!"

Ali'nin koluna girmiş heyecanlı yürüyen Fazilet, uzanıp eşinin yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra da gülerek cevapladı soruyu. "Pamuk Ali'm benim, bu kadar kıymetli insanların arasına girerken takım elbise giymek, kravat takmak gerekir."

"Ne kadar şekilci oldun Fazilet. Sanki televizyona çıkacağız. Hem ben takım elbise giymem demedim ki, sadece gömlek kravat yerine boğazlı kazak giyecektim. Ne bu böyle damat gibi?"

175

Hakan Yel

"Ali'ciğim bak, kim bilir kimleri göreceğiz. Hem göreceklerimizi bırak, sanatla uğraşan, müzik icra eden kişileri dinlemeye gidiyoruz, Kıyafetlerimiz yapılan işe duyduğumuz saygının göstergesi. Öbür türlü ciddiyetsiz görünecektik. Oysa biz Türk Sanat Müziği sanatçılarına çok saygılıyız değil mi?"

"Yapma ya, öyle miyiz gerçekten?" diye sordu Ali. Komik bir ifade vardı yüzünde.

Fazilet cevaplamadan önce, can yakan bir çimdik attı Ali'nin koluna. "Öyleyiz aşkım."

Tam o sırada cep telefonu çaldı Ali'nin. Ekranı baktığında gülümsedi. "Muzafferler arıyor. Kıskançlıktan kudurdular. Bak, rahat edemediler, arıyorlar."

"Ayıp ediyorsun ama, niye kıskansınlar hayatım? Hadi cevapla şunu," diye ikaz etti Fazilet.

"Öyle olsun hayatım, sen yine benim tarafımı tutma," diye sitem ederken konuşma tuşuna bastı Ali. Muzaffer'den gelecek sesi beklerken bir tıkırtı duydu. Şaşkınlığı çok kısa sürdü.

"Aloo baba, cevap versene yahu," diye seslendi Muzaffer.

"Bağırma be Muzo kulağımın dibinde. Böyle seslere alışık değiliz biz."

"Öyle ya koskoca sanat camiasından Ali Bey ve eşleri Fazilet Hanım artık bizi beğenmezler."

"Şekerim, tuhaf biri var karşıda, tanıyamıyorum, lütfen sen bakar mısın?" diyerek telefonu Fazilet'e uzattı. Kibirli bir tonla yaptığı konuşmadan sonra muzipçe gülmesine devam ediyordu.

"Alo Muzo, siz misiniz?"

"Ablacığım, bak Nilgün de burda, keyfini çıkarın doya doya diyor."

176

Lokanta

"Ay, sağ olun Muzo, valla içime sinmedi siz yokken, ama bu seferlik böyle oldu. İnşallah bir dahakine beraber geliriz."

"Abla aşk olsun, keyfinize bakın. Ben Ali'ye şakadan takılıyorum. Hadi yarın bize anlatırsınız. İyi eğlenceler."

"Nilgün'e selam söyle Muzaffer, hadi iyi akşamlar."

Telefonu kapatıp Ali'ye uzattı. Ses çıkarmadan telefonu alıp cebine koymasına dikkatini çekti Fazilet'in, merakla sordu. "Hayatım bir şey mi oldu?"

Telefondaki tıkırtı midesini bulandırmıştı Ali'nin. Telefonu dinleniyor olamazdı. Öyleyse bu normal dışı ses nereden gelmişti? Cevabını veremiyordu. Belki de sadece kapsama alanı sorunlarından biriydi. Üzerinde durmamaya karar verdi, ama bunu bir süre unutmuyacaktı. Fazilet'e söz etmeye gerek görmedi. "Daldım birden. Keşke Muzafferlere de bilet alabilseydim."

"Canım bir dahakine öyle yaparız, kırk yılın başı karıkoca baş başa bir yere gidiyoruz. Bu sefer böyle olsun. Hem onlar da anlayışla karşıladılar, şakadan takılıyorlar."

Uz atmaya gerek yoktu. "Tamam bir tanem," dedi Ali. Uzanıp karısının yanağına bir öpücük kondurdu.

Güvenlik kapısından geçerken Ali, polis kimliğini gösterdi. Bu kimlik, üzerindeki silahı fark eden güvenlik görevlisinin şaşkın bakışlarını sakinleştirmeye yetmişti. Şimdi, salona çıkan, kırmızı halıyla kaplı, pirinç korkuluklu merdivenlerin önündeki büyük giriş bölü-mündeydiler. Yavaşça sohbet eden kalabalığın arasına karıştılar. İçerideki masalsı ortam onları da olumlu etkilemişti.

Fazilet minnet dolu bakışlarla, "Ali, çok teşekkür ederim," dedi.

Ali duygulandı. Bir an nişanlı oldukları dönem aklına geldi. Sanki zaman makinesinde geriye gitmişlerdi.

Fazilet'in samimi teşekkürü

177

F:12

Hakan Yel

içine işledi. Boğazında bir yığılma hissetti. Titrek bir sesle, "Bir daha teşekkür edersen ağlayabilirim. Sonra seni rezil ettim diye bana saldırma e mi?" dedi.

Fazilet gülümsedi. "Seni çok seviyorum. Bunu hiç unutma tamam mı?"

"Sakin unutmama fırsat verme olmaz mı?"

"Olur..."

Bir süre sonra ilk başlama gongunun duyulmasıyla birlikte salona doğru hareketlendiler. Hayatlarında ilk defa geldikleri bu konser salonu, görkemiyle onları etkilemişti. Gördükleri her detayı birbirlerine işaret ediyor, heyecanla yorumluyorlardı. Sonunda, görevlinin yardımıyla yerlerine oturdular. Biraz sonra da salonun ışıkları karardı ve sahne aydınlandı. Sunucu, önce gecenin önemini belirten bir açıklama konuşması yaptı. Ardından, salonda bulunan değerli musiki ustalarını misafirlere takdim etti. Sonra da TRT Tasavvuf Musikisi Daire Başkanı'nı sahneye davet etti.

Ali ve Fazilet sahnedeki hareketlenmeyi merakla izliyordu. Konuşmalar sona erdiğindeyse sahneye Bakırköy Müzik Topluluğu Korosu geldi. Yaklaşık otuz beş kişiden oluşan kadınlı erkekli topluluk, etkileyici kıyafetleriyle dikkat çekiyordu. Peşlerinden, sunucunun takdimi ile kadın ve erkek sanatçılar sahneye gelip müzik aletlerini ellerine aldılar. Kısa bir süre birbirinden bağımsız sesler duyuldu. Sanatçılar son ses ayarlarını yapmaya çalışıyorlardı. Orkestra şefinin zarif bir el hareketiyle sustular. Sessizlik içinde yönetmenin başla hareketini bekleyen sanatçıların tümü dikkat kesilmişti.

Önce salonu derin bir ney sesi doldurdu. Ali farkında olmadan gözlerini kapattı. Müziği ruhunun her köşesinde hissetmek istiyordu. Notalar salonda yankılandıkça daha fazla odaklandı. Kendini öylesine

Lokanta

hafiflemiş hissediyordu ki. Bu müzik ziyafeti, anlaşılan kendisine daha çok yaramıştı. Duyduğu sesler sanki bir çalgıdan çıkmıyor gibiydi. Adeta canlı bir ruhun seslenişleriydi. Besteler peşi sıra ilerliyor, müzik ziyafeti, hatıralar arasındaki unutulmaz yerini alıyordu.

Birinci bölümün sona ermesiyle solon tekrar aydınlandı. Ali ne kadar etkilendiğini anlatmaya başladı hararetle. Ancak Fazilet'in kendisini dinlemediğini fark edince sustu. Fazilet birine bakıyordu. Dönüp kime baktığını anlamaya çalıştı. Merdivenlerde durup sohbet eden iki kişiden başkasını göremedi. Adamlardan biri yaşlıca, kelli felli bir adamdı. Hararetle bir şeyler anlatıyordu. Diğeri ise uzun boylu, siyah, uzun saçlı genç bir adamdı. Ali'yi rahatsız eden de o oldu. Yakışıklı biriydi. Üzerindeki takım elbisenin özel bir elden çıktığı, terzilik bilgisi olmayan biri tarafından bile kolayca anlaşılabilirdi. Sa- kin bir şekilde yaşlı adamın anlattıklarını dinliyor, başıyla onaylıyordu.

Ali dönüp tekrar Fazilet'e bakınca iyice sinirlendi. Fazilet gözlerini dahi kırpmadan adamlardan genç olana bakıyordu. Acaba okuldan arkadaşı olabilir miydi? Ya da bir tanıdığı erkek arkadaşıydı belki. Daha da kötüsü, Fazilet'in eski bir arkadaşı olabilir miydi? Dayanamadı.

"Eğer beni kıskandırmaya çalışıyorsan, tebrik ederim, basardın," dedi, kollarını kavuşturup suratını asarken. Ancak bir iki saniye bekledikten sonra ses gelmeyince daha da sinirlendi. "Fazilet, ne yapıyorsun Allah aşkına?"

Fazilet yavaşça gözlerini eşine çevirdi. Derin bir uykudan uyan-mışçasına şaşkın bakıyordu. Bir bocalama yaşadığı ifadesinden anlaşılabilirdi. "Ne oldu Ali?"

"Ne mi oldu? Hayatım tadımı kaçırmaya mı çalışıyorsun?"

179

Hakan Yel

Fazilet'in şaşkınlığı devam ediyordu. "Vallahi farkında değilim, neden böyle sinirlisin?"

Ali, o an Fazilet'in gerçekten doğru söylediğini fark etti. Ne yaptığını algılayamamıştı. Dönüp tekrar adama baktı. Hâlâ konuşuyorlardı. İkisinin de görüntülerim inceleyerek hafızasına kaydetti. Sonra da Fazi-let'e, "Şu adama uzun uzun baktın, farkında değil misin?" diye sordu.

Fazilet, adama baktı. Yeniden dalgınlaşıyordu. "Bu adama ne diye bakayım ki?"

Ali dikkatlice izledi eşini. Ondandır bir şeyler saklıyor olabilir miydi? Hayır, Fazilet asla böyle bir davranışta bulunmazdı. O halde neler oluyordu?

Fazilet'i kolundan hafifçe sarstı. "Hayatım, lütfen kendine gel!"

Fazilet tekrar derin bir uykudan uyanır gibi mimikler yaptı. Eli başına gitti. "Ali ne oluyor anlamadım."

"Adamı tanıyor musun?" diye sordu Ali, kıskançlığı yerini endişeye bırakmıştı.

"Hayır, ama çok tuhaf... Bir yanım kesinlikle tanımadığımı söylü-yorken, diğer yanım adamı çocukluğumdan beri tanıdığımı yemin edebilir."

Ali dönüp tekrar merdivendeki adamlara baktı. Dışarı çıkmışlardı. Belki de o kadar büyütülecek bir konu değildi. Herkes bu tip durumlar yaşardı. En iyisi hiçbir sorun yokmuş gibi davranıp gecenin keyfini çıkarmaktı.

"Hayatım iyi misin? Dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu Fazi-let'e. Şimdi sesi daha sakın çıkıyordu. "Yok, boş ver dışarı çıkmayı. Ne güzel söylüyorlar değil mi?"

Sonunda normale dönüyorlardı. Ali de konuyu uzatmamaya karar verdi. Ancak, adamı hafızasına kaydetmişti. Salonun güzelliğinden, sanatçıların kıyafetlerinden söz ettiler bir süre daha.

180

Lokanta

İkinci bölümün başlayacağını duyuran gong sesi dışarıda yankılanınca, Ali göz ucuyla uzun boylu esmer adamın tekrar salona girişini izledi. Adamı tekrar boydan boya inceledi. Nereye oturduğuna baktı. Yanındakileri inceledi. Işıklar kararınca da dikkatini sahneye verdi.

Konser bitiminde, otomobile yürürken, Fazilet kendisini yorgun hissettiğini söylemişti. Yol boyunca tek kelime konuşmadılar. Ali, eşinin hareketlerini takip ediyor, olağandışı bir durum olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Yol her zamankinden uzun gelmişti Ali'ye. Bir yandan trafiği kollarken diğer yandan da konser salonunda gördükleri adamın tipini tekrar hatırlamaya çalışıyordu.

İçinde kötü hisler vardı...

181

Hakan Yel

22

İstanbul Rumelihisarı

MART

Eski Rumelihisan vapur iskelesinde bulunan İskele Balık Lokantası, sakın bir öğlen yemeği servisindeydi. Lokanta, Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün hemen altında bulunduğu için insanı etkileyen bir Boğaz manzarası vardı. Abartıdan uzak dekorasyonu, müşterilerine sunduğu yemeklerin lezzetleriyle tezat oluşturuyordu. Hafta içi olduğu için salonda birkaç masaya servis veriliyordu. Cam kenarında öğlen sohbetine dalmış hanımlar gürültülü bir şekilde yemek yiyorlardı. Ortadaki masalardan birinde, metresiyle gözlerden uzak bir yemek isteyen yaşlı bir adam, biraz uzaklarında da dört kişilik bir işadamı grubu hayatlarından memnun, manzaranın keyfini sürerek yemeklerine devam ediyorlardı.

Ancak, masalardan biri diğerlerinden oldukça uzakta kurulmuştu. Bu masada oturan dört adam, takım elbiseleri, memur modeli tıraş edilmiş saçlarıyla devlet görevlileri olduklarını belli ediyorlardı. Fısıfısı bir şeyler konuşuyorlar, garsonlardan biri masaya servise geldiğinde ya susuyorlar ya da balıkların lezzetini övüyorlardı. Takım

182

Lokanta

elbiseli, kır saçlı, dinç görünümlü bir adamın masaya gelmesiyle sohbetleri tekrar bölündü.

"Nasılsın Haydar Bey?"

"Hoş geldiniz, Fahri Bey. Teşekkür ederim. Uzun zaman oldu sizi göremedik. Merak etmiştik valla, çok sevindik."

"Biliyorsun, memur maaşıyla böyle mekânlara sık gelmek mümkün değil."

"Rica ederim, dilediğiniz zaman gelin, şeref verirsiniz."

"Sağ olasın Haydar Bey. Sen de bir çayımızı içmeye gelmedin ama?"

"İşten başımızı kaldıramadık bir türlü beyefendi. Bir arzunuz var mı?"

"Her şey çok güzel, arkadaşlar bize iyi bakıyorlar. Sağ olun var olun," dedi Fahri Tulgar.

"O zaman afiyet olsun!"

Masadakiler bu konuşmayı ilgiyle dinlemişti. Uzaklaşmakta olan adamın arkasından bakıyorlardı.

Fahri Tulgar da adamın arkasından bakarken anlatmaya başladı. "Haydar Bey'dir bu. Gerçekten beydir, beyefendidir. Buranın patronudur, ama garsonlardan daha fazla ilgilenir misafirleriyle. Beni yıllardır tanır.

Yıllardır davet ederim çaya, nezaketle reddeder. Başkası olsa üstüme atlar, benle dostluğunu sağda solda fiyaka için kullanırdı, ama o buna tenezzül etmez. Mesafeyi hep korur. İşine âşık, başka bir adamdır. Tanıyın beyler bu adamı. İstanbul'da bu hamurla yoğrulmuşlardan çok az kaldı. Geçen yıl ehliyetini değiştirmeye gelmiş, sıraya girmiş evrak vermek için. İstese bana uğrardı, ehliyeti o çayını içerken ayağına gelirdi, ama yapmaz. Yapmamış. Bizim memurlardan biri

183

Hakan Yel

tanımış, bana haber verdi. Rahatsız olur diye ses etmedim. Başka adamdır işte."

Sustu, masaya dönüp dinleyenlere baktı. "Neyse... Konumuza dö nelim." Ardından etraftakilerin duymasını istemediğinden biraz ön doğru eğildi. Diğerleri de kulak kesilince anlatmaya devam etti.

"Yukardan baskı arttıkça artıyor. Herkes bizim beceriksizliğimizi konuşuyor. Gazeteler, televizyonlar bizimle alay ediyor. Ne yaparsanız bir an önce yapın çocuklar."

Ali masadaki diğer iki meslektaşına baktı. Cevap vermeye niyetleri olmadığını görünce de konuşmaya karar verdi. "Amirim, hiçbir iz bırakmıyorlar. Elimizden geleni yapıyoruz, ama sanki hayaletlerle karşı karşıyayız."

Fahri Tulgar itiraz etti. "Ama hayaletlerin cinayet işlemeyeceğini hepimiz biliyoruz, öyle değil mi?"

Diğer iki komiser bu imayı başlarıyla onayladılar. Nedense Ali, diğerleri gibi bu fikri onaylayamamıştı. Aklının bir yanı bunun buz gibi bir gerçek olduğunu söylerken, diğer yanı önce Fazilet'in yaşadıklarını açıklamasını istiyordu.

"Öyleyse geriye hangi ihtimal kalıyor? Ben cevaplayayım isterseniz; bu cinayetler polisin içinde birileri tarafından gerçekleştiriliyor! Başka bir açıklaması olamaz. Bu kadar cinayet işlenecek ve hiçbir iz bırakılmayacak. Mümkün değil."

Fahri Tulgar'ın tezini bu kez masadakilerin hepsi başlarını yavaşça sallayarak onayladılar. Öyle ya sıradan birileri bu kadar becerikli olamazdı.

"Daha da kötüsü geliyor aklıma!" dedi amir.

Diğerleri daha kötüsünün ne olabileceğini düşündüler bir an. Ortak fikirleri iyi bir olasılıktan söz edilmediği idi.

184

Lokanta

"Bence istihbarattan birileri bu işi organize ediyor! Yukarıdakiler de böyle düşünüyor. Bu kadar hatasız işleri, sıradan polisler yapamaz, hele öyle birkaç şehirde birden hiç yapamaz. Dolayısıyla bu ihtimal benim için şu anda en ciddiye alınacak ihtimal."

"Peki, neden amirim?" diye atıldı masadakilerden biri.

Fahri Tulgar, garsonun yanlarına gelmesiyle sustu. Salataya takviye gelmişti. Balığından büyük bir parçayı çatalına alırken babacan sesiyle, "Beyler, hadi bakalım balığı soğutmayın," dedi.

Masadakiler birkaç dakika boyunca hiç konuşmadılar. Çatallar birer ikişer, balıkların üzerine inip kalkıyor, arada küçük tabaklardaki mezelere saldırıyorlardı. İçki içmemelerine rağmen, lokantanın meşhur mezelerine çala kaşık girişmişlerdi.

Bir süre sonra amir, geriye yaslanıp kaldığı yerden kısık bir sesle devam etti. "Hep beraber durumu özetleyelim isterseniz; on altı cinayet işlendi, üçünde cesetlerin kimliği ortaya çıkarılmadı, ama eminim ki onlar da diğerleri gibi tecavüz, fiili livada, küçük çocukları taciz suçlarından sabıkalıydı. Bu on üç cinayetin maktulleri ortaya çıktığında aileleri bile seslerini çıkaramadı. Çünkü hiç kimse, en yakın akrabası dahi olsa bir sapığı savunmaz. Doğru mu?"

Hepsi birden yavaşça, "Doğru!" dediler.

Amir saptamalarının onaylanmasından memnun bir şekilde sözüne devam etti. "Dolayısıyla kamu vicdanı cinayetleri onayladı. Hatta bir kahraman yarattılar. Ha, bu kahraman hikâyesini kimi ciddiye aldı, kimi pek iplemedi, ama sonuç değişmedi. Bir kahraman yarattılar. Peki, bu işten kim zarar etti? Kimin varlığı, işlevi tartışmaya açıldı? Kimin beceriksizliği, sisteminin kokuşmuşluğu iddiaları ortaya atıldı?"

Masadakiler cevap vermek istemediler. Konuşmayı amirin sürdürmesi işlerine gelmişti. Soran bakışlarıyla cevabı beklediler. Nite-

Hakan Yel

kim cevap gecikmedi. Fahri Tulgar dişlerinin arasından bir kelimeyi tıslar gibi çıkardı. "Polisin!"

Bu saptama da diğerleri gibi sessizce onaylandı. Garsonlardan ikisinin masaya yanaşmasıyla hemen konuyu değiştirdiler. Amir, boşları toplamaya başlayan garsona, "Sağ olasin iki gözüm. Bir de bize tatlı bir şeyler aliver bakalım," dedi.

"Emredersiniz beyefendi. Kahve alır mısınız?"

Garsonun sorusunu masaya tekrar etti amir. "Bak bu balığın üzerine tatlı, onun üzerine de Türk kahvesi iyi gider, değil mi arkadaşlar?"

"Çok iyi olur amirim," dedi Ali.

Diğerlerinin de onaylamasıyla kahve siparişleri de verilmiş oldu. Garsonlar masadan çekilince konuşmaya devam ettiler.

"Evet, bu işten kârlı çıkacak tek taraf istihbaratçılardır. Polisin güç kaybetmesiyle meydan onlara kalacak, istedikleri gibi at koşturacaklar. Yukardakiler de benim gibi düşünüyor. Bu nedenle bir şüpheli bulmamızı istiyorlar."

Ali elinde olmadan söylendi. "Keşke o kadar kolay olsa."

Amir kaşlarını kaldırarak sordu. "Zor mu geldi?" Bir iki saniye Ali'den gelecek cevabı kıvrınmasına aldırmadan bekledikten sonra da ekledi. "Daha zoru var; bulacağınız adamı tutuklamanızı ya da gözaltına almanızı istemiyorlar!"

Ali bir an yediği balığın midesinde oynadığını sandı. Yüzünü buruşturarak amirin söyleyeceklerini bekledi.

"Sorgusuz sualsiz ortadan kaldıracamız! Hem de mümkün merteye gürültü çıkararak."

Ali yapılması isteneni anladı. Yukarıdakiler için yönünü çizmişlerdi. Bir şüpheli, silahlı çatışmaya sokulacak, çatışma uzatılacak, mu-

186

Lokanta

habirler olay yerine çağrılacak, canlı yayınlarla propaganda yapılacak-tı. Böylece cinayetleri işleyenlere gözdağı verilecekti. En azından bunun gerçekleşeceği düşünülmüştü. Polis, acımasızlığını gösterecek, geçici bir süre için de olsa kendinden alınan toplum sempatisi geri kazanılacaktı.

Tatlıların kahveyle birlikte masaya gelmesiyle küçük gruba sessizlik hâkim oldu. Tatlılar dayanılmazdı, ama duydukları, üç ekip başının da canını sıkıyordu. İsteksizce kaşıklarını tatlılara götürüp getirmeye başladılar. Fahri Tulgar bir sigara yakıp kahvesinden küçük bir yudum aldı. Türk kahvesinin tadı oldukça doyurucuydu. Birkaç saniye gözlerini kapattı. Ardından masadakilerin ne düşündüğünü çözmeye çalıştı. Ortamı yumuşatması gerektiğini hissetti.

"Gerçi benim için pahalı bir iddia oldu, ama Beşiktaş'a canım feda. Galatasaray'ın da top oynayacağı tuttu."

Ali zoraki gülümsedi. Ağzındaki lokmayı yutunca da cevap verdi. "Ben size iddiaya girmeyin dedim amirim, beni dinlemediniz. Sergen sakat olmasaydı ben de iddiaya dahil olacaktım, ama tahmin ettim olacakları."

Amir omuz silkti. "Boş ver, bu da ömürden bir yaprak hatıra işte. Yanımıza kâr kalsın," dedi. Sonra da endişeyle, "Aman yengenizin yanında ağzınızdan kaçırmayın, vallahi yakar beni," diye ekledi.

Masadakiler gülüşüler. Kahveleri bitirdikten sonra, hesabı istediler. Haydar Bey her zamanki gibi yemek tutarını memur işine uydurmuştu. Fahri Tulgar bu ikramın altında kalmak istemedi. Kendince bir rakam bulup gelen hesapla arasındaki farkı garsonlara bahşiş olarak bıraktı. Lokantadan çıktıklarında, otomobillere dağılmadan tince amirin işaretiyle yaklaştılar.

187

Hakan Yel

Fahri Tulgar kararlı bir sesle, "Emirler kesin! İki hafta vaktimiz var arkadaşlar. Allah kolaylık versin," dedi ve korumasının açık tuttuğu kapıdan makam otomobiline bindi.

Ali diğerleriyle vedalaşıp otomobiline bindiğinde aklında tek bir düşünce vardı. Olaylar tamamen kontrolden çıkmak üzereydi. Söz konusu cinayetler artık sıradan vakaları geride bırakmıştı. Bunu düşününce içindeki sıkıntı daha da büyüdü.

Oyunun kuralları değişiyordu...

188

Lokanta

23

İstanbul Nişantaşı

MART

Kuzey Aral, ilkbaharı müjdeleyen harika bir gün olmasına rağmen sıkıntıyla vitrinleri dolaşıyordu. Onu huzursuz eden hediye almaya çıkmış olmaktı. Âşık olmadığı kadınlara ne alacağını araştırırken müthiş zorlanıyordu. Hediyesinin sınırlarını iyi çizmeliydi. İşine gelmeyen bir mesaj taşımamasını istemiyordu. Ne fazla duygusal, ne fazla soğuk olmalıydı. Kıymet verdiğini göstermeli ancak asla erkek arka-daşınmkinden daha fazla dikkat çekmemeliydi. Kitap mı alsaydı acaba? Ama bu çok klasik olacaktı. Ancak aptalın biri bir kadına doğum gününde kitap hediye edebilirdi ya da bile bile kadına itici gelmek isteyen biri. Tabi maddi yetersizlikler de bahane olabilirdi, ama bu ihtimal kendisi için söz konusu olamazdı.

Bir iç giyim mağazasının önüne geldiğini fark etti. Vitrinde duran rengârenk dantellere baktı. İç geçirdi. Sevgiliye özel günler haricinde, sadece sıradan günlere heyecan katmak için alınacak çamaşırlar. Jes-sica geldi aklına. Özlediğini hissedince canı sıkıldı. Çeşme'de olmanın hafifliğini, rahatlığını özledi. Bakışlarını çamaşırlardan kaçırıp yürümeye devam etti. Jess'i aklından çıkarmaya çalışırken, aklına geçen

189

Hakan Yel

gün konserde kendisine bakan kadın geldi. Yanındaki adama aldırmadan gözlerini kendisine dikmişti. Kim olduğunu çıkaramamıştı. Adam da durumdan rahatsız olduğunu bakışlarıyla belli etmişti. Kuzey her ihtimale karşı her ikisini de hafızasına not etmişti.

Dalgin bir şekilde yürürken, bir spor mağazasının önüne geldi. Vitrinde envai çeşit spor ayakkabıları vardı. Aralarında beyaz olana takıldı gözleri. Jess'in çalışırken giydiği ayakkabılara benziyordu. Bir ayakkabı bile hâlâ onu hatırlatıyorsa yandığının resmidir, diye düşündü.

Etrafına bakındı. "Bir hediye seçmek bu kadar sıkıntı vermemeli," diye söylendi. Caddede dolaşan insanlara baktı. Herkes bir yerlere yürüyordu. Bir an önce bu hediye faslını sona erdirmeye karar verdi. Meltem'i severdi, ama ona doğum günü hediyesi almanın bir işkence haline dönmesine de izin vermeyecekti. Yürümeye devam etti. Az ilerideki ünlü mağazayı görünce rahatladı. Hediye için doğru adresi bulmuştu.

Mağazanın büyük ve etkileyici kapısından içeri girince, bir görevliye sorununu kısaca anlatıp nereye bakması gerektiğini sordu. Görevli, ne sorulduğunu anlamış bir ifadeyle gülümseyerek onu bir üst kata yönlendirdi. Ferah merdivenlerden çıkarken birazdan bu işkencenin sona ereceğini hissediyordu. Kata vardığında etrafına bakındı. Burada aradığını bulabilirdi. Birkaç müşteri sessiz bir şekilde reyonları dolaşıyordu.

"Hoş geldiniz!"

Berrak bir kadın sesiydi. Kim olduğunu görmek için arkasını döndü. Uzun boylu, röfleyle renklendirilmiş, düzgün bir topuzla toplanmış saçlar, dikkatle biçimlendirilmiş kaşlar, kendisinininki kadar kara bir çift göz, çıkık elmacık kemikleri, etli ve keskin çizgisi olan du~

190

Lokanta

daklar, burnun hemen yanında biri daha belirgin iki küçük ben, ince bir boyun, dengeli hatlar, personel üniformasını kendine yakıştıracak kadar asil bir duruş. Düzgün bacakların altında rahatlığı hedefleyen, ama kaliteyi de gösteren bir çift siyah deriden topuksuz ayakkabı.

Genç kız, düzgün ve doğal dişlerini gösteren bir gülümsemeyle, "Yardım ister misiniz?" diye sordu.

Kuzey Aral bir kadından hoşlandığı zamanı bilirdi. İlk görüşte etkilenmeye inanırdı. Uygun ruhların karşılaştıklarında bir tür enerji yarattıklarını düşünüyordu. İnsanı dengeleyen bir enerjydi bu. Ne için orada olduğu aklına geldi, düşüncelerinden sıyrıldı. Kıza bakmaya biraz daha devam ederse, kur yaptığını sanacaktı. Böyle bir yanlış anlamaya yol açmamak için dikkatini toplayıp ciddi bir ses tonuyla cevap verdi.

"Özür dilerim. Belki siz yardımcı olabilirsiniz. Bir arkadaşşıma hediye bakıyordum da."

"Bay, bayan?"

"Bayan."

"Yardım etmeye çalışayım. Nasıl bir hediye düşünöyorsunuz?"

"Sevgilisinin vereceğinden daha sönük, ama değerli bir hediye istiyorum. Arkadaşım otuzuncu yaş gününü kutluyor."

"Peki, bakalım hangi seçeneklerimiz var? Lütfen beni izler misiniz?"

"Tabi."

Kuzey, önünde ilerleyen genç kadının yürüyüşünü inceledi bir an. Kendine güvenen dengeli bir adımlama tekniğı vardı. Saçları parlak ve canlıydı. Bir reyonun önünde durdular. Satış danışmanı rafta dizili kutulardan birini alıp cam tezgâhın üzerine koydu, açmaya başladı. Kuzey marifetli elleri inceledi. Dikkatli sürölmüş parlaticı ve biçimli

191

Hakan Yel

tırnaklar, kişisel bakımı önemsediniğini işaret ediyordu. Saten görüntü sünde bir cildi vardı. Satış danışmanı olmak için fazla güzel, diye dü şündü. Adını koyamadığı bir heyecan hissetti. Kızın bunu anlamasını istemediğinden hediye arama işine odaklanmaya çalıştı. Beceremedi. Göğüs kısmındaki isimliğeye baktı; Ege Rengin. Elinde olmadan gülümseyip başını iki yana salladı.

"Yanlış bir seçim mi?"

Genç kadın bu gülümsemeye göstermeye çalıştığı ürünün yol açtığını sanmıştı. Kuzey suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi geveledi. "Yok... yani bir an... ben..." Sustu. Bakışlarda hafif bir küçümseme hissedince, açıklama yapmak zorunda olduğunu anladı.

"Ben adınızı okudum isimlikten. Değişik geldi. Yani biraz dikkat çekici diyebiliriz."

Ege, kaşlarını kaldırıp küçümser bir ifadeyle, "Dikkat çekici öyle mi?" diye sordu.

"Hayır, öyle demek istemedim. Çok akılda kalan, güzel bir isim | sadece."

"Peki, o zaman sizi güldüren ne?"

Konuşma Kuzey'in istemediğı bir yöne gidiyordu. Kendisini gülünç buldu. Daha açık davranmalıydı.

"Bakın, yalnızca hoşuma gittiğı için elimde olmadan gülümsedim. Özür dilerim. Çok yakın geldi. Çok şairane bir isim."

Ege, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Adam gerçekten üzölmüş görünüyordu. Belki de çoğı zaman olduğu gibi alınganlık yapıyordu. Müşteriyi azarlamanın ne yeri ydi, ne de zamanı. Sedef Hanım her an onu görebilir ve zor durumda kalabilirdi. Uzun etmemeye karar verdi.

"Rica ederim. Bu bluz ne dersiniz?"

192

Lokanta

Kuzey kutudan çıkan bluzla bakmadı bile. Kendisini kötü hissetmişti. Bir an önce hediye y alıp çıkmak istiyordu, aceleyle cevapladı. "Tamam. Alıyorum. Kasaya gideyim öyle değil mi?"

Ege sinirlendi birden. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu? Damarı tuttu. Hızlı bir hareketle bluzu alıp arkasına sakladı. "Bluz ne renkti söyler misiniz?"

Kuzey şaşırıldı. Bir gülümsemenin bu kadar pahalıya patlayacağı aklına gelmezdi. Yüzüne kan hücum ettiğini hissedebiliyordu. Kız çingâr çıkaracaktı, belli olmuştu. İçeri girdiğine pişmandı, ama iş işten geçmişti. "Ne yapıyorsunuz? Ben bluzu almak istiyorum."

Ege ısrarlıydı. Kaşları çatılmış dik bakıyordu. Soruyu daha kararlı bir sesle yineledi. "Bluzun rengini söylemenizi istiyorum, lütfen?"

"Ben... Bilemiyorum. Ne önemi var ki?"

"Rengine bile bakmadınız, neden almak istiyorsunuz?"

İşte şimdi baltayı taşa vurduk, hatun deli çıktı, diye düşündü Kuzey. Ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. "Peki," diyebilirdi. "Kalsın o zaman." Panik içinde geri döndü. Birkaç adım atmıştı ki, "Anneannemdi adımı koyan!" dedi Ege biraz da yüksek sesle. Yakınlarında kimsenin olmaması büyük şanstı.

Kuzey durdu, geri döndü. Genç kızın pişman ifadesini görünce tekrar yanına gitti. "Ben ileri gittim. Anlamsızdı, kabul ediyorum. Üzgünüm."

"Tamam, benim yaptığım da doğru değil. Ben de üzgünüm."

Kuzey gülümseyerek, "Tamam o zaman. Unutalım gitsin. Şu hediye işini halletmeyi tekrar deneyelim," dedi.

Ege'nin beklediği sözlerdi. Hiçbir gerginlik olmamış gibi tekrar bluza odaklandı. "Bence bu yeterli ve doğru bir hediye," diye neşeyle fikrini belirtti.

"Öyle mi dersiniz? Abartmış olmam değil mi?"

193

F:13

Hakan Yel

"Yok, bu iyi bir hediye bence."

"Tamam, alıyorum. Güzel bir hediye paketi yapabilir misiniz?"

"Elbette."

Kısa bir an sessizce bakiştılar. Bu bakışma ikisini de heyecanlandığı gibi aynı zamanda utandırıyordu. Kuzey, damarlarındaki kanın daha hızlı aktığını hissetti. Etkileniyordu. Bir an önce uzaklaşmalıydı.

"Sanırım bana bir fiş vereceksiniz."

Ege cam tezgâhın üzerinde duran kalemle fiş koçanını cevap vere meden aldı, kısa bir karalamadan sonra, bir yaprağı koparıp Kuzeye uzattı. "İşte fişiniz!"

Kuzey fişi aldıktan sonra gitmek için hareketlendi. "Teşekkür ederim, Ege Hanım."

"Rica ederim..."

Yapacak bir şey yoktu, gülümseyip merdivenlere doğru ilerledi. İçinden bir ses, bu kıızı tanıması gerektiğini söylüyordu. Çok tanıdık gelmişti. Sanki benzerini görmüş gibi. Birden geri döndü, Ege bir yandan bluzun kutusunu toplamaya çalışırken diğer yandan da göz ucuyla onu takip ediyordu. Kuzey, geri döndüğünü gören kızın yüzüne yayılan gülümsemeyi görünce, doğru bir hareket yaptığını anladı.

"Ben size adımı söylemeyi unuttum. Benim adım Kuzey... Kuzey Aral!"

Ege gülümseyerek elini uzattı. "Sizin isminiz daha dikkat çekiciymiş Kuzey Bey."

Tokalaştıklarında kızıdan gelen pozitif enerjiyi hissetti Kuzey. Cesaretini toplayıp sordu.

"Ege, seni akşam yemeğine davet etsem, haddimi aşmış mı olurum?"

Ege dudağını ısırıp usulca. Şaşırmıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Görülür ya da duyulursa işinden olabilirdi. Bu olumsuz düşünce bile

194

Lokanta

kalp atışlarının hızlanmasını engelleyemiyordu. Denemek istediğine karar verdi. "Yok, hayır. Sanırım bunu ben de istiyorum," diyebilirdi.

"Tamam, kaçta çıkıyorsun?"

"Bugün olmaz, aileme söylemem gerekiyor. Merak ederler. Yarın akşam yapalım, saat yedide Saray Muhallebicesi'nde buluşalım."

"Oldu o zaman. Yarın görüşmek üzere. Çok sevindim tanıştığımıza," dedi Kuzey. Konuşmayı uzatıp kıızı zor durumda bırakmak istemiyordu. Ege'nin cevap vermek yerine gülümsemesi üzerine başıyla hafif bir selam verip kasaya gitmek üzere geri döndü.

İç, Jessica'dan beri böyle kıpır kıpır olmamıştı. Bu kadarını hissetmek bile ona yetiyordu. Mutlulukla gülümsedi ve Tanrı'ya şükretti...

Hakan Yel

24

İstanbul Sariye

MART

"Ben çıkıyorum hayatım."

"Tamam, ee öpmeden mi gidiyorsun?"

"Özür dilerim."

II.....II

"Pelin nerde?"

"Biraz ateşi vardı, uyandırmadım. Gitmesin bugün de dinlensin bari, teyzemi o da görmek istiyordu."

"Selam söyle Nuray Teyze'ye, keşke yatıya kalsaydı ben de görürdüm. Neyse Pelin'i benim yerime öp, e mi?"

"Tamam, hadi Allah kolaylık versin."

Ali otomobile binip hareket ettiğinde, dikiz aynasından mutfak balkonundan el sallayan Fazilet'i gördü. Elinde olmadan gülümsedi. Derin bir nefes alıp verdi, ardından da gaza biraz daha bastı. Mecidi-yeköy'e kadar kafasında onlarca düşünce savruldu durdu. Bu cinayetleri kimin işlediğini merak etse de ama asıl merak ettiği Fazilet'in bu cinayetleri nasıl hissedebildiği idi. İstihbaratçıların bu kadar cüretkâr davranamayacaklarını düşündü. Bir cinayet işleyebilirlerdi, ama on al-

196

Lokanta

tı cinayeti iki aya sığdırmak, onların tarzına uymayacak kadar hızlı ve karmaşıktı.

Öte yandan, bu işin arkasında gözü kara bir manyak bulmaktansa kötü niyetli istihbaratçıları görmeyi tercih ederdi. Her iki halde de sorumluları yakaladığında ne yapabileceğini düşündü. Eğer gerçekten istihbarattan birileri cinayetlerin sorumlusuysa, o adamları korkutmak gibi bir ihtimal yoktu. Bu cinayetler için en az dört beş kişilik bir ekip kurulmuş olmalıydı. Büyük olasılıkla ekiptekilerden hiçbiri istihbaratçı çıkmayacaktı. Adamların tamamı, gerçekten de hapisanede cezasını çeken ağır cezalı suçlular olmalıydı. İstihbaratçılar hiçbir zaman ellerini ateşe sokmazlardı. Hatta maşayı tutmak için bile maşa kullanırlardı.

Böyle bir büyük kumpas kurulduysa, muhtemel hedeflerden biri kendi olabilirdi. Cinayetlerle ilgili birleştirilmiş dosyayı araştıran sorumlu komiser olduğuna göre, bu ihtimal pek de gerçek dışı sayılmazdı. Herhangi bir şekilde oyunu kuranların ulaşılmasını istemediği bir bilgiye ulaşırsa anında bir numaralı hedef olacaktı. Komplo teorisi yaratmaya başlıyordu. Başını bu fikirle alay edermiş gibi iki yana salladı.

Biraz daha düşününce bu ihtimalin gerçek olabileceğini kanıksadı. Kendisi böyle bir kumpas kursa, işgüzar bir komiserin tuzağı bozmasına göz yummazdı. Adamların elindeki imkânları düşününce ür-perdi. Böylesine güçlü suçlularla karşılaşmayı ummuyordu. İçinde bulunduğu sistemde tehlikede olduğunu bilmek, aşırı güvensizlik hissetmesine neden oldu. Yukarıdakiler için ne ifade ediyordu? Cevabı bulmak zor olmadı; hiçbir şey...

Alt tarafı binlerce polisten biriydi. Oyundaki piyonlardan birinin eksilmesi kodamanları hiç etkilemezdi. Onlar oyunun sahipleriydi. Konser gecesi Muzaffer'den gelen telefonu hatırladı. Kendisini dinle-

197

Hakan Yel

meye almış olabilirlerdi. Birden, ilk günden beri çok uzakta görünen suçluları, telefonun içindeymişçesine yakında hissetti. Gayri ihtiyari eli silahına gitti. Sert kabzayı parmaklarının ucunda hissedince rahatladı. Eskiler doğru söylüyordu; polis tek dostu silahıydı. O an karar verdi. Daha dikkatli davranacak, emin olana kadar her bilgiyi paylaşmayacaktı. Tabi kendisi kadar Muzaffer de tehlike altındaydı. Onu da uyarması gerekiyordu.

Maslakta trafik lambasında durduğunda diğer otomobillerden daha önde olduğunu fark etti. Karşıdan karşıya geçen yayalar, önünden geçerken ters ters bakıyor, söyleniyorlardı. Bir iki metre geriye gitmek için

vitesi takıp arkaya baktı. Hareket etmesi mümkün değildi. Arkadaki araç dibine kadar yanaşmış, onu adeta ileri itmiş gibi duruyordu. Tekrar önüne döndü.

Birden dizleri kesildi. Aklına gelen düşünceyle dondu kaldı. Ya bu araştırmada gereğinden fazla ileri gittilerse? Ya herkesten bir adım ileride duruyorlarsa? İçinde kötü hisler vardı. Gittikçe parano-yaklaşıyordu. Yeşil lambanın yanmasıyla adeta ok gibi yerinden fırladı. Daireye bir an önce ulaşip bildiklerini Muzaffer'e anlatmalıydı. Belki de dairede konuşmak doğru olmazdı. Öğlene kadar bekleyip yemek için dışarı çıktıklarında durumu açıklaması daha akıllıca olacaktı.

Fazilet ocakta pişen etin altını iyice kıstı. Et kokusundan tiksiniyordu. Yüzünü buruşturup kokunun daha hızlı dağılması için ocak üstündeki havalandırmayı son kademeye getirdi. Tencereden çıkan buhara bu da yeterli gelmemişti. Kokunun eve yayılmasını önlemek için balkon kapısını hafifçe açık bıraktı. Ardından, yemek pişirmek için malzemeleri hazırladığı küçük masanın üzerini temizlemeye girişti. Mutfakta dağınıklıktan nefret ederdi.

İşini bitirince su ısıtıcının düğmesine bastı. Kendisine biraz vakit ayıracak, kahve içip televizyon keyfi yapacaktı. Çalışmadığı günlerde,;

198

Lokanta

ev işinin arasında vakit ayırıp kadın programlarından birini seyretmeye bayılıyordu. Bazen ev kadınlığının iş kadınlığından daha zevkli olduğunu düşünürdü. Ona göre ev kadınları, kadınlığı gerçek anlamıyla yaşayan şanslı insanlardı.

Küçükken annesinin misafirlerini ağırlamasını hayranlıkla seyreder, ona özenirdi. Eşlerini işe, çocuklarını okula gönderen kadınlar, yalnız kaldıkları vakitlerde kendi hayatlarına dalıyorlardı. Her ne kadar ev işleriyle yoğrulsalar da sonu gelmeyen sohbetler, heyecanlı dedikodular, çaylar, envai çeşit tatlılar tuzlular, misafirlikler, gezip tozmalar, iyi insanlarla dolu günler vardı hayatlarında.

Kahvesiyle birlikte oturma odasına geçtiğinde aklında bu düşünceler vardı. Televizyonu açarak karşısındaki koltuğa oturdu, ayaklarını da sehpaye uzattı.

Kahveyi soğuması için sehpaye bırakıp arkasına yaslanınca, uzaktan kumanda cihazıyla kanalları karıştırmaya başladı. Kadınların bir ünlü hakkında tartıştığı programı görünce, kumandayı yanına bıraktı.

Tam ekrana odaklanırken, ağzına bastırılan pis ve büyük elin keskin izmarit kokusu, bayılmadan önce zihnine alabildiği son iz oldu...

199

Hakan Yel

25

İstanbul Gayrettepe

MART

Ali öğleni zor etti. İçinde büyük bir sıkıntı vardı. Ne olduğunu adlandıramadığı derin bir sıkışma. Sabah aklına düşen korkuları bir türlü içinden atamıyordu. Tehlikenin bu kadar yakınında olduğunu şimdiye kadar fark edememesi çok garipti. Birdenbire bu kadar heyecan yapması da normal değildi. Herhalde ilk cinayetten beri içimde birikti, diye düşündü. Muzaffer'e yemeği dışarıda yemek istediğini, canının döner çektiğini, Beşiktaş'a Karadeniz dönercisine gitmeyi düşündüğünü söylemişti. O da her zamanki gibi, kendisine yemek ısmarlaması halinde Ali'ye eşlik edeceğini söylemişti.

Sonunda beraber ana binadan çıkıp park yerine yürüdüler. Otomobile binene kadar hafta sonu oynanan maçlardan söz ettiler. Ali otomobilde konuşmanın da iyi bir fikir olmadığını düşünmüştü. Gittikçe daha fazla kuşkuya batıyordu. Bu nedenle lokantaya kadar beklemeye karar verdi.

Dönerciye vardıklarında birinci kata çıkıp pencere yanındaki iki kişilik küçük masaya yerleştiler. Garsona dönerleri sipariş ettikten sonra da konuşmaya başladılar. Ali kısaca amirin istihbaratçılarla ilgi-

200

Lokanta

li yukarıdan dinleyip aktardığı kuşkuğunu anlattı. Amir, bu bilgileri astlarıyla paylaşmamalarını kesin bir dille emretmişti, bu nedenle konu kesinlikle aralarında kalmalıydı. O güne kadar Muzaffer için olaylar sadece

esrarengiz bir seri katilin yaptıklarıydı. Üstelik basın her cinayeti bir efsane haline getirmesiyle suçluları yakalamaları daha da güçleşiyordu. Onun için faillerin yakalanamamasında basın da suçu vardı. Oysa şimdi hiç beklemediği bir ihtimal ortaya atılmıştı. Sistemin içinde yer almanın verdiği güven birden ortadan kaybolmuştu. Ali'nin içine yuvarlandığı kuşku çukuruna şimdi de Muzaffer düşüyordu.

Fısıldayarak konuşmaları garsonun da dikkatini çekmiş, yanlarına fazla sokulmamıştı. Söyleyecekleri bitince de sözünü, "İşte böyle!" diye bağladı Ali, arkasına yaslanırken.

Muzaffer'in ise akli karışmıştı, konuşmayı devam ettirmek istiyordu. Masaya daha fazla abanıp sesini yükseltmeden ortağına duyurmak istedi. "Eğer yukardakilerin tahmini doğruysa bu, cinayetlerle ilgili hiçbir ipucu bulamayışımızı da açıklıyor, öyle değil mi?"

Ali kuşkuyla cevap verdi. "Aslında orası hâlâ karışık benim için. Cinayetlerin hiçbirinde ateşli silah kullanmadılar. Gaziantep'te adamı karabibere gömdüler, Bodrum'da kılıçkılıyla çiğ balık yedirdiler, kurban kendi kendini öldürmüş oldu. Çoğunluğunu delici kesici aletlerle parçaladılar. Hep ispatı zor yöntemler seçtiler. Beni rahatsız eden bir başka nokta, cinayetleri işleyenlerin pervasız tutumlarıydı. Kimsenin kendilerini olay mahallerinde görmesinden çekinmediler. Saç teli, kumaş parçası, kepek, ayak izi gibi akla gelebilecek hiçbir şey yoktu. Olan da adli emanette kaybedildi.

"Üstelik diğer seri suç işleyenlerde görülen, iki olay arasına süre koyma eğilimi de bu seride görülmedi. Çünkü istihbaratçılar bu cina-

201

Hakan Yel

yetleri işlerken hiçbir iz bırakmayacaklarından emindiler. Öte yandan, bizimle oyun oynar gibi işaretler de bıraktılar. Yedikule'de cesedin üzerine mesaj yazdılar. Gaziantep'te öldürülen adamın orda bulunan oyuncak ayının, daha önce kurbanın tecavüz ettiği beş çocuktan birine ait olduğu ortaya çıktı. Bunun gibi yedi cinayette daha farklı izleri ortaya attılar. Sanki olayları birbirine bağlamak ister gibi. Yani, bir anlamda bizi peşlerinden sürüklediler."

"Sadece bir tek sonuca ulaşmamıza izin verdiler mi demek istiyorsun?"

"Evet... Maktullerin tamamı, en azından şimdilik, tecavüz suçlarıydı. Yani, hiç kimsenin acımayacağı, sempati duymayacağı insanlar... Dikkatli bir şekilde basına bilgi sızdırdılar. Birileri çıkmış da adalet dağıtıyor havası verdiler. Polisi boşa çıkarmaya çalıştılar. Yu-kardakiler, İstanbul'da geçen yıl polisle istihbaratçılar arasında yaşanan, mafya içindeki bağlantılarını kollama savaşının buna neden olduğunu düşünüyorlarmış."

"Hani şu 'Çakal' operasyonunda polisin ele geçirip sorguya aldığı, istihbaratçıların da, 'Adamımızdır,' diye saliverilmesi için baskı yaptığı iş adamı değil mi?"

"Evet, o olaydan sonra istihbarattaki kodamanlardan biri hem basın yoluyla, hem de el altından, yapılanları unutmayacaklarına dair üstü kapalı tehditler göndermişti. Uzun süre organize şubeyle istihbaratçılar arasında İstanbul'da kimin sözü geçecek kavgası yaşanmıştı."

"Ama son altı aydır ses seda çıkmadı," diye itiraz etti Muzaffer.

"Evet, öyle olsa da yukardakiler olayları söz konusu husumete bağlıyor. Bu noktada bir hamle yapmaları gerekiyor diye düşünüyorum. Ya bu işe bir son verecekler ya da kimsenin tahmin etmediği bir yöne götürecekler. Sonsuza kadar böyle sürdüremezler."

202

Lokanta

"Daha ileri gitmemize izin vermeyecekler yani, öyle mi?"

"Eğer onlar işletiyorsa bu cinayetleri, öyle olmalı," dedi Ali. Derin bir nefes aldı, sonra da sıkıntıyla geri verdi.

"Başka ihtimal var mı?"

"Açıkçası her zaman başka ihtimaller olduğuna inanırım. Böylesine sıradışı cinayetler bana pek normal gelmiyor. Yani, şu istihbaratçılar kurgusu doğruysa bile, neden bu kadar uğraştılar cinayetleri işlerken, orasını çözemedim. Kafam hayli karışık senin anlayacağı. Bir an için istihbaratçılar kurgusu gerçeğe çok yakın gelirken, bir soruyla uzaklaşıyorum bundan."

"Nedir o?"

"Cinayetlerde bir duygusallık var bana göre."

"Yapma abi, gözünü seveyim. Bunun neresi duygusal?"

"Bir adamın karabibere alerjisi olduğunu, bir başkasının balık kılıcı yutmaktan korktuğunu istihbaratçılar bilemez. Kayıtlarda olmayan bilgiler kullanılıyor. Yani kişiye özel dokunuşlar var. Öte yandan, çocuk koruma evindeki kurbanların sabıkası yoktu. Sadece çocukların ve kendilerinin bildiği bir taciz olayıydı."

Muzaffer sıkıntıyla geriye yaslandı. "Benim de kafam çok karıştı abi."

"Her durumda biz daha dikkatli davranacağız Muzaffer, tamam mı?"

"Tamam."

"Çünkü neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Üstelik fillerin savaşında da arada kalması en muhtemel kişiler biziz!"

Tam o sırada Muzaffer'in telefonu çaldı. Ekranda amirin ismini görünce şaşırıldı. Yüzüne şaşkın bir ifade oturdu. "Amirim arıyor, Allah Allah."

203

Hakan Yel

Ali de şaşırılmıştı. Şubeden beraber çıktıklarını biliyorlardı. Amirin Muzaffer'i araması onu da şaşırtmış, şüphelendirmişti. Başıyla bir işaret yapıp, "Aç bakalım ne diyorsun anlayalım," dedi.

"Emredin amirim!"

"Muzaffer, evladım, Ali ile berabersiniz değil mi?"

"Evet amirim."

Fahri Tulgar yorgun bir sesle konuştu. "Hemen şubeye geri dö-nün, acil bekliyoruz!"

Muzaffer telefonu kapattığında şaşkıındı. Bir telefona bir Ali'ye bakıyordu. "Bana evladım dedi, düşünebiliyor musun?"

"Oğlum ben sana demedim mi? Amirim seni sever. Neyse, sorun neymiş?"

"Hemen şubeye geri dönmemizi istiyorlar, ben hesabı isteyeyim diye cevap verdi Muzaffer. Bir yandan da garsona bakınıyordu.

"İlginç," diyebildi Ali. İçindeki sıkıntı giderek artıyordu.

Dönerciden çıkıp otomobile yürürken ikisinin de canı sıkıncı Avcıların av olması gibi bir duygu hissediyorlardı. Şubeye kadar hiç konuşmadılar.

Cinayet Şube Amiri Fahri Tulgar'ın odasına girdiklerinde şaşırıldı lar. İçeride bir doktor ve bir hemşire bekliyordu. Emniyet müdürlüğü nün psikologunu da görünce şaşkınlıkları daha da arttı. Odaya hakir olan kasvet hepsinin yüzünden okunuyordu.

Fahri Tulgar, ekibin odaya girişiyle ayağa kalktı ve zorlama oldu ğu her haliyle anlaşılabilir bir ifadeyle boş duran iki koltuğa oturmalarına işaret etti. Muzaffer koltuğa otururken Ali'ye baktı. Ali'nin de durumdan bir anlam çıkaramadığı ortadaydı. Psikoloğun tavsiyesine uyup ortamı rahatlatmak için önce nerede yemek yediklerini sordu amir. Muzaffer kopuk bir şeyler gevelemeye başlayınca, Fahri Tulgar

204

Lokanta

üzüntüsünü daha fazla gizlemeyi başaramadı, doğrudan konuya girdi. "Ali, sanırım evde bir sorun olmuş."

"Nasıl yani?" diye sorarken yerinden doğrulmaya çalıştı.

"Fazilet'i kaybettik evladım," diyebildi amir.

Ali birden ne olduğunu anladı. Odadaki doktorlar ve hemşire durumu net olarak açıklıyordu. Başı dönüyordu. Afallamıştı. Göğsünde bir sıkışma hissetti.

Birden her yer karardı...

205

Hakan Yel

26

İstanbul Beşikta

MART

Sinan Paşa Camii'nin yan tarafında, küçük kabristan ile cami arka sındaki dar koridorda yer alan iki musalla taşının da üstü doluydu. Cemaat, caminin iç avlusuna kadar taşmıştı. Her taraf resmi ve sivil polis

kaynıyordu. Muzaffer ağlamaktan kızarmış gözlerini, yerdeki küçük parke taşlara dikmiş, öylece duruyordu. Koluna girmiş olan Ali'nin kendisine ihtiyacı olmasa, Nilgün'ü alıp hemen buradan, bu acıyla yıkanan son duraktan kaçabilirdi. Yaşadığı şehirden nefret edi yordu. Nilgün, kadın polislerle birlikte Fazilet'in annesinin yanındaydı. Fazilet'in bütün akrabaları gelmişti. İnsanlar kızgındı. Yapılanları adaletsizliğini konuşurken, polisin bile kendisini savunamadığı anlaşılıyordu. Kadınlar bir arada durmuş gözyaşlarını, hıçkırıklarla eşarpla rına siliyor, uzun ahlar çekiyorlardı.

Ali, Muzaffer'in koluna girmiş, onun desteğiyle ayakta duruyo yirmi dört saatte aldığı onca sakinleştiricinin etkisiyle artık ağlayamı yordu. Boş gözlerle musalla taşlarının üzerinde duran Fazilet'in ve Pelin'in cenazelerine bakıyordu. Pelin'in küçük tabutu, görenlerin içi ni yakıyordu. Anne kızın bu son yolculuğu, herkes için kolay unutul mayacak bir sahneydi.

206

Lokanta

Bahri Çanakkaleli, izlemeye aldığı komiserin, hemen bir hafta sonra ailesini kaybetmesinin şaşkınlığını kısa sürede atlatmıştı. Başka zaman kolay kolay yapmayacağı bir hamle yapıp cenazeye katılmaya karar vermişti. Gerçi bir iki gün bekleyip olanları raporlardan öğrenebilirdi, ama polis telsizinde yapılan anonsları duyunca merakını yenememişti. Herhangi birinin onu tanıma olasılığı olmadığından rahat hareket etmiş, cenazeye gelmişti.

En iyi istihbaratın halkın arasına karışarak alınacağını bildiğinden, üçer beşer toplanmış polislerden küçük bir grubun yanında durup diğerleri gibi öğlen namazının bitimini beklemeye başladı. Polisler kendi aralarında konuşuyorlardı. Görünüşlerinden yeni mezun komiser adayları olduklarını anladı. Kulak kabarttı.

"Şerefsizler iki kişi girmişler eve. Komiserin evi giriş kattaymış, merdivenden mutfak balkonuna atlamışlar. Herhalde kapı açık kalmış. Merhumeyi önce dövmüşler, sonra da tecavüz edip boğmuşlar. Bu da yetmemiş, elli yedi yerinden bıçaklamışlar..." dedi uzun boylu esmer olan.

"Orospu çocukları!" dedi biri. Sesindeki hırsı hissetmek mümkündü.

Sigarasından derin bir nefes çeken mavi gözlü, "Çocuk?" diye sordu.

Uzun, diğerlerinin meraklı bakışlarına aldırmadan, kendi kendine anlatıyormuş gibi devam etti.

"Uyuyormuş zavallı. Onu dövmemişler. Hem boğulmuş, hem de tecavüz edilmiş diyorlar. Makatıyla vajinasını da bıçakla yarmışlar yavrunun..."

Gözünden yuvarlanan iki damla yaşın ağırlığı, başını göğsüne indirmesine neden oldu. Elini uzatıp arkadaşının sigarasını aldı. Acısını

207

Hakan Yel

sigaradan çıkarır gibi derin bir nefes çekti. Diğerleri de gözyaşlarını tutamadılar. Başlarını öge eğdiler. Artık kimse konuşmuyordu. Caddeden akan trafiğin hayatı umursamayan gürültüsünü, arada bir çığlık atan kadınların sesi bölüyordu.

Bahri Çanakkaleli için duydukları yeterliydi. Bu tip duygusal baskılara eğitilmiş olduğu halde içinde bir yerlerde küçük sızılar hissetti. Telaşla bunları bastırdı. İstihbaratta duyguya yer yoktu. Ölüm de doğum kadar normal ve olması gereken bir olaydı. Ölümü, sıradan bir olay olarak kabul etmeleri uzun eğitimleri boyunca kolay olmamıştı, ama özellikle aile bireylerine yapılabilecek saldırılarla ilgili hayli yol almışlardı. Bu maliyeti çok yüksek eğitimleri, sadece özel birimlerin alması şansızlıktı. Keşke tüm güvenlik birimlerine bu eğitimleri verse-lerdi, diye içinden geçirdi. Komiser için yapabileceği tek iyilik, bu cılız temenniydi. Kalabalık içinde yer değiştirmeye karar verdi. Duyabileceği başka bilgiler olabilirdi.

Öğlen namazının bitmesinin ardından cemaat cenaze namazı için saf tuttu. Ali'nin diğer koluna şubedeki komiserlerden biri girip destek oldu. Cami imamının konuşması gereksiz ayrıntılardan uzak, ailenin acısını anlar nitelikteydi. Sonunda erkeklerden oluşan kalabalık usule göre cenazelere omuz vermek için dalgalandı. Ardından da yeşil renkli cenaze arabalarındaki kızaklara merhumeleri dikkatli bir şekilde bıraktılar. Caddede trafiğin kısa bir süre kesilmesiyle birlikte kortej, Barbaros Bulvarı'ndan Kilyos Mezarlığı'na doğru hareket etti.

Mezarlığa vardıklarında, erkekler cenazeleri omuzlayıp daha önceden hazırlanmış mezar çukurlarının başına kadar taşıdılar. Mezar başında, imamın yönlendirmesiyle cenazeler, tabutlardan çıkarılınca gördüklerinin acısıyla bayılan kadınlar oldu. Erkeklerin çoğu sessizce ağlıyordu.

208

Lokanta

Bir büyük mezar vardı, bir de küçük. Ana kız yan yana. Muzaffer, Ali'yi arkadaşlarının kollarına bırakıp cenazelerin mezara yerleştirilmesine yardım etti. Sonra da küreği eline alıp ilk toprağı attı. Tüm törenin bitmesi ve okunan dualardan sonra kalabalık dağıldı.

Mezarlığa gelmelerinin üzerinden iki saat geçmişti. Muzaffer, Nil-gün'e sarılmış, ağlaşıyorlardı. Ali iki mezarın arasına oturmuş, bir elini Pelin'in mezarına, diğerini Fazilet'inkine koymuştu. İkisini de okşamaya çalışıyordu. Elleri, üstü başı çamur içindeydi. Birkaç dakika kızının mezarına bakıyor, ardından da başını karısının mezarına çeviriyordu. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Muzaffer, bu sahnenin devam etmesi durumunda Ali'nin aklını yitireceğini anladı. Mezarlıktan bir an önce çıkmaları gerekiyordu. Nil-gün'ü alınından öpüp Ali'yi işaret etti. Beraberce mezara doğru ilerlediler. Ali'nin kollarına girip kaldırmaya çalıştılar.

"Abi, kurban olayım gidelim, yoksa aklımızı oynatacağız," diyebildi Muzaffer.

Nilgün'ün ağlamaktan konuşacak hali yoktu. Sadece Ali'nin koluna girmiş, kalkması için çekiştiriyordu. Muzaffer tekrar yalvardı. "Ne olursun Ali, kalk gidelim..."

"Beni burda bırakın, ben bugün öldüm!" diyebildi Ali zor duyulan sesiyle...

209

F:14

Hakan Yel

27

İstanbul Teşvikiye

MART

Gazeteyi eline alıp manşete baktığında şaşırıp Kuzey. Fotoğraftaki kadını bir yerden hatırlıyordu, ama nereden? Manşette, "Acı kader!" diyordu. Son aylarda ülkenin gündemine oturan cinayetleri araştıran komiserin ailesi, tecavüz edilerek katledilmişti. Küçük kızın fotoğrafına baktı. Gülümsüyordu. Bu gülümsemeyi tanıdı. Kötülükle tanışmamış insanların, meleklerin gülümsemesiydi bu. Kızgınlığı içinde büyümeye başladı. Olaya dair açıklamaları okudu, fazla bir bilgi yoktu. Komiserin fotoğrafını güvenlik nedeniyle basmamışlardı. Kadının fotoğrafına baktı. Birden hatırladı. Konser salonunda kendisine bakan kadındı bu. Yanındaki adam da kocası olmalıydı. Üzüntüsü gittikçe öfkeye dönüşüyordu. Bu hayvanları da programa almalıydı. O geceyi hatırlayınca aynı soru aklını kurcaladı yine: Kadın neden ona bakmıştı?

Bu sorunun cevabını belki de hiçbir zaman bulamayacaktı. Gazeteyi koltuğa fırlattı. İşe geç kalıyordu. Bir an önce çıkmalıydı. Duşa doğru ilerlerken, bu temizleme işini ne zaman yapabileceğini düşünüyordu...

210

Lokanta

Yorucu geçen bir günü sonunda Kuzey Aral, Saray Muhallebici-si'nin kapısında durmuş, akşam trafiğinin içinde ilerlemek için kıvranıp duran otomobilleri ifadesiz gözlerle izleyerek Ege'yi bekliyordu. Tuhaf bir heyecan her yanını sarmalarken, içten içe, bir ilişkiyi sonuna kadar yaşayamayacak olması gerçeği aklını kurcalıyordu. Tabi bir ilişki olacak mıydı, olacaksa nasıl ve ne kadar devam edecekti, bu soruların cevaplarını da bilmiyordu. Sıradan insanların anlayamayacağı bir sırrı varken, hayattan normal beklentilerinin olması komik değil miydi?

Üstelik O'nun ne kadar süre kendisiyle kalacağını kestiremiyor-du. Kızgınlıklarının bir sonu olacak mıydı? O'nu çağırdığında gelmişti, aynı şekilde "git" dediğinde gider miydi? Yaptıklarıyla ilgili en ufak bir vicdani sıkıntısı yoktu. Uzun zamandır içinde biriken dışarı çıkarmıştı, hepsi o. Ölenler için üzülüyordu. Onlar

yaptıklarının cezasını ödemişlerdi. Kuzey için yaptığı şey, kaleye gitmekte olan topa vurmak gibiydi. Gidecekleri yere daha önce gitmelerini sağlıyordu. Hoş, bu da kaderin bir parçası sayılmaz mıydı?

Ne zamana kadar devam edebileceğini kestiremiyordu. Ancak, başlangıcı nasıl kaderle birlikte oluşmuşsa, bitişi de kaderin seçimine bırakacaktı. Başladığı gibi bitebilir ve bir gün bıraktığı yerden devam edebilirdi. Gerçi sabahleyin gazetede gördüklerinden sonra işinin yakında bitmeyeceğini tahmin edebilmek için kâhin olmaya gerek yoktu.

Lokantada sorun yoktu. Çağatay işi kotarıyordu. Zaten artık ortalarda gözükmeye bile işin rayında devam etmesi için yeterliydi. Son zamanlarda bu yeni sistemi çalışanlara hissettirmeden oturtmaya başlamıştı. Artık dengeleme işine istediği kadar vakit ayırabilirdi. Tabi O'nunla da konuşması gerekiyordu. Aslında uzun bir ara verip İz-

211

Hakan Yel

mir'e annesini görmeye gitmek hiç de fena olmazdı. Bu fikir birden çok akıllıca geldi. Birkaç hafta içinde kalan cezaları toparlayabilir, sonra da komiserin borçlularını bulup bu seyahate giderdi. İlkbaharı İzmir'de karşılama fikri için ısıttı.

Tam o sırada Ege gözüktü köşeden. Üzerinde siyah bir palto vardı. Siyah renk, saçlarının enerjisini daha fazla ortaya çıkarmış, diye düşündü Kuzey. Ona doğru ilerledi. Kızı görmenin bile içininle enerjile doldurduğunu fark etti. Elini uzatıp, "Merhaba!" dedi gülümseyerek.

"Merhaba! Nasılsınız?"

Kuzey hemen itiraz etti. "Bir önerim var; sence de sorun yoksa 'senli benli' konuşalım mı?" Ege gülümsedi. "Tamam, bence sorun yok."

"Bu daha iyi oldu işte. Evet, ne yapmak istersin?"

"Muhallebi yemek istiyorum, sen de yemek ister misin?"

Kuzey şaşırdı, kendisini siyah beyaz Türk filmlerinin içinde oynu-yormuş gibi hissetti. "Ciddi misin?"

"Çok ciddiyim. Tatlıyı çok severim ama her zaman yiyemiyorum. Bu gece de canım su muhallebisi istedi. Çok mu klasik geldi?" diye sordu Ege. Kuzey'in vereceği cevabı bekliyordu.

"Hayır, hayır. Şaşırdım birden. Benim de canım profiterol çikti. Çok iyi bir fikir, hadi üşümeyelim."

Ege gülümseyerek kapıya doğru yürüdü. Kuzey öne geçip kapıyı ona açarken, bu buluşmayı çok sempatik bulduğunu düşünüyordu. İçerisi doluydu. Kendilerini karşılayan garson kaç kişi olduklarını sorup masa için kendisini izlemelerini istedi. Önde garson, arkasında Ege, onun da arkasında Kuzey, masaların arasında ilerlemeye çalışırken karşıdan gelen bir çiftte yol vermek zorunda kaldılar. Hanımlar geçince beyler de birbirlerine yol vermek için kısa bir an bakiştılar.

212

Lokanta

Kuzey göz göze geldiği adamın görüntüsünün kartala benzediğini anımsayacaktı daha sonra. Yeşile çalan gözler, sivri bir burun, orta boylu sıradan bir tip. Fakat bakışları kilitlendiğinde, Kuzey daha önce hiç yaşamadığı bir deneyimi duyumsadı. Eski bir dostu ya da yoldaşı görmek gibi bir histi. Birbirlerine yaklaştılar. Adam anlamlı bir gülümseme ile elini uzattı. Birbirlerinin elini kavradıkları anda, çevrelerindeki her şey ortadan kayboldu. Rahatlatıcı bir sessizlik hâkim oldu. Yer gök beyaza kesti, ikisinden başka hiçbir şey kalmadı. Kuzey bir an ürperip adamın elini bıraktı, bırakmasıyla da tüm nesnelere geri geldi. İki de şaşırmış görünüyordu.

"Merhaba," diyebildi Kuzey.

"Merhaba, kusura bakma ama adını hatırlayamadım," diye itiraf etti yeşil gözlü. Çok uzun zamandır görmediği birine bakar gibi bakıyordu.

"Ben Kuzey, Kuzey Aral."

"Ben de Selim... Selim Tekin. Allah Allah, belki okuldan tanıyorum, ama çıkaramadım."

"Etiler Lisesi olabilir mi?" diye sordu Kuzey. O da birbirlerini nereden tanıdıklarını merak ediyordu.

"Hayatım, hadi ama!" diye bir ses geldi Kuzey'in arkasından. Yeşil gözlünün yanındaki kız sabırsızlanmıştı.

"Tamam, geliyorum Çiğdemciğim," dedi adam, sonra da bakışlarını Kuzey'e çevirip ekledi. "Kusura bakma çıkaramadım, belki bir gün başka bir yerde, hoşça kal!"

Kuzey sersemlediğini hissetti, bir an durgunlaştıktan sonra kafasını çevirip uzaklaşan Selim'le arkadaşına baktı. Aklına Ege geldi, geriye dönüp garsonla birlikte kendisini beklemekte olan kızın yanına gitti.
213

Hakan Yel

"Çok özür dilerim."

"Rica ederim önemli değil."

Garson araya girince konuşmaları kesildi. "Lütfen beni izler misiniz?"

Masaya oturduklarında Kuzey hâlâ az önceki karşılaşmanın etki sindeydi. Neler olduğunu anlayamamıştı. Ege'nin soran bakışların fark ettiğinde, kıza neler olduğunu anlatmanın pek de akıllıca olma yacağını düşündü. Konuyu daha sonra düşünülme üzere aklının bir köşesine kaldırdı.

Ardından Ege'ye odaklanmaya çalışarak neşeli bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Özür dilerim. Adamı çıkaramadım, aklıma takıldı. E, tekrar merhaba!"

"Merhaba!"

"İstersen önce siparişimizi verelim, sonra da rahatça sohbet ederiz."

"Tamam. Bana bir su muhallebisi ve bir bardak sıcak su içine ü dört dilim limon lütfen," dedi Ege.

Kuzey, limon dilimleriyle sıcak suya şaşırdıysa da üzerinde durmadı. Garsona işaret edip siparişlerini verdi. Ardından da konuşmaya başladılar.

"Babam da annem de emekli öğretmen. Bilirsin işte, sınırlı bütçeler ve sınırsız onurlu ortamlarda büyüdüm ben. Liseyi bitirdikten sonra devam mecburiyeti olan bir üniversiteye gitmek istemedim."

"Neden?"

"Çünkü annemin yıpranmasına gönlüm razı olmadı. Rahat etsinler istiyorum. Bu yüzden evde daha fazla vakit geçiriyorum. Hayat çok uzun değil, biliyorsun. Elimden geldiğince onlarla vakit geçirmeye karar verdim. En çok zevk aldığım şey, annem ve babamla izin gü-

214

Lokanta

nümde dışarı çıkmak. Emirgan'a kahvaltıya gidiyoruz. Sonra da uzun yürüyüşler yapıyoruz."

"Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?" diyerek gülümsedi Kuzey, kıza takılıyordu. Ancak Ege'nin kaşlarının çatıklığını görünce toparlamaya çalıştı. "Şakaydı tabii... Açıkçası bu zamanda senin gibi yaşayan çok fazla insanla karşılaşmıyorum. Şaşırdım biraz."

"İlgini çekecekse, ayak bileğimde küçük bir dövme var. Ben de zaman zaman çılgınlık yapıyorum. Ayda bir ya da iki kez kızlar gecesi yapıyoruz, bir bara gidip sabaha kadar içiyoruz. Hatta o akşamlar sigara ya da puro da içtiğim oluyor. Aileme vakit ayırıyor olmamın insanlara neden tuhaf geldiğini anlayamıyorum. Oysa benim gibi düşünen bir sürü arkadaşım var," dedi Ege.

Kızın ses tonundaki gerginlik Kuzey için yeterli bir uyarıydı. Konuyu değiştirmenin tam zamanı, diye düşündü. "Lütfen yanlış anlama. Değişen zaman bize ait eski değerleri de ezdi geçti. Olması gerekeni görünce bile şaşıyoruz. İşini merak ediyorum, ne zamandır çalışıyorsun, mutlu musun?"

"Senin de bildiğin gibi özel bir yerde çalışıyorum. En azından benzerlerinden daha medeni olduğunu söyleyebilirim. Bu da beni mutlu ediyor, ama başka bir iş daha mutlu ederdi belki. Vitrin tasarımı gibi işler mesela. Bu sene açık öğrenimde son senem. Üniversite diplomasını aldıktan sonra farklı arayışlarım olabilir. Eee sen anlatsa-na, hep beni konuşturuyorsun."

"Sürmeneliyiz biz!" diye anlatmaya başladı Kuzey. "Ailem ben küçükken İzmir'e taşınmış. Sonra da tarım ürünleri ihracatına başlamışlar. İşleri rast gitmiş, bayağı ilerlemişler. Evin tek çocuğuyum ben. Biraz da ana kuzusu diyebiliriz. Liseden sonra İngiltere'ye gittim eğitim için. Önce uluslararası ilişkiler okudum, sonra da fikrimi değiştirip aş-

215

Hakan Yel

çılık üzerine eğitim aldım. İşte, bir iki büyük otel, lokanta derken, kendi lokantamı açmak, kendi istediğim gibi yemekler yapmak fikri daha cazip geldi. Döndüm, Nişantaşı'nda küçük bir lokanta açtım."

"Ne güzel, istediğin işi yapıyorsun."

"Evet, orası öyle sayılır."

Garsonun masaya servis yapması üzerine konuşmaları bölündü. Tatlıların keyfine varınca konu yemeklerden açıldı. Ailelerden de söz ettiler, mevsimlerden de. Farkında olmadan duygusal bir köprü kuruluyordu aralarında. İkisi de mutluydu. Yaklaşık bir saat konuştular.

Sonunda hesabı ödeyip dışarı çıktıklarında vedalaşmak için elini uzattı Ege. "Çok güzel bir sohbetti Kuzey, teşekkür ederim," dedi.

"Seni tanımış olmak beni mutlu etti, bilmeni isterim."

"Ben de çok memnun oldum."

"İzin verirsen seni evine bırakayım," diye teklif etti Kuzey. Kızdan bu kadar çabuk ayrılmak istemiyordu.

"Hiç gerek yok, çok nazıksın, ben taksiye bineceğim şurdan," diye teklifi reddetti Ege. Birlikte karşı kaldırıma geçtiler. Bir taksi yanaştığında da Ege dönüp Kuzey'i yanağından öptü.

"Hoşça kal!"

"İyi geceler," diyebildi Kuzey.

Üzgün bir ifadeyle, hareket eden taksinin arkasından bakarken, bir yandan aracın plakasını ve şoförün tipini hafızasına kaydediyordu...

216

Lokanta

28

İstanbul Cihangir

NİSAN

Ali gözlerini yavaşça açtı. Dışarıdan sokakta oynayan çocukların neşeli cıvıltıları geliyordu. Uzun bir gece geçirmişti. Asker arkadaşı Savaş'ın bekâr evindeydi. Cenaze sonrası Savaş onu aramış, dört beş ay kadar İngiltere'de kalacağını, Cihangir'deki küçük teras dairesini Ali'den başkasına emanet edemeyeceğini söylemişti. Bir haftadır Muzafferlerde kalan Ali için kurtuluş müjdesi gibi olmuştu bu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Acısını tek başına yaşamak istiyordu. Muzaf-fer'le Nilgün'ün çırpınmalarına üzülüyor, bu çırpınmaların hiçbir işe yaramayacağını onlara söyleyemiyordu. Sonunda kendisine herhangi bir kötülük yapmayacağına Muzaffer'i inandırıp üstelik dairenin yedek anahtarını da ona verince Savaş'ın dairesine taşınabilmişti. Savaş da bir gece kaldıktan sonra Londra'ya uçmuş, Ali böylece acılarıyla yalnız kalabilmişti.

Birkaç paket sigarayla birkaç şişe viski alıp eve kapanmıştı. Artık sigara da içecekti, içki de. Günlerdir doğru dürüst yemek yemiyordu. Hızlı bir çöküş evresine girdiğinin farkındaydı, ama hiçbir şeyi umursayacak durumda değildi. Faziletle Pelin'in öldüğünü kabul edemi-

217

Hakan Yel

yordu. Ölmüş olamazlardı. Başka bir dünyaya gitmişlerdi. O da bir an önce yanlarına gidecek, orada tekrar bir araya geleceklerdi. Başka türüsünü düşünmek bile istemiyordu. Öldürülüşleri aklına geldikçe çıldırarak gibi oluyor, dudaklarını ısırıyor, duvarları yumrukluyor, katıla katıla ağlıyordu. Aklı ona oyunlar oynuyor, Fazilet'in vücuduna defalarca saplanan bıçak darbelerini hayal ediyordu. Tecavüze uğradıklarını hatırlamak onu acıyla inletiyordu. Ağlıyor, içiyor, tekrar ağlıyordu.

İlk anda nerede olduğunu kavrayamadı. Düşünmeye başlayınca aklına gelen artık hep yalnız kalacağıydı. Ölene kadar yalnızdı. Ardından, acılar birer birer hayal perdesinde yerlerini almaya başladılar. Damağında, geceleyin içtiği viskilerin, aldığı nikotinin acı tatlarını du-yumsadı. Doğrudu. Elleriyle yüzünü avuçladı. Etrafındaki hava onu boğuyordu. Üzerinde sadece külotu kaldığını fark edince, başını iki yana salladı. Hızla dibe vuruyordu. Tuvalete girip aynaya baktı. Görüntüsü gözlerinin dolmasına yetti. Fazilet yanında olsaydı, ne çok kızardı bu haline. İki haftalık sakalı, avurtları çökmüş gözleriyle berduşlara benziyordu. Lavaboya büyük ve uzun bir balgam bıraktı. İrin sarısı sıvının zeminde kayışını izledi. Boğazı berbat haldeydi. Yüzünü yıkamak istemedi.

Odaya döndüğünde büyük sehpanın üzerinde saatini aradı. Bulması uzun sürdü. Öğleni geçiyordu. İçkiye başlamak için iyi bir vakit, diye düşündü. Unutmak için koca bir bardak viski doldurup büyük bir yudum aldı. Yutkunmasının ardından sıvının bir kor gibi boğazından aşağıya hareketlenişini hissetti. Bir tane de sigara yakıp geriye yaslandı.

Dünkünden farklı bir gün olmayacak, diye düşündü. Ne yapması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Sehpada duran silaha baktı.

Lokanta

Düşündü. İntihar ederse Fazilet'in yanına gidemeyeceği aklına geldi. Bu riski göze alamazdı. En iyi yol, kendisini öldürtmekti. Ama kime?

Ailesine saldıran hayvanları bulmalıydı. Adli tıp raporunda katillerin kimlikleriyle ilgili bir ipucu olmadığı yazılmıştı. Sadece yakalanmaları durumunda suçlarını ispat edecek deliller. Adaletin eline düşmemelerini diledi. Böyle bir olasılık, intikamı için kendi ölümünü geciktirirdi ki, bu da acısının daha uzun sürmesi anlamına geliyordu. Onları adalete bırakacak kadar çaresiz değildi.

Muzaffer'e güveniyordu. Her türlü gelişmeyi anında kendisine bildirecekti. Gerçi bir beklentisi yoktu ya işi şansa bırakmak istemiyorlardı. Ne komşular, ne de bir başkası, kimse bir şey görmemişti. Adamlar buhar olup uçmuşlardı sanki. Dosyada çok fazla soru işareti vardı. Bu adamları nereden aramaya başlayacağını bilemiyordu.

Belki de mesleğe bir daha dönmemesi gerekirdi. Suçluları yakalamak istiyor, ama artık hiçbir suçluyu adalete teslim etmezdi. Yedi-kule cinayeti ile başlayan seri suçları işleyenler kim olursa olsun doğruyu yapıyorlardı. Mesleki ya da toplumsal sonuçları onu ilgilendirmiyordu. Suçluları öldürenler için doğrusunu yapıyordu. Ailesinden biri saldırıya uğramış insanlar, suçluların yakalanıp hapse atılmasıyla rahatlamazdı. Hapishane sıradan suçlular için olmalıydı, manyaklar için değil. Onlara tüm yüreğiyle hak veriyordu.

Birden aklına geldi. Fazilet işlenecek cinayetleri önceden hissedebiliyordu. Belki kendisi de bunu yapabiliirdi. Cinayetleri hissedebilirse, cinayetleri işleyenleri de bulabilir, en azından onlara ulaşmak için bir şansı olurdu. Yapabileceği en mantıklı hareketin bunu denemek olduğuna karar verdi. Belki de deliriyordu, ama denemeye değerdi. Fazla bir seçeneği yoktu. İntikam alabilme ihtimali bile kendisini yeniden güçlü hissetmesine yetti.

219

Hakan Yel

Ancak bir sorun vardı; bunu nasıl yapacaktı?

Bu bir yetenekse, kendisinde yoktu. Saatlerce düşündü. Sonunda akşamüstü aklına yeni bir olasılık geldi. Şu doktor bozuntusuna gidecekti. Belki o bir fikir verebilir ya da yol gösterirdi. Abuk sabuk ne kadar iş varsa o bakmıyor muydu? Öyleyse bu yöntem hakkında da fikirleri olmalıydı. Önce Muzaffer'i aramaya karar verdi. Yerde duran cep telefonunu alıp numarayı çevirdi.

Muzaffer'in sesi endişeliydi. "Abi, bir şey mi oldu?"

Ali elinde olmadan gülümsedi. "Birader seni aramak için bir şey mi olması gerekiyor?" Sesi, yıllarını sigaraya boğmuş birininki gibi hırıltılı çıkıyordu. O kadar ağlayıp içki sigara içmenin üstüne bu az bile, diye aklından geçirdi.

Muzaffer, Ali'nin sesinde az da olsa moral hissedince rahatladı. Demek psikolog doğru söylemişti. Ali bir cinayet şubesi polisiydi, eninde sonunda mantığı ve tecrübeleriyle acısını dengelemeyi becerecekti. İşte bu dengelemenin kırıntıları hissedilmeye başlanmıştı. Sevindiğini saklamaya gerek görmedi. "Abi, yemin ederim sesini duyduğuma o kadar sevindim ki anlatamam. Bak, söz verdiğim gibi aramıyorum, senin aramanı bekliyorum," dedi.

"Sağ ol kardeşim."

"Valla Nilgün başımın etini yedi. Hâlâ senin Cihangir'deki eve gitmeni doğru bulmuyor."

"Muzo, ölene kadar beraber oturacak halimiz yok ya? İşe dönmek için yavaş yavaş hazırlanmam gerekiyor artık. Bu izni değerlendirip Sarıyer'deki evi de boşaltmalıyım."

"Ne zaman yardım istersen biz hurdayız abi. Nerde oturmayı düşünüyorsun?"

220

Lokanta

Cevap vermeden önce gülümsedi Ali. Durduk yerde çocuğu endişelendirmeyeyim, diye düşündü. "Savaş, Londra'da uzun bir süre kalacak anlaşılan. Ben de toparlanana kadar birkaç ay burda takılırım, sonra da Allah kerim. Bir yer bulur çıkarız, dur bakalım."

"Hayırlısı olsun abi, ne diyebilirim?"

"Bir gelişme var mı Muzo?"

Muzaffer gerginleşti birden. Her zaman cinayet kurbanlarının aileleriyle konuşurken sıkıntı çekerlerdi, ama bu kez kendi içlerinden biriyle konuşuyordu. Söylenecekler boş sözler olacaktı. "Yok abi," diyebildi.

"Öyle olsun. Muzaffer, şu senin Osman Bey'in telefonunu alabilir miyim?"

Şaşırdı Muzaffer, "Hayırdır abi?"

"Hayır, birader hayır, sadece bir iki soru soracağım. Belki acımı hafifletecek bir yol gösterir bana."

"Hay hay abi, yazıyor musun?"

"Söyle!"

Telefonu kapattıktan sonra aldığı numarayı çevirdi. Karşı taraftan Doktor'un ince sesi duyuldu. Ali kendisini tanıttıncı adamın sesindeki değişikliği fark etti. Cinayeti gazetelerden okumuş olmalıydı. Ali birkaç konuda fikir almak istediğini söyleyince Osman Bey, hemen çıkıp gelmesini rica etti, elinden ne gelirise yapmak istiyordu. Sahile inen caddedeki kahvelerden birinde buluşmak için sözleştiler. Ali teşekkür edip telefonu kapattı.

Banyoya tıraş olmaya girerken aklında tek bir düşünce kalmıştı. Önce Fazilet'le Pelin'in intikamını alacak, sonra da kendisini birine öldürtecekti...

221

Hakan Yel

29

İstanbul Kuzguncuk

NİSAN

Ali, Fazilet'le gittiği o eve tekrar girmek istememiş, bu nedenle kahvede buluşmayı teklif etmişti. Kendini bu dünyaya ait hissetmiyordu artık, sadece yapılacak işleri olan biriydi. İşlerini bitirip eve, Fazilet'le Pelin'in yanına dönecekti. Bu duygu onu rahatlatıyordu. Hem eskiden Fazilet'i merak ederdi. Oysa şimdi her an kendisiyle birlikte olduğundan emindi. Etrafında bir yerlerde olmalıydı. Biricik karısı kendisini asla yalnız bırakmazdı. Kim bilir neler söylüyordu da kendisi duyamıyordu. Yakında nasıl olsa bir araya geleceklerdi.

Kahvenin eski kapısını itip içeri girince oturanlara baktı. Yapacak işi olmadığı için vakit öldürmeye gelmiş birkaç ihtiyar adamdan başkası yoktu. Adamlardan ikisi tavla oynarken diğerleri de sessizce etraflarına oturmuş oyunu izliyorlardı. İçerisinin köhneliğine inat, hemen girişteki bir rafın üzerinde duran son model radyodan, haberleri veren sunucunun tok sesi duyuluyordu.

Cam kenarındaki masalardan birine geçip oturdu. İhtiyarlardan bazıları kaçamak bakışlarla yeni gelenin kim olduğunu merak edip anlamaya çalışmış, ama yabancı olduğunu fark edince de tavla partisi-

222

Lokanta

ne geri dönmüşlerdi. Ali, çay ocağının arkasından başını uzatıp kendisine bakmakta olan kahveciye bir çay işareti yaptı. Az sonra bardağı önüne gelmişti bile. Buğusu tüten çaydan bir yudum almıştı ki, Osman Bey kapıda gözüktü. İfadeziz bakışlarla içeriye taradı, kendisini görünce de kırık bir tebessümle masaya doğru ilerledi.

"Merhaba Ali Bey, çok üzüldüm. Tanrı'dan size sabır vermesini diliyorum."

Ali tokalaşmak için elini uzatırken, "Teşekkür ederim, buyrun lütfen," dedi. "Çay içer misiniz?"

"Evet, lütfen..."

Çayı beklerken, Ali, Doktor'un hanımının hatırını sordu. Saygılarını iletmesini istedi. Kahvecinin çayı masalarına bırakıp çekilmesinden sonra da asıl konuya girdi.

"Sizi buraya kadar yormamın sebebi, aklımı kurcalayan bir soru Osman Bey."

"Rica ederim, umarım size faydalı olabilirim. Sizi dinliyorum..."

"Rahmetliyle sizi ziyaretimizin sebebini biliyorsunuz."

"Evet."

"Sorum şu; ben eşimin yaptığını yapabilir miyim? Eğer cinayetler devam edecekse, bu cinayetleri önceden tahmin edebilir miyim?"

Osman Bey şaşırmişti. Böyle bir soru beklemiyordu. Çayını karıştırmayı bıraktı. Ağır hareketlerle bardaktan kısa bir yudum çekti. Ardından gözleri masanın yeşil çuhasına dikilmiş olarak dalgın bir ifadeyle düşündü. Ali, adamın fikirlerini toparlamaya çalıştığını hissettiğinden ses çıkarmadan bekliyordu.

Sonunda, Osman Bey başını çevirip endişeli bir sesle sordu. "Aklınızdan neler geçiyor?"

Ali saklama ihtiyacı hissetmedi. Adama biraz daha yaklaşıp sesinin tonunu düşürerek, "Bu cinayetlerde öldürülenlerin hepsi eski suç-

223

1

Hakan Yel

lulardı. Üstelik tecavüzden sabıkalı ya da şüphelilerdi. Bu adamları bulan kişiler -ki kim oldukları umurumda bile değil- benim karımla kızımın da katillerini bulabilir. Eğer bundan sonraki cinayeti hissede-bilirsem onlarla yüzleşme olanağım olur. Böylece onlardan yardım isteyebilirim!"

Osman Bey gerilmişti. "Fakat Ali Bey, bu çok tehlikeli olur!"

"Neden? Sizce ne kaybedebilirim?"

Ali'nin gözlerinde, karar vermiş insanların rahatlığını gören Doktor, bilgilerini saklamanın gereksiz olduğunu gördü. Üstelik bu acılı adamın sayesinde "ağ" hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirdi. Öğrenme isteği merakını kamçılıyor, yanlış olduğunu bilmesine rağmen bu bencilliğini engelleyemiyordu. Bildiklerini paylaşmaya karar verdi. Önündeki çaydan uzun bir yudum alıp merakla cevabını bekleyen Ali'ye, "Burda olmaz, çıkalım!" dedi.

Çayların parasını ödeyip dışarı çıktılar. Konuşmadan sahile doğru yürüdüler. Az sonra deniz kenarındaki parka gelmişlerdi. Balık tutmaya çalışan birkaç amatörün dışında kimse yoktu. Sakin bir köşe bulup banka oturdular.

"Bakın Ali Bey, anlatacaklarım size saçma gelebilir, ama bunları sizinle tartışmak istemiyorum. Neye inanmak istiyorsanız ona inanın. Benim için fark etmez," dedi Doktor. Ardından paltosunun yakalarını kaldırıp ellerini üşümüş gibi ovuşturdu.

İkisi de akıp giden denizi seyrediyordu. Doktor, derin bir nefes alıp devam etti. "Ağla ilgili teorimi destekleyecek bilgileri gece gündüz arıyorum, ama henüz pek yol almış sayılmam. Yine de anlatacaklarımın doğru olduğuna gönülden inanıyorum. Bana göre ağın yöneticileri, efendileri var. Bunlar iki ayrı cephedeler. İyilik ve kötülük gibi düşünün. Bir taraf cehennemin korkutucu güçlerine sahip diğer taraf-

224

Lokanta

ta ise cennetin durgun gücü var. Her iki taraf, ağ üzerinde mümkün olabildiğince insan ruhunu kendi cephesine çekmeye çalışıyor."

Boğaz'da ilerlemekte olan Rus bandıralı şilebe bakan Ali, "Bir oyun gibi!" diye sayıkladı.

Doktor başıyla onaylayarak, "Evet, bir bakıma Tanrı'nın oyunu diyebiliriz," dedi. "Bu oyunda insan ruhları piyon olarak kullanılıyor. Yani bir piyon diğer bir piyonu etkileyebiliyor ya da ortadan kaldırıyor. Ancak her iki taraf da, insanlarla hiçbir şekilde yüzleşmiyor."

"Bunu daha önce duymuştum."

"Dünyanın her yerinde bu teoriye inanan insanlar var ve oyunda dahil olmak istedikleri taraf için örgütleniyorlar."

Ali dönüp bir an Doktor'un yüzüne baktı. "Ciddi misiniz?"

"Evet, internet üzerinde bu grupları bulabilirsiniz. Bir insan başka bir insana kötülük yaptığı zaman Kara Cephe bir ruh daha kazanmış oluyor. O kişinin pişman olması, gerçeği değiştirmiyor. Karşı tarafa geçmiş oluyor."

"İyi de nereye kadar devam eder böyle bir oyun?"

"Kıyamete kadar Ali Bey! Ancak, kıyamet belki bir saat sonra kopacak, belki de bin yıl sonra, bunu bilemiyoruz. Bu teoriye inananların telaşı da burdan kaynaklanıyor zaten."

"Anlamadım," diye sordu Ali.

"Bu oyunda sayı tabelası yok Ali Bey! Hangi tarafın kazanmakta olduğunu kimse bilmiyor..."

Ali bu zırvalarla vakit kaybetmek istemediğini düşündü. İsteyen istediğine inanabilirdi. Madem, dünyada bu fikre zaman ayıracak insanlar vardı, bu onların sorunuydu. Kendisi için tüm anlatılanlar bir saçmalıktan ibaretti, ama bunu Doktor'un anlamasını istemedi. Kafa-ys bunlarla bozmuş olsa da cinayetleri işleyenlere kendisini ulaştırabil-

225

F:15

Hakan Yel

lecek tek kişiydi. Adamı incitmeden ihtiyacı olan bilgileri alması gerekiyordu.

"Peki, Doktor bütün bunların doğru olduğunu kabul edelim. Ağa nasıl gireceğimi bana söyler misiniz?"

"Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum Ali Bey. Ağa girerseniz ikil taraf da varlığınıza fark eder."

"Eee?"

"Siz iyilere ulaşmadan, kötüler size ulaşabilir!"

Doktor'un söylediği Ali'nin hoşuna gitmedi. Bir an için bu çılgın adamın teorisinin doğru olduğunu kabul etti. Eğer, söz konusu siste-me girerse -ki bu iyi korunan bir binaya hırsız olarak girmek gibiydi o, mücevher odasına ulaşmadan bekçiler onu yakalayabilirdi. Yakala-dıklarında da teslim edecekleri bir karakol yoktu! Cezasını hemen in-faz edeceklerdi. Adamın anlatmaya çalıştığı kısaca buydu. Duraksadı. Ölmekten değil, hedefine ulaşmadan öleceğinden korktu. Öyle ya da böyle, bu dünyadan gidecekti zaten. Ancak, topu kaleye atmadan oyundan çıkarılırsa biterdi. Ruhu hep acı çekecekti. Hayatlarını değiştiren bu hayvanlara ulaşmak, kıyametin kopmasından daha önemliydi kendisi için. Ne olursa olsun bunu denemeye karar verdi. Kendisini koruyabileceğine inanıyordu.

"Ben kararlıyım Doktor, yine de denemek istiyorum..."

Birkaç saniye bakiştılar. Ardından tekrar Boğaz'a çevirdiler göz lerini. Doktor düşünüyordu. Nasıl bir yol Ali'nin ağa girmesini sağlar-dı? Ağa girse bile, diğer taraf onu fark etmeden aradığı adamlara na sıl mesaj verecekti. Başlangıç noktaları Fazilet'in ağa girişleri olmalıydı. Hafifçe yana eğilip sordu.

"Fazilet Hanım, bu cinayetleri hissetmeden önce ağrı nöbetlerine giriyordu, öyle değil mi?"

226

Lokanta

"Evet... Ancak bir keresinde ağrı olmadan da aynı olayı yaşadı."

Doktor dalgındı. "Muhtemelen duygusal bir iniş çıkış yaşamıştı."

Ali, Faziletle seviştikleri günü hatırladı. Eşinin kokusunu, tenini, tatlı inlemelerini aklına getirdi. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Doktor'un fark etmemesi için dudaklarını ısırıp başını yana çevirdi.

"Evlendiğinizden beri aynı evde mi yaşıyorsunuz?"

"Hayır, Pelin'in doğumuyla birlikte taşındık şimdiki evimize."

"Peki, daha önceki evde bu tip nöbetler olmuş muydu?"

"Olmamıştı."

"Ağrı nöbetlerinin tamamı boyunca bu tuhaf tahminleri yaşamadınız, öyle değil mi?"

"Hayır, sadece iki ay öncesinde başladı. Yedikule cinayetiyle birlikte..."

Doktor yine düşüncelere daldı. İhtimalleri ölçüp biçiyordu. Evin etkisi olabilir miydi? Peki, neden ilk başladığından beri değil de iki ay öncesine kadar? Bunun cinayetleri işleyenlerle bir bağlantısı olabilir miydi? Sorular peş peşe geliyordu. Uzunca bir süre suskun kaldıktan sonra varsayımlarını anlatmaya başladı.

"Bakın, bana göre kilitlerden biri Sarıyer'deki eviniz. Ev, konumu itibarıyla bir özelliğe sahip olmalı."

Ali merakla araya girdi. "Yatır falan mı?"

"Hayır hayır, başka bir işaret olmalı. Belki bazı teorilerde bahsi geçen elektro manyetik noktalardan biri, bilemiyorum."

"Bir dakika, enerji hattı olabilir mi? Evimizin üstünden yüksek gerilim hatları geçiyor!"

Doktor, Ali'ye doğru yan döndü, gözlerinde çocukça bir parıltı vardı. "Tamam, işte bu olabilir. Muhtemelen bu enerji hattı başka etkenlerle birleşip bir tür santral oluşumunu tetikledi," dedi.
227

Hakan Yel

Ali de ilerlediklerini hissetti. Umutları güçleniyordu. "Peki, ben de yapabilir miyim?"

"Bilemiyorum, sadece umut ediyorum Ali Bey. Öncelikle bağlantıyı evden kurmanız mümkün gibi görünüyor. Denememiz lazım. Belki de hiçbir zaman beceremeyeceğiz, buna da hazırlıklı olmanız gerekiyor."

"Ne olursa olsun deneyeceğim. Yapabileceğimi hissediyorum."

"Umarım istediğinize ulaşırsınız," dedi Doktor. Sesi umutluydu. Devam etti. "İkinci aşamada Fazilet Hanım'ın çektiğine benzer bir acının içinde kalmanız gerekiyor. Sanırım asıl kilit bu. Ancak, tam burda bir sorunumuz var."

"Nedir o?"

"Bu acının fiziksel mi, yoksa ruhsal mı olduğunu bilemiyoruz. Tabi bunun dışında başka etkenler de olabilir. Atladığımız ya da yanlış değerlendirdiğimiz... Örneğin, belki zaman da bir etkidir. Yani, bu durumlar sadece belli saatler ya da belli günlerde ortaya çıkıyordur. Hatta hava durumu etkili olabilir. Yani, bulutlu bir hava, enerji akımı üzerinde ters etki yaratmıştır ya da bunun tam tersi olabilir. Belki de açık bir havada köprü kurulmuştur. Bunları bilmemize imkân yok. Bu nedenle çok da umutlanmamanızı öneririm."

Ali sessiz kaldı. Bakışları denize sabitlenmiş, düşünüyordu. İki anahtar vardı elinde; Sarıyer'deki ev ve acı. Dönmemeye yemin ettiği eve gitmesi gerekiyordu. Buna katlanmak zorundaydı. İçinde bulunduğu ortamda çektiği acı göz önüne alındığında bu anahtarı kullanabileceğini düşündü. Gerisi Tanrı'ya kalmıştı. Deneyip neler olacağını görecekti. Bir an önce harekete geçmeye karar verdi.

Ayağa kalkıp Doktor'a elini uzattı. "Her şey için çok teşekkür ederim. Bir an önce denemek istiyorum."

228

Lokanta

"Lütfen bana da bilgi verin," diyebildi Doktor.

"Merak etmeyin, ilk fırsatta sizinle tekrar bağlantıya geçeceğim. Hoşça kalın!" Üsküdar istikametine doğru yürürken yapması gerekenleri düşünüyordu Ali. Hava kararmaya başlamıştı. Beşiktaş'a motorla geçip oradan Sarıyer dolmuşlarına binmeye karar verdi. İçinde bir yerlerde bu gece amacına ulaşacağına dair bir his vardı...

229

Hakan Yel

30

İstanbul Sarıyer

NİSAN

Anahtarın kilitte dönmesiyle birlikte, çelik kapı yavaşça açılmıştı. Çok değil, daha birkaç hafta öncesine kadar hayat dolu olan bu ev, şimdi öbür dünyaya açılan kasvetli bir tünel gibiydi. Ali, karanlık koridora baktı. İçeri girip birkaç dakika holde durdu. Perdeler çekili olmadığından sokak lambasının ışığı içeriye sızıyordu. Işıkları açmamaya karar verdi. Böylece bu uğursuz eve katlanması daha kolay olacaktı.

Pelin'in odasına ya da salona girmek istemiyordu. Kan izleri etrafta hâlâ duruyor olmalıydı. Bunları tekrar görmesinin bir anlamı yoktu. Önce mutfaka geçti, dolaplardan birinde misafirler için saklanan bir şişe viski olmalıydı. Kısa bir aramadan sonra şişeyi buldu. Yatak odasına girdiğinde ne yapacağını bilemedi. Yatağa oturmak istemiyordu. Montunu çıkarıp yatağa attı. İçi kabarmaya başladı. Dayanamayıp ağlamaya başladı. Kendisini çok yalnız hissediyordu. Yatağın yanına, pencere önünde yere oturdu. Sırtını yatağa dayadı, yukarıya, gökyüzüne baktı. Dolunay bulutların arasından bir an görünüp, tekrar kayboldu.

230

Lokanta

Şişenin kapağını açıp ağzına götürdü. İlk yudum genzini yaktı. İkinci yudumu aldıktan sonra şişeyi yanına bıraktı. Kafasında düşünceler uçuşuyordu. Şimdi ne yapacaktı? Neyi bekleyecekti? Eve gelmişti işte. İkinci anahtarı kullanmaya karar verdi. Acısını arttıracaktı. Fazilet'le Pelin'i düşünmeye başladı. Faziletle tanıştıkları günü hatırladı. Beraber çıktıkları ilk yemeği, üzerinde kırmızı güller olan yün kazağı, ilk öpüşmeleri.

Onları öldürenleri düşünmeye çalıştı. Bir yandan ağlıyor, diğer yandan gözlerini sımsıkı yumup birilerini görmeye çalışıyor, karanlığın içinde şekiller arıyordu. Bir süre sonra bir sonuç alamadığına karar verip gözlerini açtı. Tekrar şişeye sarıldı. Peş peşe uzun birkaç yudum aldı. Şişeyi yerine bıraktığında hafif bir baş dönmesi fark etti. Gözlerini tekrar yumdu. Pelin'i hayal etti. O hayvanların küçük kızına tecavüzü istem dışı gözünün önüne geldi. Haykırarak gözlerini açtı. Ağlaması sinir krizine dönüşmüştü.

Artık başı daha fazla dönüyordu. Elinin tersiyle burnunu sildi. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Yeterince acı çekmiyor olabilir miydi? Doktor'un söylediklerini hatırlamaya çalıştı. İki farklı acıdan söz etmişti. Belki de manevi acısı yeterli değildi. Fiziksel acıyla neyi kastediyordu acaba? Panik halde düşünmeye çalıştı. Aldığı alkolün etkisiyle gittikçe rahatlıyor, uyku öncesi gevşemeye giriyordu.

Birden aklına bir fikir geldi. Fiziksel acıyı yaratabilirdi. Bu son şansıydı. Becerebilmeyi diledi. Ayağa kalktığına baş dönmesi hızlandı. Yavaş adımlarla banyoya ilerledi. Işığı yakıp içeri girdi. Çamaşır makinesinin üzerinde duran jilette, askıda duran havluyu aldı, yatak odasına geri döndü.

231

Hakan Yel

Yatağın yanına, yere oturdu yine. Cep telefonunu cebinden çıkarıp saate baktı, sekize geliyordu. Gömleğinin sol kolunu yukarı doğru, dirseğinin üzerine kadar kıvırdı. Havluyu kucağına yaydı. Jileti eline alıp sıkıca kavradı. Gözleri koluna gitti. Ay tekrar ortaya çıkmış, odanın içini aydınlatmaktaydı. Keseceği yere karar verdi. Jileti tenine yapıştırdı. Gözlerini yumdu. Fazilet görse ne çok kızardı bunu yaptığına, ama başka çaresi yoktu.

Sağ elinde tuttuğu jileti tenine gömdü. Önce kısa bir sızı hissetti. Daha fazla acıması gerekmez miydi, diye düşündü. Jileti derine doğru itti. Sonra da kendine doğru, yere paralel çekip çıkardı. Gözünü açtığı anda şaşırıldı. Kolunun üzerinde sigara büyüklüğünde, tırnak genişliğinde bir yarık duruyordu. İki tarafa yaslanmış etin arasından kan gelmeye başlamıştı. Bu görüntüye rağmen yeterince canının yanmayışı aklını karıştırdı. Bir şeyler yapması gerekiyordu, yoksa her şey boşa gidecekti. Başını çevirince şişeyi gördü. Ani bir refleksle viskiyi alıp yaranın üzerine döktü.

O an canının acıdığını hissetti. Fazilet'i, Pelin'i düşündü, öldürülüşlerini hayal etti. Acısı inanılmaz yükseliyordu. Şakaklarını ter bastı. Dudaklarından acı dolu bir inilti döküldü. Can acısı gittikçe artıyordu. "Yardım et Tanrı'm, lütfen!" diye yalvardı. Gözlerini daha fazla sıktı. O an karanlıkların içinde şekiller görmeye başladı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Harfler gördü. Elinde olmadan ağzından iki ke-lime çıktı: "Taksim Metrosu."

Gözlerini açtı. Koluna bakınca beklediğinden fazla kanadığını gördü. Havluyu üzerine sarıp komodinin çekmecesinden aldığı tülbentle bağladı. Telefonunu montunun cebine koydu ve evden çıktı. Artık ağlamıyordu. Taksim'deki metronun giriş kapısına gidecekti. Birden du-

232

Lokanta

raksadı. Metronun, Taksim'e üç dört kapısı olmalıydı ve o hangisine gidiyordu? Metro kapısında yüzlerce kişinin girip çıktığı bir kapıda kimi görmeyi umuyordu? Belki de kendimi kandırıyorum, diye düşündü. Gitgide umutsuzluğa sürükleniyordu ki, içgüdülerine güvenebileceğini hissetti. Vakit kaybetmeyi göze alamazdı. Geç kalmış olmamak için dua etti. Hızlı adımlarla sahile inip bir taksi çevirdi. Taksim'e gidiyordu...

233

Hakan Yel

31

İstanbul Nişantaşı

NİSAN

Kuzey Aral, çalışma odasında karanlıkta oturmuş O'nun gelmesi ni bekliyordu. Bir sonraki hesaplaşmanın adresini alacaktı. Odanın üç duvarını yerden tavana kadar kaplayan raflarda bulunan kitaplar, ola caklara sırtlarını dönmüş gibi. Kalın perdeler ufacık bir ışığı dahi ge-çirmeyecek kadar sıkı sıkıya kapatılmıştı. Yaklaşık yarım saattir hareketsiz bir şekilde oturuyordu. İki elini de çalışma masasının üzerin koymuştu. Sağ elinin parmakları arasında bir tükenmezkalem tutu yordu. Kalemin ucunu önünde duran büyük beyaz kâğıda bastırmıştı

Sessizlik, bazen caddeden geçen bir aracın ayarsız egzoz sesiyle bölünüyordu, ama bu Kuzey'in konsantrasyonunu bozmuyordu. Daki kalar ilerledikçe hareketsizlik bütün eklemlerini ele geçiriyor, onu bil taşa dönüştürüyordu. Tabi sağ kolu hariç. Sağ kolu haricinde bütün vücudunu taşlaştırmak ilk başlarda zor gelse de sonraları bu yöntemi kendini alıştırmıştı. Tıpkı O'nunla haberleşmeyi keşfetmesi gibi bu yöntemi geliştirmesi de doğal yollardan olmuştu. Rüyalarında mel sajları almış, parçaları birleştirdiğindeyse işe yarayan bir haberlesin!

234

Lokanta

sistemi geliştirmişti. Gerçi bu haberleşme tek taraflı kullanılıyordu, ama sonuçta işe yaraması önemliydi.

Ondan gelecek mesajları beklerken, kendisine belirtilmeyen, ama zaman içinde bulduğu detaylar vardı. Bu detaylar O'ndan mesajlar gelmesini kolaylaştırıyordu. Karanlıkta olmak bunlardan biriydi. Madem O, ışığın olmadığı yerlerden geliyordu, Kuzey de ışısız yapabiliirdi. Nitekim, bu çok da yabancı olduğu bir ortam değildi. Hareketsiz durmak, ama beynin sürekli başka düşüncelerle meşgul olması ayrı bir detaydı. Kuzey aklının vücudundan bağımsız hareket edebildiğine inananlardandı.

Birden perdelerde bir dalgalanma oldu. Odada gerçekte gerçeküstü evrenin birbirine girdiğini hissetti Kuzey. O gelmişti. Birkaç saniye sonra kolunun yönetimi, O'nun eline geçti. Şimdi eli insanın kanını donduran bir hızda kâğıt üzerinde gidip geliyordu. Kalemin kâğıda sürtünmesinden çıkan sesi her seferinde farklı tanımlardı Kuzey. Bazen uzaklardan gelen bir testere gıcirtısı, bazense bir vidanın metale sürtmesine benzetirdi. Yaklaşık iki dakika boyunca durmadan bir şeyler yazdı. Sonra durdu. Bir sessizlik oldu. Eli serbest kaldı. Hemen ardından da perdelerin dalgalandığını haber veren hisirtiyi duydu.

Birkaç dakika boyunca normale dönmeye çabaladı. Önce parmak uçlarını hareket ettirdi, ardından eklemlerini. Kanın damarlarında tekrar hızlanması için kalp ritmini yükseltti. Normale döndüğünü hissedince kalemi masaya bırakarak yerinden kalktı. Odanın ışıklarını açıp tekrar masaya döndü, kâğıt üzerindeki çiziklere ve harflere baktı. Küçük not defterini aldı. Gördüklerini yazmaya başladı. İşaretlerle harfleri birbirinden ayırıp tekrar bir araya getirdiğinde çizgiler anlam kazandı. İsim, adres ve temel birkaç bilgi. İş bittiğinde banyoya geçti. Yüzünü soğuk suyla birkaç kez yıkadı. Bu gece için odaklanması gere-

235

Hakan Yel

kiyordu. Montunu giyip eldivenlerini alırken nereden başlaması gerektiğini düşünüyordu. Acıktığını fark etti. Önce Taksim'e gidip karnını doyuracak, sonra da Sanayi Mahallesi'ne gidip bu gecenin şanslısına müjdeyi verecekti. Adamı diğer tarafa yollarken çok fazla oyalanmak istemediğine karar verdi. Uzatmayacaktı.

Kuzey Aral, Taksim'e kadar yürümeye karar vermişti. Evden çık- i tığında önce Dikilitaş'ın olduğu dörtyola yürüdü, ardından ordu evine doğru saptı. Vali Konağı'nın karşısında yer alan, korumaların durduğu küçük kulübe her zamanki gibi doluydu.

Korumalardan biri elindeki çay bardağını ağzına götürürken bakışları bir an dışarı kaydı. Kaldırımında ilerlemekte olan Kuzey'i fark edince kayıtsız bakışlarla süzdü. Kılık kıyafetiyle semtin zengin sakin- lerinden biri olduğunu anlayıp bakışlarını tekrar arkadaşına çevirdi.

Kuzey, koruma kulübesindeki görevlinin kendisine baktığını fark etmiş, ama gözlerini adama çevirmemişti. Canı sıkıldı. Bazen küçük bir işaret büyük felaketlerin habercisi olabilirdi. İçinde anlam veremediği bir sıkıntı vardı. Kötü bir gece olmamasını diledi. Gerçi yakalanmakla ilgili en ufak bir endişesi yoktu. Çünkü bütün hesaplaşmalarda O da bulunur ve kendisini perdeleme işini yapardı. Bazen gittiği yerde hazır olurdu, bazen de evden çıktığında yanına gelirdi. Kuzey kendisiyle beraber yürüdüğünü görür, böyle olması gerekiyor demek, diye düşünür, ses etmezdi. Ancak şimdi yanında yoktu.

Harbiye'den aŖađı yürüyüp Elmadağ'a geldiğinde henüz ne yiyeceğine karar vermemiŖti. Ağlığının iyice arttığını fark etti. Meydanda aklına parlak bir fikir geldi: Fransız Konsolosluğu'nun yanındaki so-kakta iyi bir pideci vardı. Pideciye vardığında içeri baktı. Birbirinden ayrı oturan iki adam vardı içeride. Sakin bir yerde yemek yemenin

236

Lokanta

keyfi aklına geldi, memnun oldu. Ieri girip duvar kenarındaki küçük masaya oturdu. Karadenizli garson hemen yanına seğirtti.

"Abi hoŖ geldin, ne verelim?"

"Ne yiyelim?"

"Kavurmalı Rize pidesi yaptırayım ağabeyime, üstüne de yumurta kırdırayım, ne dersin?" Garsonun net teklifi ve samimiyeti Kuzey'in hoŖuna gitti. Adam ne vereceğini biliyordu. Ŗansını denemeye karar verdi.

"Tamam, usta dediğin olsun."

SarıŖın garson tavsiyesine uyulmasından memnun bir gülümsemeye, "Iecek, ayran kola?" diye sordu. "Ayran."

Garson fırına doğru giderken yüksek sesle sipariŖi tekrarladı. YaklaŖık on dakika sonra Kuzey önüne bırakılan tabaktaki yuvarlak pideyi inceliyordu. nce gözlerini kapatıp kokladı. Ardından da nasıl yemesi gerektiğini dŖnd. MŖterinin pideye ŖaŖkın baktığını fark eden garson masaya yaklaŖtı.

"Abi keseyim mi?"

Kuzey, adamın ne demek istediğini anlamadı, ama engel olmamaya karar verdi. Ne yapacağını merak ediyordu.

"Valla iyi olur," dedi.

Garson alıŖkın hareketlerle bıçakla çatalı alıp pidenin ŖiŖkin kenarlarını masaya paralel olarak kesmeye baŖladı. Pidenin tamamının kenarını ortadan böldükten sonra da kavurmanın üzerinde duran yumurtanın sarısına bıçağı daldırdı. Yumurtayı kavurmanın içine iyice kardıktan sonra atal bıçağı kenara bıraktı. "Abi Ŗimdi elinle giriŖ, çatala girme!"

Kuzey, adamın bilgisine saygı göstermenin akıllıca olacağına karar verdi. Pidenin kesik kenarlarından bir parça koparıp kavurmaya

237

Hakan Yel

bandı. Lokma ağzına vardığında etin yumurtayla birleŖen lezzeti damağına vurdu. iğnedike pidenin doygun tadı üste çıkmaya baŖladı. Memnuniyet verici bir lezzetle karŖı karŖıya olduğunu anladı. HesaplaŖmaya gitmeden önce tüm can sıkıntısını ve kuruntularını üzerinden çekip alacak bir deneyimdi bu. Ege'yi de ilk fırsatta pideciye getirmeye karar verdi.

Pideciden çıktığında mutlu ve dingindi. Bir saat sonra bir adamı paralayacağını dahi unutmuŖ görünüyordu. Sanayi Mahallesi'ne taksile gitmek yerine metroyla gitmeye karar verdi. Biraz yürümek fena olmazdı.

Taksim metrosuna yöneldi...

238

Lokanta

32

İstanbul Taksim

NİSAN

Ali meydana vardığında taksiden inip yürümeye baŖladı. Birkaç adım sonra kolundaki acının zonklamaya döndüğünü hissetti. Alkolün etkisi geçiyor olmalıydı. Sol elini göğsüne koydu, böylece sızıyı hafifletebilecekti. Metronun giriŖ kapısı her zamanki gibi kalabalıktı. Metroya girenlerle meydana çıkmaya alıŖanlar karıŖık bir düzende . hareket ediyorlardı. Ortalıkta yle çok insan vardı ki, Ali ne yapacağını ŖaŖırdı. Bu kalabalıkta, üstelik giriŖ kapısındaki lambalar yeterli aydınlatma sağlayamadığı için grŖ mesafesi çok

düşüktü, aradığını nasıl bulacaktı? Neden sonra, insan trafiğine takılmadan bir kenarda durup gelene geçene bakmanın akıllıca bir iş olacağına karar verdi ve büyük girişin köşesinde beklemeye başladı.

Bahri Çanakkaleli, üzerinde Büyükşehir Belediyesi Sinyalizasyon arması bulunan küçük sarı midibüsü, meydana bakan otelin önüne çekip dörtlü uyarı lambalarını açtı. Hemen ardından da araçtan inip yan kapıdan tekrar arka bölüme girdi. Dışarıdan bakan biri, aracın içini göremediğinden dinleme teknolojisindeki son sistem cihazlarla dolu

239

Hakan Yel

olduğunu anlayamazdı. Tepedeki küçük antenler bile pek dikkat çekmiyordu. Kapıyı kapatıp küçük tepe lambasını açtı. Sonra da kumanda iskemlesine oturup sistemi çalıştırdı. Onlarca minik kırmızı, yeşi ve mavi lamba teknik aksamın üzerinde belirdi. Büyük monitörü açtı ğında, ekran dörde bölündü ve aracın çevresini göstermeye başladı Bu, güvenlik kuralları gereği uyulması gereken ön kuraldı. İzleme fa aliyetine başlayan araç, öncelikle kendi çevre güvenliğini sağlamalıydı. Ardından diğer güvenlik kameralarına girişi sağlayacak sistemi aç tı.

YİT araç depolarında kayıtlı görünmeyen izleme midibüsünü tüm evrakları sahteydi. Ancak bu taklitçilik polisin fark edemeyeceğ bir teknikle yapılmıştı. Bahri Çanakkaleli, aracın üzerinde buluna kameralardan Ali'yi göremediğini fark etti. Daha iyi bir kamera siste mine ihtiyacı vardı. Birkaç tuşa bastıktan sonra, şehir güvenlik siste mine ait kameralardan birine bağlandı. Kısa adı MOBESE olan izle me sistemindeki iki bin kameradan uygun olanı seçmesi sadece bi dakikasını aldı. Şimdi metro kapısı önünde beklemekte olan Ali'yi gö rebiliyordu. Biriyle buluşacağı muhakkak, diye düşündü. Şanslı gü nündeysel şüphelerini doğru çıkaracak bir delil bulabilirdi. Bekleme' nin ne kadar süreceğini bilmediğinden küçük dolapta duran meyve sularından birini alıp geriye yaslandı.

Ali aradan yarım saat geçmesine rağmen kayda değer bir rastlantının olmamasından rahatsızdı. İçinde dev bir endişe dalgası gittikçe büyüyordu. Ya buraya kadar boşu boşuna geldiyse, ya kendi kendine görüntüler yaratıp sonra da bunlara inandıysa? Belki de deliriyordu. Boğulacak gibi oldu. Kimden yardım isteyeceğini bilmiyordu. Sanki ayaklarının altındaki zemin yumuşamış, onu içine çekiyordu. Taze de-

240

Lokanta

külmüş çimentonun üstüne basmış gibiydi. O, yere doğru gömülürken etrafındaki insanlar onu görmüyordu. Belki bağırsa bile duymazlardı. Montunun cebinden paketle çakmağ alıp bir sigarayı dudaklarına götürdü. Titreyen elleriyle birkaç denemeden sonra çakmağ ateşleyebildi. İçine çektiği duman, diline nikotini bırakınca kendisini iyi hissetti. Ancak bu his çok kısa sürdü. Olur olmaz her şey beynine üşüşüyor, içini binbir şüpheyle dolduruyordu. Belki de yanlış bir noktada bekliyordu. Birden yerini değiştirmeye karar verdi. Kalabalıkla birlikte merdivenlerden aşağıya inmeye başladı.

Karşıdan gelen insanların tek tek yüzlerine bakıyor, farklı bir anlam yakalamaya çalışıyordu. Hareketleri ürkütücüydü. Sonunda perona geldi. Kısa bir kararsızlık aklını sarmaladı. Hangi istikamete bakmalıydı? Taksime gelenlere mi, yoksa Taksim'den gidenlere mi? Tam o anda perona giren metro, yavaşladıktan sonra durdu ve son durak yolcularını indirmeye başladı. Bir insan selinin ortasında kalmıştı. Hareketleri öylesine tehditkârdı ki, insanlar onu fark ettiklerinde hastalıklı birini görmüş gibi yollarını değiştiriyorlardı. Son yolcu da yanından geçip gidince umutları bir kez daha kırıldı. Ancak bir umudu daha vardı. Diğer taraftaki yolcuları kaçırabileceği endişesiyle koşar adımlarla gidiş peronuna ilerledi.

Meydandaki aracının içinde ekranı izleyen Bahri Çanakkaleli, Ali'nin metronun içine girmesiyle kısa bir şaşkınlık yaşadı. Hemen ardından, parmakları klavyedeki harflerin üzerinde gezinmeye başladı. Metro güvenlik kameralarına girmesi birkaç saniye sürdü. Kısa bir aramadan sonra da Ali'yi peronda yakaladı. Ne yapmaya çalıştığını merak ediyordu. Birisiyle kesinleşmemiş bir buluşma için bakmıyor gibiydi. Şimdi de aşağıya, perona inmişti. İzlendiğini anlamış olabilir

241

F:16

Hakan Yel

miydi? Bu mümkün değildi, ancak yine de tedbirli olmaya karar verdi. Ekranı daha dikkatli baktı. Komiserin buluşacağı kişiyi tahmin etmeye çalıştı, ama peronda dolaşanlar arasında dikkatini çekecek birine rastlamadı.

Umutsuzluk artık iyiden iyiye sarmalamıştı Ali'yi. Bir hayalin peşinden buraya geldiği, gün gibi aşikârdı. Bozuk ruh halinin yarattığı sanrılardı bunlar. Belki de deliriyordu. Delirme fikri içini ürpertti. İntikam almadan delirmesi korkunç bir son olurdu. Saatine baktı, Taksim'e geleli yarım saati geçmişti. Korku aklına çöktü. Cihangir'deki eve gidip şişeye sarılmaktan başka bir çözüm düşünemedi. Bir an önce kendisini o eve atmalıydı. Yürüyen merdivenlere geldiğinde gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Başarısızlık, peşinden koca bir çaresizlik duygusunu getirmişti. Kendisini yapayalnız ve ümitsiz hissediyordu.

"Müsaade eder misiniz?"

Ali başını arkaya çevirdiğinde genç bir kızın geçmek için yol istediğini gördü. Yürüyen merdivenlerde bile duramayıp yürümeye devam eden acelecilerdendi. Sağa geçip yol vermek için bakışlarını öne çevirdi. Tam o anda yan taraftaki yürüyen merdivenlerde bir adamla göz göze geldi. Akli karıştı. Adam da kısa bir şaşkınlık yaşamış, ancak bakışlarını hemen kaçırmıştı. Ali aşağıya ilerlemekte olan adama bakıyordu hâlâ. Birden hatırladı; konserde Fazilet'in gözlerini alamadığı adamdı. Demek ki buraya boşuna gelmemişti. Yanılmamış olmayı dilerken ani bir hareketle iki bant arasındaki merdivene atladı. Basamakları birer ikişer inerken adamı gözden kaçırmamaya çalışıyordu.

Kuzey Aral'ın canı sıkılmıştı. Bu adam, gazetede fotoğrafını gördüğü komiserdi. Konserde kendisini gördüğünü hatırlamış olmalıydı.

242

Lokanta

Komiseri öldürmek zorunda olma fikri onu rahatsız etmişti. Gereksiz bir detaydı. Ancak başka türlü davranamazdı. Her ihtimali düşünmeli ve tedbirli olmalıydı. Birden yanında O'nu gördü. Şaşkınlığı daha da arttı. Burada olmaması gerekiyordu. Hemen yanında yürüyordu. Başını çevirip Kuzey'e baktı. Sonra tekrar önüne döndü. Kuzey bir anormallik olduğundan emindi artık. Önce koruma kulübesindeki adam, sonra merdivende komiserle yüzleşme, şimdi de olmayacak bir yerde karşısına O çıkmıştı.

Oyuna katılması gerektiğine karar verdi. Etraftakilerin O'nu görmediğini biliyordu, ama yine de tek başınaymış gibi yürümeye devam etti. O buraya habersiz geldiğine göre, tehlike altındaydılar. Komiseri öldürmesi kaçınılmaz göründü. Duruma uygun davranarak, peronlara açılan, kameraların olmadığı kör noktada duvara yaslanıp beklemeye başladı. Komiserin arkasından koridora girdiğini O'nun bakışlarından anlayabiliyordu. Adam kendisini görünce kaçırmamış olmanın verdiği güvenle rahatladı, adımları yavaşladı ve nihayet önüne gelip durdu. Şimdi sadece birbirlerine bakıyorlardı. Kuzey, O'nun ne yapacağını merak etti. Ancak beklediği gibi olmadı. O sadece yanında duruyor ve etrafı izliyordu. Komiserle ilgilenmiyor olması Kuzey'in tuhafına gitti. Merakı gitgide artıyordu. Sessizliği komiser bozdu.

"Bana yardım etmen için sana yalvarmaya geldim!"

Kuzey şaşırırsa da belli etmemeye karar verdi. Soğuk bir tebessümle, "Karıştırdınız galiba," diye cevap verdi.

Ali konuştuğu adamın aradığı kişi olduğundan emindi. Bunu yoğun biçimde hissediyordu. "Sana yalvarıyorum... Bana yardım et!"

Tam o sırada metro, rüzgârdan görünmeyen bir tokadı yüzlerine çarparak perona girdi. Kuzey olumsuz anlamda başını salladı.

243

Hakan Yel

"Cinayetleri senin işlediğini biliyorum! Senden sadece karımla kızımın katillerini bulmama yardım etmeni istiyorum..."

Kuzey hızlı bir değerlendirme yaptı. Bir polisin cinayetleri kimin işlediğine dair bir bilgisinin olması imkânsızdı. Hatta kendisiyle ilgili bir fikir bile yürütemezdi. Öte yandan adamın burada karşısına dikilip böyle bir iddia da bulunması da görmezden gelinecek bir durum değildi. O'nun hiçbir harekette

bulunmadan yanlarında durması da aklını karıştırmıştı. Neler olduğunu anlamak için yalnız kalmaları gerekiyordu. Hızla bir karar verdi. Komisere dönüp, "Pekâlâ... Bana telefonunu ver, seni yarın arayacağım. Ben trene biniyorum, ama sen burda kalıyorsun. Tartışma yok!"

Ali çocuk gibi sevindi. Artık doğru yolda olduğundan emindi. Her zaman montunun cebinde duran küçük kalemlerle not defterini çıkardı. Telefon numarasını yazıp kâğıdı koparttı. Kâğıdı adama uzatırken minnet dolu bir sesle, "Yarın aramanı bekleyeceğim. Sana inanıyorum," dedi.

Kuzey ifadesiz bakışlarla komisere bakıp kâğıdı aldı, katladıktan sonra cebine koydu. Başka bir söz söylemeden kapılarını açmış bekleyen trene bindi. Vagonda nispeten sakin bir köşeye çekildi. O da onunla beraberdi hâlâ. Kısa bir an bakıştılar. Sonra tekrar önlerine döndüler. Durum değerlendirmesi yapmak için beklemeye karar verdi. Nasılsa dışarı çıktıklarında kuytu bir köşe bulacaklardı.

Bahri Çanakkaleli neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Komiserin ani hareketlenmesi kafasını karıştırmıştı. Bu bir buluşmaysa komiser neden merdivenlerde o filmlerdeki sahnelere benzeyen atlamayı yapmıştı? Kimin peşindeydi? Buluştuğu adam kimdi? Neden kamera adamın yüzünü gösterememişti? Yüzünün olduğu kısmın bulanıklaş-

244

Lokanta

ması nasıl gerçekleşmişti? Bu teknik bir hata olamazdı. İlk defa ekranda böyle bir dağılıma görmüştü. Üstelik bu bulanıklaşma adamın sadece yüzünde olmamış, genel olarak vücudunun bir kısmını boydan kaplamıştı. Sanki önüne biri geçmiş gibi...

Metrodan enerjik adımlarla çıkan Ali'ye dikkatle baktı. Bu adam ne oldu da böyle canlandı, diye düşündü. İçinden çıkamadı. Sistemleri kapatıp şoför kısmına geçti. Komiser, yolun karşısına geçmiş bir taksiye el ediyordu. Bir hareketlenme var ya, dur bakalım, diye söylenip kontak anahtarını çevirdi...

245

Hakan Yel

33

İstanbul Nişantaşı

NİSAN

Enfes bir ilkbahar sabahıydı. İstanbul'un üstüne doğan güneş, ade- ' ta yeni bir hayatı müjdeliyordu. Kuzey Aral için de gün erken başlamıştı. Salonda uzun uzun gerindikten sonra uykulu halinden sıyrıla-bilmek için Burhan Öçal dinledi. Müziğin ritmi onu alıp gizemli dünyalara götürürken sürekli ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Bir', başkasının yaptıklarından haberdar olması -ki bunun nasıl olduğunu henüz öğrenememişti- onu aşırı derecede rahatsız etmişti. Ayrıca bu kişinin, ölen sapıkların dosyalarından sorumlu komiser olması, canın sıkın ikinci sebebi. Bu yüzden karısı ve kızı tecavüz edilerek katledilmiş, kalbi yaralı bir adamı ortadan kaldırma zorunluluğu onu daha da rahatsız ediyordu.

Öte yandan, bu adamı öldürmeyip bir anlaşmayla sırlarını sakla masını sağlamak ve hesaplaşmalarına devam etmek de pek akıllıca sa yılmazdı. Belki de bütün bu karmaşa, uzun bir ara vermek için doğru| zaman olduğunu işaret ediyordu. Kuzey, kaderi zorlamayı sevmezdi. Kendisini akıntıya bırakanlardandı. Ayrıca durum o kadar da kötü sayıl

246

Lokanta

yılmazdı. Bu arayışı bahane edip Ege'yle ilişkisini geliştirebilirdi. Kendilerini nasıl bir arkadaşlığın beklediğini merak ediyordu. Ne var ki bu ilişkiyi yaşayabilmek için O'nu yaşamından çıkarması gerekiyordu. En azından şimdilik bunu denemek akıllıca olacaktı. İlerisi için kötü hayaller kurup mutsuz olmaya gerek yoktu. En iyisi yaşayıp neler olacağını görmektir. Lokantaya gittiğinde kızı arayıp öğlen yemeğine davet etmeye karar verdi.

Şimdi, tekrar asıl sorununa; komisere odaklanmalıydı. Önünde üç seçenek vardı; komiseri hemen öldürebilirdi. Fakat bu akıllıca bir hareket olmazdı. Adamın kendisi hakkında ne bildiğini, daha da önemlisi bunları hangi yoldan öğrendiğini bilmeliydi. İkinci seçenekse komiseri aramamak ve hemen şehirden ayrılmaktı. Bu seçenek de pek akıllıca görünmüyordu. Çünkü bu adamın yeteneklerinden habersizdi. Kendisi

gibi her zaman rakibinin sınırlarını bilmeyi tercih eden biri için uyumsuz bir seçenektir. Öte yandan, lokantadan bu kadar uzun süre ayrı kalamazdı. Zaten düşündükçe kaçma fikri gitgide daha saçma görünmeye başladı. Ancak suç işleyenler adaletten kaçmayı düşünürdü. Adaletin kendisi adaletten kaçamazdı. Üçüncü ve son seçenek ise adamın yardımına gitmekti.

Komiser, ondan karısının ve kızının katillerini bulması için yardım istiyordu. Bu çağrı aslında kendisinin amacına da uygundu. Hesaplaşmalar için yola çıkarken basit bir kuralı vardı; masum insanlara sinsice zarar verdiği halde cezasız kalanları, oyunun dışına itecekti. Komiserin ailesi de bu masumların arasına girmiyor muydu? Gazetede kadınla küçük kızın fotoğraflarını hayal etmeye çalıştı. Gözlerini kapattı, oturduğu berjer koltuğa iyice yerleşti. Birkaç dakika geçmesine rağmen kimseyi göremedi. Hareketsizleşmek için inanılmaz bir istek

247

Hakan Yel

duyuyordu. Ancak, işe gitmek zorundaydı. Bu odaklanma keyfini sürece kadar zamanı yoktu.

Tekrar karanlığa odaklandı. Farkında olmadan gözkapaklarını da-, ha da sıkı kapattı. O an kadının karanlıkta kendisine doğru geldiğini gördü. Elini ona doğru uzatmıştı. Kuzey, ani bir hareketle gözünü açıp yerinden fırladı. Bu kadar canlı bir hatıra görmeyi bekleliyordu, şaşkındı. Etrafına bakındı, salonda kendisinden başka kimseyi göie-medi. Kendi iradesi dışında anormal durumlar yaşadığında verdiği tepkiyi hissetti yine. Kızmaya başlıyordu. Başını iki yana salladı. Küçük bir deneme daha yapmaya karar verdi. Gözlerini tekrar kapattı. Bu kez hiç zorlanmadı. Karanlığın içinde oldukça netti, kadın kendisine bakıyordu.

Ali gözlerini fazla zorlanmadan açtı. Tavana baktı. Zile benzeyen ; bir ses duydu. Bu beklediği çağrı olabilir miydi? Doğrulup yerde duran cihaza baktı, ekranda ışık yanıyordu. Birden ayıldı, gerçekten telefon sesiydi. Heyecanla uzanıp cihazı yerden aldı ve kulağına götürdü.

"Alo?"

Il.....Il

"ALO?"

"Saat ikide Beşiktaş'taki Kadıköy İskelesi gişe önünde."

Kesik sinyal sesi karşı tarafın konuşmayı bitirdiğini haber veriyordu. Ali ayağa kalktı. Elinde tuttuğu telefona bakıyor, rüya görüp görmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Arayan bir erkek sesiydi ve muhtemelen dün gece metrodaki adamdı. Ne dediğini hatırlamaya çalıştı. "Saat ikide, Beşiktaş'taki Kadıköy İskelesi'nde." Telefonun ek

248

Lokanta

ranında görünen saate baktı; ikiye yirmi vardı. Aniden elektrik verilmiş gibi sıçradı. Çok az zamanı vardı. Galiz bir küfür savurarak pantolonunu giymeye çalıştı. Yüzünü yıkamaya bile vakti yoktu. Evden fırladığında, bir yandan aceleyle yürüyor, bir yandan da tişörtünü pantolonuna sokmaya çalışıyordu. İmdatına caddede gördüğü bir taksi yetiştirdi.

Bahri Çanakkaleli, Ali'nin hattına bağlı telefonu çaldığında yakındaki bir kahvede oturmuş çay içiyor, gazetesini okuyordu. Ekranda, arayan numaranın görünmemesi sürpriz olmamıştı. Konuşmanın çok kısa sürmesi de öyle. Amatörlerle karşılaşmayı bekleliyordu zaten. Telefon sinyalinin yerini tespit edecek kadar uzun konuşmamışlardı. Aramanın hangi santralden yapıldığını bulmanın da faydası yoktu. Aynı numarayı aynı semt santralinden iki kez aramaları gerektiğini biliyor olmalıydılar. Zaten konuşan kişinin ses tonundaki kararlılık ve verilen mesaj çok netti. Bu piçler ne yaptıklarının farkında, diye söylendi.

Çay parasını her zamanki gibi siparişe birlikte verdiğinden, zaman geçirmeden kahveden dışarı fırlayıp az ötede duran midibüse koştı. İskelele yetiştirmesi gerekiyordu. Aracı hareket ettirip caddeye çıktığında bir anda sinirden yüzünün rengi değişti. Trafik durmuş, araçlar yerlerinden oynamıyordu. Özel tasarımlı radyodan polis telsizinin dinlendiği kanala geldi. Başbakan, İstanbul'daydı ve Çırağan Oteli'ne gideceğinden Dolmabahçe trafiğinde kesinti yapıyordu. Şansına küfretti. Tek kişilik takip çalışmalarında yaşanan sorunlardan biriydi bu. Takip edilen şahsı gözden kaçırma olasılığı yüksekti. Ancak YİT işini yaparken engel tanımazdı.

Hakan Yel

Aracı hemen sağa çekip dörtlü ikaz lambalarını yaktı. Arka tarafa geçip sistemi çalıştırırken kolundaki saate göz attı. Buluşmaya on da kika vardı. Acele etmesi gerekiyordu. Merkez santrale bağlanıp oradan vapur işletmesinin güvenlik kameralarına sızdı. Kadıköy İskelesi'nin kameralarını bulması üç dakikasını almıştı. Her ihtimale karşı, şehir güvenlik sisteminin Beşiktaş kameralarına da bağlandı. Şimdi iki ekranda, sekiz kameradan iskelenin içini, önünü ve iskeleye çıkan iki meydanı da izleyebiliyordu. Saate tekrar baktı; buluşmaya dört dakika vardı. Görüntülerde komiseri arıyordu. Bu arada iskelede bekleyen yolcuların yüzlerini taramaya başladı. Yüz Kesit Tanımlama Programı önce iskelede sabit duran yolcuların yüz çizgilerini yakalayıp hafızaya aldı, birkaç salisede ülkedeki tüm suç kayıtlarındaki fotoğraf bilgileriyle eşleştirmeye başladı. Ardından, yürüyenlerin yüz kesitlerini yakalamaya başladı. Ancak bir sonuç alamıyordu. Bahri Çanakaleli sisteme, eşleştirmede güvenlik birimlerinde kayıtlı çalışanların da dahil edilmesini isteyen dallandırma komutunu verdiğinde sistem üç yolcu için kırmızı ikaz verdi.

Yolculardan biri emekli bir albaydı. Neler olduğundan habersiz, oturduğu bankta gazetesini okumakta olan adamın vücudu ekranda kırmızı bir kareyle takibe alınmıştı. İkinci şüpheli bir bekçiydi. Tuzla Emniyet Amirliği'ne kayıtlı evrak memuruydu. Elinde tuttuğu evrak dosyaları onun hangi amaçla iskelede bulunduğunu açıklıyordu. Üçüncü kişi ise kayıtlara göre bir alışveriş merkezinin güvenlik amiriydi. Atletik görünüşü ve keskin bakışlarıyla dikkat çekiyordu. Ekranın sağında kişisel bilgileri belirdi. Eski bir SAT komandosuydu. Bir köşede durmuş, eğitilmiş her operasyon adamı gibi sırtını duvara vererek beklemek salonundaki yolcuları inceliyordu. Bahri Çanakaleli'nin

250

Lokanta

İlgisini çekmişti. Komiserin buluşmaya geldiği adam bu olabilir miydi?

Ali, trafiğin tıkalı olduğunu görünce taksiden inmiş, Gümüşsu-yu'ndan Dolmabahçe'ye kadar koşmuş, orada tekrar bir taksiye binmişti. İskelenin önünde indiğinde saat ikiyi dört geçiyordu. Telaşla gişelerin önüne gidip beklemeye başladı. Aradan on dakika geçmesine rağmen kimse gelmemişti. Telefondaki mesajı yanlış anlamış olabilir miydi? Belki de adam gece ikiyi kast etmişti. Endişelenmeye başladı. Tam o anda iskelenin önünde beklemekte olan boyacı çocuklardan biri yanına geldi ve yüzüne bakmaya başladı. Birini tanımaya çalışıyor gibi bir havası vardı.

"Ne bakıyorsun öyle?" diye sordu Ali. Sesindeki endişe ve kızgınlık rahatlıkla fark ediliyordu. Bu karmaşanın içinde bir de boyacılarla uğraşamayacaktı.

"Abi, komiser sen misin?" dedi küçük boyacı.

"Evet, neden?"

"Abi, Bahçeköy otobüsüne binecekmisiniz!" dedikten sonra uzaklaşıp sandığının başına döndü küçük boyacı.

Ali şaşkındı. Bu haber gerçekten kendisine gelmiş olabilir miydi? İskeleden ayrılmak konusunda kararsız kaldı. Saate baktı, ikiyi yirmi geçiyordu. Beklemek anlamsız olabilirdi. Hem çocuk ona komiser olup olmadığını sormuştu. Harekete geçmeye karar verdi. İskeleden askeri müzenin önüne ilerledi, oradan da halk pazarının karşısındaki durağa. Endişeli gözlerle durakta bekleyenleri incelemeye başladı. İlgisini çeken kimse olmadı. Adam, otobüse başka bir duraktan mı binecekti, yoksa otobüsün içinde kendisini yeni bir mesaj mı bekliyor-

251

Hakan Yel

du? Satıcı çocuktan iki adet otobüs bileti satın alıp cebine koydu. Kafası sorularla kaynıyordu. Telefonu çalınca panikledi. Cevap vermeden önce ekrana baktı, numara görünmüyordu.

"Alo?"

"Abi merhaba, nasılsın?"

"Muzaffer sen misin?"

"Benim abi, nasıl olduğunı merak ettim, iki gündür senden ses, çıkmayınca arayayım dedim. Bir ihtiyacın var mı?"

"İyiym kardeşim iyiyim."

"Ankara'dan Cavit Bey gelmiş abi. Dün aradı. Akbük'e yazlığa geçiyormuş, gitmeden kızına uğramış, bizimle de çiğköfte muhabbeti yapmak istemiş, akşama davet ediyor. Ne dersin?"

Ali, Cavit Bey ile Ankara'ya Muzaffer'le seminere gittiğinde tanışmıştı. Üst düzey bir bürokrattı. Onlara büyük yakınlık göstermiş, evine yemeğe davet etmişti. Çiğköftesi dostları arasında meşhurdu. Çiğ-köfteyi rakıyla eşleştirmişler, Cavit Bey'in emektar udu da sohbeta katılınca güzel bir Ankara gecesi yaşamışlardı. Sonraları onlar Ankara'ya gittiklerinde ya da Cavit Bey, İstanbul'daki kızını ziyarete geldiğinde çiğköfte sohbetleri tekrarlanmıştı. Eski güzel günler, diye düşündü Ali. Ancak sohbet kaldıracak durumda değildi. Muzaffer'in sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Abi orda mısın?"

"Muzaffer ben gelemem, sen saygılarımı ilet. Kapatmam lazım, seni ararım!"

Telefonu cebine koyarken söylendi. Koyun can derdinde kasap et derdinde. Bu arada, Emirgan ve Sarıyer otobüsleri peş peşe gelmiş,

252

Lokanta

durak neredeyse boşalmıştı. Ali tedirgin gözlerle etrafını izliyor, gelip geçenlerin arasında esmer, uzun boylu adamı arıyordu. Durağa yanaşan otobüsün tabelasına baktı. "Bahçeköy." Otobüse bindi. Nispeten boş sayılırdı. Arka tarafa doğru ilerlerken oturanların yüzüne baktı, ama adamını göremedi. Aracın hareket etmesiyle birlikte kısa bir panik yaşadıysa da olacakları beklemeye karar verip sakinleşti.

Kuruçeşme'de trafik lambalarında durduklarında ön kapının açıldığını gördü. Bir yolcu otobüse binmek için işaret etmişti. Siyah par-dösüsünün yakalarını kaldırmıştı ve başında siyah bir şapka vardı, kim olduğu seçilemiyordu. Biletini atıp arkaya doğru yürüyünce Ali, adamını tanıdı. Göz göze geldiler. Adam boş bir koltuğa oturup ayakta beklemekte olan Ali'ye yanına oturması için işaret etti.

"Başını sakın bana doğru çevirme!" diye hırıltılı ve zor duyulan bir sesle komut verdi.

"Tamam," dedi Ali. Sesinin başkaları tarafından duyulmaması için o da alçak sesle konuşuyordu.

"Sana yardım etmem için önce neler bildiğini ve bu bilgilere nasıl ulaştığını bana anlatman lazım."

Kısa bir sessizlik oldu. Ali olanları nasıl anlatacağını tasarlıyordu. Nereden başlaması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Yedikule cinayeti belki de ilk cinayeti değildi. Belki de Fazilet daha önce de benzer hisler duyumsamış, ama bunu kendisiyle paylaşmamıştı.

"Komiser, benim fazla vaktim yok!"

Ali, düşüncelerinden sıyrıldı. Kesik kesik anlatmaya başladı. "Karım... Fazilet, cinayetleri önceden tahmin edebiliyordu... Yedikule cinayetinde maktulün üzerindeki kelimeleri söyledi bana... Sonra da diğerleri..."

253

Hakan Yel

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Yemin ederim böyle oldu. Sonra karımla kızım öldürüldü. Ben düşündüm ki, onun yaptığını yapabilir, nerede harekete geçeceğinizi öğrenebilir ve sizi bulabilirim. Böylece denemeye karar verdim ve Taksim Metro'su'na geldim..."

Kuzey'in kafası da karışmıştı. Komiserin anlattıkları normal birine deli saçması gelebilirdi, ama kendisi gibi diğer dünyayla işbirliği içinde olan birisi için çok da gerçeküstü sayılmazdı. Yine de kendisini nasıl tanıdığını bilmek istiyordu.

"Beni nasıl tanıdın?"

Ali kafasında toparlamaya çalıştı. Yanlış bir sözle adamı, intikam için tek umudunu elinden kaçırmak istemiyordu. "Konser gecesi Fazilet sizi tanımıştı, ama bana bundan söz etmedi. Belki o da ne olduğunu anlayamamıştı. Ancak, o gecedan sonra ikinci kez metroda sizinle karşılaşınca o kişinin siz olduğunuzu anladım."

Kuzey son yirmi dört saattir ilk defa rahatladı. Olan, Ege'yle yiyeceği öğlen yemeğine olmuştu. Endişelenecek bir durum yoktu ortada. Bu salak, metroda dün gece kimi görse onu katil sanacaktı, diye aklından geçirdi. Bir an önce komiseri kendi kaderiyle baş başa bırakmaya karar verdi. Bu adamla fazla bir arada olmak iyi bir fikir değildi. Öte yandan, aklına sabah odaklanmaya çalışırken gördükleri geldi. Kadın kendisini rahat bırakmayacaktı.

"Komiser, şunu bilmende fayda var; yüzümü gördüğün için çok yaşamazsın artık. Ben izin versem bile onlar izin vermezler. Sana yardım etsem bile sonunda hayatını kaybedeceksin!" dedi buz gibi bir sesle.
254

Lokanta

Ali, o an amirin anlattıklarını hatırladı; bu cinayetleri istihbarat içinde bir grubun yaptığından şüpheleniyorlardı. Demek doğrudu. Katillerden biri bu adamdı ve arkadaşlarının onu yaşatmayacaklarını söylüyordu. Bu pazarlık kendisi için lüzumsuz bir vakit kaybıydı. İntikamını aldıktan sonra ölmek onun için en büyük kurtuluş olacaktı. Çok düşünmedi.

"Önemli değil. Ben karımın ve kızımın intikamını aldıktan sonra ölüme güle güle giderim!"

Kuzey, komiserin kararlılığını fark etti. Adam ciddiydi. Yine de bu sırrın saklanacağından emin olmak istiyordu. Bir zorlama daha yaptı.

"Sana neden yardım edelim?"

Ali dönüp katilin gözlerinin içine baktı ve, "Çünkü bu benim hakkım!" dedi. Ardından bakışlarını tekrar önüne çevirdi.

"Bu bilgileri senden başka bilen var mı?"

"Yok, olmayacak da. Benim için önemli olan intikamımı almak, gerisi fasa fiso. Yaptıklarınız ya da yapacaklarınız umurumda değil," dedi Ali kesin ve net bir ses tonuyla.

Kuzey kısa bir an düşündü. Kendisini komiserin yerine koydu. Doğru söylüyordu, intikam onun hakkıydı. Kendisinin elinde bu fırsat vardı ve komisere yardım etmezse bu kararın bugüne kadar yaptıklarıyla çelişeceğini biliyordu. Köpeklerle hesaplaşma gerçekleştikten sonra ona ne yapacağına karar verecekti.

"Pekâlâ... Sana yardım edeceğim, sanırım iki üç gün içinde harekete geçeriz. Sen akşamları hazırlıklı ol, ararım. Hâlâ Sarıyer'de misin?" diye sordu.

"Hayır, Cihangir'de arkadaşımın evinde kalıyorum."

255

Hakan Yel

"İyi... ararım. Ben şimdi iniyorum, sen de iki durak sonra ineceksin, tamam mı?"

"Tamam, yalnız bir isteğim daha var," dedi Ali.

Kuzey soran bakışlarını ona çevirince devam etti. "İntikamım alınırken ben de orda olmak istiyorum!"

"Komiser... Beni zorlama!" dedi Kuzey. Ardından da otobüsün durakta durması için ikaz lambasına bastı.
256

Lokanta

34

İstanbul Nişantaşı

NİSAN

Lokanta iyi bir akşam servisi geçiriyordu. Kuzey Aral, mutfak penceresinin önüne gelip içeri bir göz attı. Mutfak personeline yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sordu. Siparişlerin düzgün çıktığını görünce de tatmin olup masasına doğru yürüdü. Çağatay, elinde boşlarla yanından geçerken tabaklara baktı, silip süpürmüşlerdi. Bu yemeklerin lezzetli olduğuna dair en belirgin işaretti. Rahatladı. Müşterilerle birlikte salonda oturup yemek yemeyi pek sevmezdi ama bugün özel bir durum vardı. Ege iş çıkışı akşam yemeği

için onu ziyarete gelmişti. Masaya gelip sandalyesine otururken genç kıza baktı. O kadar etkileyici görünüyordu ki, elinde olmadan heyecanlandı.

"Özür dilerim Ege."

"Rica ederim, asıl ben özür dilemeliyim. Seni işinden ettim."

Kuzey bir sır verecekmiş gibi ona doğru uzandı. "İşin aslı lokantayı ben idare etmiyorum. Çağatay, bizim şef, o idare ediyor. Yani, diğer günlerde de ben sadece ortalıkta görünüyorum. İlk başta bayağı yoruluyordum, ama Çağatay'ın işi öğrenmesinden sonra bana pek iş kalmadı. O yüzden boşuna üzüluyorsun."

257

F:17

Hakan Yel

"Öyle olsun bakalım," dedi Ege. Yüzünde sevimli bir tebessüm vardı.

"Makarnanı beğendin mi?"

"Çok güzel, elinize sağlık. Şimdiye kadar yediğim en lezzetli makarna diyebilirim."

Kuzey, kızın gözlerine daldı. Bütün kötülüklerden habersiz bir meleğe benziyordu. Bütün bu karmaşanın ortasında sakin bir ada gibi, diye düşündü.

"Ne düşünüyorsun?"

"Çok özel bir insan olduğunu düşünüyorum. Geldiğin için tekrar teşekkür ederim."

Ege cevap vermeden önce saatine baktı. "Teşekkür ederim, ama biraz daha geciksem bir özelliğim kalmayacak. Bizimkiler merak eder, ben izin isteyebilir miyim Kuzey?"

"Tamam, ama bir şartla, seni eve bırakmak istiyorum."

"Peki, teşekkür ederim," dedi Ege.

Hemen kalktılar, çıkışa doğru ilerlerken, Kuzey, Çağatay'a gitmekte olduklarını işaret etti. Çağatay başıyla onaylayınca da dışarı çıktılar. Az ilerideki otoparka kadar konuşmadan ilerlediler. Oto-parkçı Kuzey'i gördüğünde koşup lüks arazi aracını çalıştırarak yanlarına getirdi. Ege aracı görünce şaşırdı.

"Kuzey, araban bu mu?" diye sordu.

"Evet, ne oldu ki?" Şaşırmıştı Kuzey.

"Üzgünüm, ama bununla eve gidemem."

"Neden?"

Ege cevap vermeden önce gülümsedi. "Kuzey, benim oturduğum sokağa bu araçlar pek uğramaz. Çok dikkat çeker. Bizimkilerin üzülmesini istemem. Bu defalık da ben taksikle gideyim. Olur mu?"

258

Lokanta

Kuzey bu cevabı çok sevimli buldu. Bu sahnelerin sadece eski, siyah beyaz Türk filmlerinde kaldığını sanıyordu. Etkilendiğini fark etti. Uzatmaya gerek yoktu. Aracın kapısını Ege için açmış, bahşiş beklemekte olan otoparkçıya döndü ve, "İsmail biz karar değiştirdik, taksikle gideceğiz," dedi Kuzey. Sonra da kolunu Ege'ye doğru uzattı. Kız, koluna girince de sokakta yürümeye başladılar.

"Caddeden bir taksi buluruz. Bari bunu değerlendireyim, biraz yürüyelim," dedi Kuzey.

Cevap olarak Kuzey'in kolunu hafifçe sıktı Ege. Caddeye kadar hiç konuşmadılar. Kuzey bir taksiye durması için işaret etti. Sonra da dönüp genç kıza baktı ve, "Seninle sessizliği paylaşmak bile çok güzel. Teşekkür ederim. Lütfen, eve gidince bir kez çaldır telefonumu, aklım sende kalsın," dedi.

Ege uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu. Ardından taksiye bindi. Otomobil hareket ettiğinde dönüp camdan el salladı. Kuzey taksinin plakasını hafızasına kaydederken aşka doğru yuvarlandığını hissediyordu. İçi kıpır kıpırdı. Bir an önce eve gidip komiserin karısıyla kızını öldürenleri bulması gerekiyordu. Düş dünyasından çıkarak gerçeklerle yüzleşmenin zamanının geldiğini düşündü. Adımlarını hızlandırdı.

Başkomiser Fahri Tulgar, önündeki raporlardan başını kaldırıp karşısındaki koltukta oturmakta olan Muzaffer'e baktı. Sabahın sekizinde genel durum değerlendirmesi yapmak için toplanmışlardı. Söze

nereden başlaması gerektiğini düşünüyordu. Muzaffer'in kalbini durduk yerde kırmak istemiyordu, ama hiç olmazsa bu cinayeti aydınlatmaları gerekiyordu. Üzerindeki baskılar ciddi anlamda artmıştı. Gerçi üstlerinin de olayların istihbarat destekli profesyoneller tarafından yapıldığına inançları tamdı. Bu yüzden beklentileri makul seviyede tu-

259

Hakan Yel

tuluyordu. Ancak, yine de bir sorumlu istiyorlardı. En azından bir şüpheli bulunmalıydı.

"Burda geçen haftakinden farklı bir bilgi yok Muzaffer!" "Biliyorum amirim, elimizden geleni yapıyoruz, ama şu ana kadar olay yeri delilleri hariç, bir bilgiye ulaşamadık."

Başkomiser daha yumuşak bir ses tonuyla, "Bak oğlum, gazeteler dahil herkes, diğer cinayetleri işleyenlerin Faziletle Pelin'in katillerini de bulup cezalandıracaklarına inanıyor. Eğer bu gerçekleşirse beni de, seni de, diğer ekipleri de tefe koyarlar. Hem üsttekiler, hem de sokaktaki insanlar. Dolayısıyla durumun vahametini fark etmeniz lazım."

Muzaffer ölçüsünü aşmamaya çalışarak itiraz etti. "Amirim, dürüst olmak gerekirse aynı beklenti bende de var. Bu cinayetleri işleyenler, diğerlerini nasıl buldularsa bunları da bulurlar diye ümit ediyorum."

Fahri Tulgar kaşlarını kaldırarak cevap verdi. "Oğlum bu bizim işimiz. Sen çıldırdın mı? Katilleri yakalaması gereken polis de böyle düşünürse işlerimizi nasıl çözeceğiz. Allah'ım sen aklıma mukayyet ol!"

"Ben ve diğer ekipler elimizden geleni yapıyoruz amirim. Ancak mesleğime mal olsa da bu cinayeti gerçekleştirenlerin yakalanıp cezalandırılmasını istiyorum. Hislerimiz işimizi yapmamızı engellemiyor, merak etmeyin sorumluluklarımızın farkındayız."

"İnşallah öyledir Muzaffer. Ali'den haber var mı?" "En son dün konuştuk amirim. Atlatacak inşallah."

"Umarım atlatır. Bu hem kendisinin bundan sonraki hayatı, hem de bizim için olumlu olur. Aman boş bırakmayın, bir çığlık yapmasın."

260

Lokanta

"Merak etmeyin amirim, ben yanıdayım."

Bir süre daha detaylarla ilgili konuştular. Toplantı bitiminde dosyalarını alıp başkomiserin odasından çıktı Muzaffer. Koridorda asansöre doğru ilerlerken Ali'yi düşünüyordu. Son konuşmalarında sesinde tuhaf bir enerji fark etmişti. Kendisinden gizlediği bir şeyler olabilir miydi? Omuz silkti. Ali'nin tarzı değildi böyle davranmak. Kendisinden gizli bir iş yapmazdı. Hem Fazilet'i kaybettikleri gün, artık bilgileri sadece kendi aralarında paylaşacaklarını o söylemişti. Yine de bu günleri yalnız geçirmesini istemiyordu. Akşam Ali'yi tekrar aramaya karar verdi.

261

Hakan Yel

35

İstanbul Cihangir

NİSAN

Günün son ışıkları semtin üzerinden yavaşça çekilirken, Ali pencere kenarına oturmuş tülün arkasından sokaktan geçen insanları izliyordu. Herkes bir koşuşturmaca içinde sağa sola gidiyordu. Hayat böyle görünüyor demek, diye düşündü. Akli karısıyla kızına gitti. Daha bir ay önce onlar da hayatın içinde koşturuyorlardı. Umutları vardı. Hayalleri, beklentileri vardı. Boğazından yükselen sıkışma genzinden burnunun ucuna yürüdü. Ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya başladı. Fazilet'i ve Pelin'i çok özlemişti. Telefonun çalmasıyla acısından sıyrıldı. Yerinden doğrulup cihazı eline aldı.

"Alo?"

II.....II

"Alo?"

"On beş dakika sonra Galata Köprüsü'nde, arabayla gel!" Yine cevap vermesine fırsat vermeden telefon kapanmıştı. Ali yerinden fırlayıp montunu kaptı, kapıdan çıkarken saate baktı. Trafığın açık olmasını ümit

ediyordu. Sokağa indiğinde otomobilini nereye park ettiğini hatırlamaya çalıştı. Sağa sola baktı, kısa bir kararsızlık-
262

Lokanta

tan sonra hatırladı; sokağın aşağısına doğru yüz metre ilerideydi. Hızlı adımlarla otomobile doğru koştu. Kontakı çevirdiğinde motor homurtuyla cevap verdi. Birkaç ara gazından sonra hareket edebildi. Bulunduğu sokak aşağıya doğru uzun bir L çiziyordu. Köşeyi döndüğünde elinde küçük çanta olan ve üzerine yağmurluk giymiş uzun boylu bir adamın kendisine işaret ettiğini fark etti. Durunca, adam arka kapıya doğru hamle yaptı. Kapıyı açıp arka koltuğa yatan adamı tanıdı.

"Önüne bak, ben yokmuşum gibi kullanmaya devam et. Çevre yoluna çıkıp Zeytinburnu'na doğru sür!" dedi adam.

Otomobil çevre yoluna çıktığında Ali kendini daha fazla tutamadı. "Onları buldunuz mu?"

Kuzey arka koltukta yattığı yerden cevap verdi. "Evet, iki kişiler. Şu anda Zeytinburnu'nda bir dairede bulunuyorlar."

Ali damarlarındaki kanın hızlandığını fark etti. Adrenalin artıyordu. Yanılmamış olması için içinden duaya başladı. Sonra da gaz pedalına yaptığı baskıyı arttırdı. Aklını kurcalayan bir soru vardı. "Onları nasıl bu kadar çabuk buldunuz?"

Kuzey önce komiseri terslemeyi düşündüyse de sonradan sakın kalıp açıklama yapmayı uygun gördü. "Söyleyeceklerime sakın yorum yapma, sadece dinle, çünkü canımı sıkmana tahammülüm yok. Sorunun cevabına gelince; yeryüzündeki tüm mekânlarda ve tüm zamanlarda işlenen suçların kayıtlarını tutan, olay yerinde suçun işlenişini izleyen birileri var. Sizlerin hiçbir zaman göremeyeceği birileri onlar. Beni de onların bir dostu olarak kabul et. İstedığı zaman bu kayıtlara girebilen biri gibi düşün."

Artık sadece motorun ve asfalta vuran lastiklerin gürültüsü duyuluyordu. Ali önünde akıp giden yola bakarken adamın anlattıklarını

263

Hakan Yel

düşünüyordu. Böyle bir hikâyeye inanmasını bekliyor olabilirler miydi? Külâhıma anlatsınlar bunu, diye düşündü. Bu adamında, söz ettiği diğerlerinin de istihbaratçı oldukları su götürmez bir gerçektir. Gerçi işin bu kısmı onu ilgilendirmiyordu. Bu adam ve yandaşları kim olursa olsun fark etmezdi, önemli olan intikamını almasıydı. Sonrasiysa zaten hepten değersizdi. Sesini çıkarmamaya ve aptalı oynamaya karar verdi.

Zeytinburnu'na varıncaya kadar hiç konuşmadılar. Karanlık iyice bastırılmıştı. Çevre yolundan semte girişte, Kuzey yolu tarif etmeye başladı. Sokak aralarına girince yattığı yerden doğruldu. Köhnemiş apartmanlarla dolu kargacık burgacık bir sokağa geldiklerindeyse uygun bir yere park edip beklemesini istedi.

"Nasıl yani, ben gelmeyecek miyim?" diye sordu Ali.

"Bak komiser, orda göreceklelerin ruh sağlığını hepten zora sokabilir. Aklın bunu kaldırmayabilir. O yüzden otomobilde beklemen senin için akıllıca bir davranış olur."

"Hayır, öleceğimi bilsem de gelmek istiyorum."

Kuzey omuz silkti. "Sen bilirsin, bu işi senin için yaptığımıza göre seçim senin. Yalnız seni uyarıyorum; hiçbir şartta konuşmayacaksın. Eğer ağzından tek bir sözcük çıkarsa ya da kontrolünü kaybedip benim işime karışsan, adamlardan önce seni cezalandırırım. Böylece çok istediğin intikamını görememiş olursun. Şakam yoktur, bunu sakın unutma!"

Ali kararlı bir sesle, "Söz, senin kuralların geçerli olacak," dedi. Sonra dayanamayıp ekledi. "Ben sizin adınızı bilmiyorum henüz..."

"Bana dostlarım 'Aşçı' der, istersen sen de bunu kullanabilirsin, sizli bizli konuşman da gerekmiyor," diye cevap verdi Kuzey.

264

Lokanta

"Peki, teşekkür ederim. Dediğim gibi bundan sonra senin dediklerin geçerli, ben sana tabiyim."

Kuzey ikna olmuştu. Başka bir söz söylemeden otomobilden indi ve elindeki spor çantasını omzuna asıp yürümeye başladı. Ali de aceleyle kapıları kilitleyip ona yetişti ve bir adım arkasında kalarak takibe başladı. Her ihtimale karşı, evde sakladığı ikinci tabancayı da almıştı. Silahların kabzalarını parmaklarıyla yoklayınca sakinleşti. Olacaklara hazırdı.

Bir sol yaptılar, ardından bir sağ ve yine sol. Sonunda öncekilerden daha berbat bir sokağa geldiler. Ali, titrek sokak lambasının ışığında görebildiği kadar etrafı inceledi. Suçluların saklanabilmesi için yaratılmış bir sokağa benziyordu. Önlerinden geçtikleri iki katlı evin giriş kat penceresinde perde birden aralandı. Yaşlı bir kadın sokakta yürüyenleri görmek için cama yaklaştı. İkisi de dönüp bakmadılar. Görünmekten çekinmiyorlardı. Sokağın sonundaki, beş katlı, dışı mozaik kaplamalı apartmanın önüne geldiklerinde durdular. Ali sesini çıkarmadan bekliyordu. Artık sadece olacaklara tanıklık edecek biriydi.

Kuzey bir iki dakika sonra duvarda bir dalgalanma gördü. O geliyordu. Güvenliğin verdiği bir rahatlamayla koca bir tebessüm yüzüne yayıldı. "Av zamanı!" Sonunda dalgalanma durduğunda O yanma kadar gelmişti. Göz göze geldiler, ardından O önde, Kuzey ortada, Ali de arkada apartmana girdiler...

265

Hakan Yel

36

İstanbul Zeytinburnu

NİSAN

Genç yaşma rağmen gerdanı sarkmış olan mavi gözlü adam, salonun ortasındaki büyük masanın önünde dikilmiş duruyordu. Masanın üzerine yayılmış gazete kâğıdında duran ot öbeğinden bir tutam alıp diğer elinde tuttuğu sigara kâğıdının üzerine bıraktı. Ardından da alışkın hareketlerle kâğıdı parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Son çevirimden sonra açıkta kalan kısmı ağzına yaklaştırdı. Nikotin yüzünden üzeri yaprak sarısı bir renkle kaplanmış dilini dışarı çıkarıp kâğıdı sağdan sola doğru, fazla ıslatmamaya dikkat ederek yaladı. İki başparmağıyla yalanmış kısmı sıvazlayarak sarmayı kapattı. Sonra da televizyonun karşısında, pijamasıyla oturmuş adamın kucağına doğru fırlattı.

Koltuğa yayılmış, sol eli pijamasının içinde organını kaşıyan saçları dökük adam, kucağına düşen sarmayı görünce sırttı. Organını tutan eliyle sarmayı aldı ve dudaklarına yerleştirdi. Diğer eliyle de yanındaki kül tablasının içindeki çakmağı alıp çaktı. Koyu ve ağır bir duman, birkaç saniye içinde dudaklarından yukarı, yüzünü yalayarak yükseldi. İkinci nefesi de içine çekerken sarmayı, elinde bira şişelerini-

266

Lokanta

le yanına gelip oturan arkadaşına uzattı. Kısa bir süre sonra, odanın içinde ağır bir duman bulutu asılı kalmıştı. İki adam sırayla sarmadan nefes çekiyor, aralarda bira şişelerinden büyük yudumlar alıyorlardı. Bu törensel içimi sürdürürken bir yandan da ekrandaki magazin programında mankenleri seyrediyor, aralarından kendilerine sevgili seçiyorlardı. Bu en sevdikleri oyundu. Bir gün gerçeğe dönüştüreceklerine dair birbirlerine delikanlı sözü vermişlerdi. İkisi de seçtikleri birer mankene tecavüz edecek, sonra da diğerine ikram edecekti.

Daire kapısından gelen tıkırtıyı önce duymadılar. Ancak, kapı zincirinin yerinden kendi kendine çıkıp boşa sallanmasıyla başlarını kapıya çevirmeyi akıl edebildiler. Orta kilit üzerindeki anahtarın kendi kendine döndüğünü gördüklerinde, ikisi de bunu içtikleri esrara bağladılar. Ne var ki birbirlerine bunu söyleyecek gücü kendilerinde bulamadılar. Hayatlarında ilk defa, bir anahtarın kilitten kendi kendine çıkıp, diğer anahtarlarla birlikte havada süzülüşünü izliyorlardı. Bundan doğal olarak etkilenmişlerdi. Anahtarlık, en alttaki kilidin hizasına geldiğinde anahtarlardan biri yere paralel vaziyete geldi. Ardından da kilide doğru hareketlenip yuvaya girdi. Yuvada ikinci dönüşünü tamamladı ve kapı ardına kadar açıldı.

İçeriye giren iki adamı gördüklerinde ani bir refleksle yerlerinden kalkmaya çalıştılar. Ancak hiçbir şekilde hareket edemediler. Sanki, ikisi de üzerlerine biri oturmuş gibi ağırlık hissettiler. Kıpırda-yamıyorlardı. Kafaları güzeldi, ama bu durum yerlerinden kalkmalarını engellemezdi. Şaşırdılar. İçeri giren adamlardan uzun boylu olanı diğerine kapıyı örtmesini işaret etti. Diğer sessizce kapıyı kapattı, ancak kilitlemedi. Uzun boylu olan, çantasını yere fırlattıktan sonra masanın yanındaki sandalyelerden birini alıp ortaya doğru getirdi. Diğer adama da oturmasını işaret etti. Adam sandalyeye otururken, mavi

Hakan Yel

gözlü adamın belindeki tabancanın kabzasını fark etti. İşte o an neler olduğunu kavrayabildi. Yakalanmışlardı.

Kuzey, Ali'yi sandalyeye oturtuktan sonra çantasını açıp içinden ameliyat elbisesini, galoşlarını, eldivenlerini, maskesini, başlığını ve gözlüğünü tek tek çıkarttı. Hiç acele etmeden giyindi. Ayağa kalktığı anda kendisine dehşetle açılmış gözlerle bakan kurbanlarını süzdü. Mavi gözlüde karar kıldı. Maskesini boynuna doğru indirdikten sonra adama doğru uzandı, yüzünü iyice yaklaştırdı. Şimdi birbirlerinin nefeslerini hissedebiliyorlardı. Kara gözleri maviliye kilitlendi. Hükmeden bir tonda sordu. "Küçük kızla hanginiz ilgilendi? İkinci kez sormayacağım!"

Mavi gözlü, son beş dakikadır yaşadıklarından sonra bir insan sesiyle karşılaşınca bir anda normale döndü ve kendisinden beklenen tepkiyi verdi. "Siktir git lan şerefsiz!"

Böyle bir cevap, ancak esrarın sağladığı geçici cesarete bağlanabilirdi. Gelgelelim, pişman olacak zaman bulamadı. Kuzey geri çekilip çantasının başına gitti. Gri renkli bir koli bandını alıp adamların küfür ve debelenmelerine aldırmadan ağızlarına sardı. Şimdi sesleri çıkmayacaktı. Çantadan bir neşter alıp geri döndü. Mavi gözlü, başına gelecekleri anlamıştı. Boğuk sesler çıkarmaya başladı. Diğeri, dumanın etkisinden kurtulamamış olduğu için sadece bakmıyordu.

Kuzey kararlı adımlarla adamın yanına geldi. Sol elinin başparmağını kavradı. Neşteri parmak boğumuna bastırıp deriyi sıyırdı. Kıkırdağın içine giren küçük çelik parçası, birkaç itelemeye diğer taraftan çıktı. O anda üst boğum yere düştü. Mavi gözlünün gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açıldı. Çırpınmaya çalışırken başı hariç hiçbir yerini oynatamıyordu. Vücudundaki sinirler beyne acı sinyallerini taşıyor, ancak beyinden kaslara mesaj iletmeyi reddediyorlardı. Bu tek

268

Lokanta

tarafı felç az sonra diğer adamı da sardı. Artık onlar da Ali gibi birer izleyiciydiler. Duman, Kuzey'i rahatsız etmişti, Ali'ye pencereyi açmasını işaret etti. Kendi evindeymişçesine rahat davranıyordu.

Diğer adamın yüzüne bakan Kuzey, yaramaz bir çocuk gibi gülümseyerek, "Eh, madem siz konuşmayacaksınız, o zaman ben doğaçlama davranacağım!" dedi.

Çantadan küçük bir elektrikli kemik testeresi getirdi. Fişi eline alıp priz arar gibi etrafına bakındı, sonra da duvarda bulduğu prize soktu. Testere kısık bir hırıltıyla çalıştı.

Ali, odaya girdiklerinden beri karışık duygular içindeydi. Adamları görünce üstlerine atlayıp silahına sarılacağını düşünmüştü, oysa şimdi nutku tutulmuş bir şekilde olanları sessizce izliyordu. Aşçı'nın cezalandırma biçimi şüphesiz kendisinininkinden daha acımasızdı. Kendisi adamları görür görmez üstlerine silahını boşaltacak, böylece onları bir anlamda acısız bir ölümle cehenneme yolcu edecekti. Fakat Aşçı'nın yöntemiyle en azından uzun birkaç saat acı çekecekleri ortadaydı. Ne yapacağını kestiremeye de iyi davranmayacağını tahmin edebiliyordu.

Aşçı, testerenin motorunu susturup çantadan birkaç tane kemer benzeri deri parçası çıkardı. Acı yüzünden gözlerinden yaşlar gelen mavi gözlü adamın, iki bacağı da hemen diz üstünden kemerlerle bağlayıp bütün gücüyle sıktı. Sıkma işini bitirdikten sonra neşterle pantolonun bacaklarını hemen kemerin altından kesip çıkardı. Adam taş kesilmiş bir halde kendisine yapılanları anlamaya çalışıyordu. Kuzey, testereyi eline aldığı anda başına gelecekleri anladı. Adam mutfakta yemeğe et hazırlar gibi rahattı. Gülümseyerek mavi gözlünün her iki bacağı diz üstünden kesti.

Ali, gördüğü manzara karşısında sarsılmıştı. O da donmuş bir halde, korku filmine dönen cezalandırmayı izliyordu. Kesğin olduğu

269

Hakan Yel

yerlerde kısa, belli belirsiz bir duman görüldü. İlk anda fıskıran kan bu dumanın arkasından kesilmişti. Mavi gözlü, başını sağa sola atıyordu. Yüzünün rengi kırmızıyla mor arasında bir yerdedi. Ali, adamın cezasının bittiğini düşündü. Ancak yanılıyordu.

Kuzey, testereyi susturup bu kez pantolonun ön kısmını neşterle açtı. Ardından ortaya çıkan beyaz iç çamaşırı da kesti. Şimdi görüntü daha da tuhaflaşmıştı. Pantolon ve don kalçalara doğru yaprak gibi açılmış, adamın büzüşmüş organı ortaya çıkmıştı. Uzaktan bakıldığında neşterin canlı olduğu, Kuzey'inse onu dizginlemeye çalıştığı sanıla-bilirdi. Maharetli parmaklar, organla yumurtaları birkaç sıyirtma darbeye kesip aldı. Aynı duman kısa süreyle organın çıktığı yerdeki büyük, ortası koyu, kanlı yuvada da görüldü. Kanama durdu.

Ali kusmak üzere olduğunu hissetti. Onun gibi deneyimli bir şu-beci için bile bu görüntü mide bulandırıcıydı. Ağzından derin nefesler alıp vermeye başladı. Aşçı'nın işinin bittiğini düşünüyordu ki, yanıldığını anladı. Aşçı, iki kemeri daha eline alıp adamın kollarını dirsek üstünden boğmaya başladı.

Testerinin hırıltısı tekrar kesildiğinde yerdeki halının üzerinde iki yarım bacak, iki yarım kol ve küçük bir soğana benzeyen organla yumurtalar duruyordu. Kuzey acıdan bayılmış adamı bırakıp çantaya doğru gitti. İçinde sarı bir toz bulunan şeffaf torbayı aldı. Adamın başına geldiğinde bütün kesiklerin üzerine bu tozdan avuç avuç serpti.

Bir baba şefkatiyle, "Mikrop kapmayın koçum," dedi.

Arkadaşının birinci bacağı kesilirken başını sağa çevirip gözünü yummuş olan pijamalı, Kuzey'in kemeri bacağına dolmasıyla önüne baktı. Deli gibi hırıltılar çıkarıp başıyla tuhaf hareketler yapıyordu, ama bu işe yaramadı.

Yarım saat sonra işini bitiren Kuzey, taş kesilmiş bir halde kendisini izleyen Ali'ye aldırmandan çantasından aldığı kalın plastikten bü-

270

Lokanta

yük torbaya ikiye böldüğü kol ve bacak parçalarını doldurdu. En üste adamların organlarını koyduktan sonra, üzerindeki ameliyat kıyafetlerini de çıkarıp torbanın içine attı ve ağzını bağladı. Neşterle testerinin ağzındaki kanları, koltuğun üzerindeki kahverengi battaniyeye silerek çantaya koydu. Artık işi bitmişti.

Ali bir an için aslında orada olmadığını, bütün bunların bir hayal olduğunu duyumsadı. Sanki bir iki saat önce intikam için kıvranan kendisi değildi. İşte intikamı önünde duruyordu. Duygularını fazla karıştırmanın iyi olmayacağına karar verdi. Olması gereken olmuştu. Adalet yerini bulmuştu. Yine de karanlıkta kalan bir nokta vardı.

Dudaklarından bir soru döküldü. "Şimdi ne olacak?"

Kuzey ellerini beline koymuş, baygın yatan iki adama bakıyordu. O adamları bırakmış, yanında dikiliyordu. Soruyu duyunca başını Ali'ye çevirdi.

"Onların ölmesini istemiyoruz. Kolları ve bacakları, en önemlisi de erkeklikleri olmadan yaşayacaklar. Ruhları daha önce zevk aldıkları mekânlarda acıyı yaşayacak. Ölüm onlar için bir kurtuluş olurdu," dedi.

Ali şaşırılmıştı. Böyle bir cezalandırma beklemiyordu. Düşününce Aşçı'ya hak verdi. Ölmek onlar için kurtuluştı. Oysa bu halde yaşamaları, içindeki intikam duygusunu fazlasıyla tatmin edecekti. Birden aklına bir soru takıldı. "Bizi gördüler ama!"

"Evet, doğru, ama asla konuşmaya cesaret edemezler. Neler olduğunu anlatamayacaklar merak etme," diye rahatlatıcı bir cevap verdi Kuzey. O'nun adamların konuşmalarını engelleyeceğinden söz etmedi. Komiseri daha fazla endişelendirmenin bir anlamı yoktu.

Daireden çıktıklarında otomobile kadar konuşmadılar. Kuzey, organlarla dolu büyük torbayı yerleştirmek için bagajı açtığında, kri-

271

Hakan Yel

koyu ve alet kutusunu da torbanın içine koydu. Ali bunu neden yaptığını sormak istediye de sonra vazgeçti. Artık bir önemi yoktu.

Otomobil hareket ettiğinde, Kuzey telefonu eline alıp ambulans çağırmak için numarayı çevirdi. Santrale az önce çıktıkları dairenin adresini verdi ve telefonu kapattı. Çevre yoluna çıktıklarında ikisi de düşüncelere dalmıştı. Ali, dairenin kapısının kendi kendine nasıl açıldığını bulmaya çalışıyordu. Tuhaf sahnelerdi. Ayrıca, adamların başları hariç hiçbir yerlerini oynatamamaları da garibine gitmişti. Ya kesiklerden çıkan o garip

duman ve sonrasında kanamaların durması, ona ne demeli? İstihbaratçıların elinde bu kadar gelişmiş imkânların olmasını aklı almıyordu.

Kuzey ise bu sırada komiseri ne yapacağını düşünüyordu. İlk defa suçluları öldürmemişlerdi. Gerçi hakkı olan tarafa cezalandırmayı seyrettirmişlerdi ve önemli olan da buydu. Hakkı olan taraf tatmin olmuş, acıları normale dönmüştü. Ancak, sıradan bir adamla karşı karşıya değildi. Bu adam bir cinayet şube komiseriydi. Kendisini artık tanıyordu. Aslında bir çözüm vardı; adamı O'na bırakmak. O konuşmasını kolaylıkla engelleyebilirdi.

Ne yapacağına karar verememenin sıkıntısı içinde, "Esentepe'den Beşiktaş'a, Üsküdar motorlarının kalktığı yere in. Orda ayrılacağız," dedi.

272

Lokanta

37

İstanbul Boğaziçi

NİSAN

Çalışma masasının üzerinde duran dört sayfalık raporu eline aldı başkan. Geriye yaslandı. Zor bir karar vermesi gerekiyordu. Raporu üç kez okumuş olmasına rağmen tekrar bakmak istedi. Aslında atladığı bir cümleyi yakalamak değildi niyeti. Sadece kendi vicdanını tatmin etmek istiyordu. Çünkü kararını verdikten sonra geriye dönüşü yoktu. "Bir kez daha baksaydım keşke," dememek için raporla bütünleşmeye çalışıyordu. Şüphelerini tarttı. Karşıt görüşler üretmeye çalıştı. Olasılıkların mantığa yakın olanlarını buldu, eksik bırakmadığına emin olduktan sonra da onları tek tek değerlendirdi.

Bahri Çanakkaleli, başkanın karşısındaki koltukta oturmuş, sessizce bekliyordu. Kendisine ikram edilen Türk kahvesini bitireli yarım saat olmasına rağmen, boş fincanla tabağını hâlâ elinde tutuyordu. Başkanın dikkatini dağıtmak istemediğinden, önünde duran sehpanın üzerine boşları bırakmıyor, hareketsiz bekliyordu. Yetki talebinde bulunmuştu ve bu talebin olumlu karşılanmasını umuyordu. Yetki alırsa, bu kendi sicili açısından olumlu bir gelişme olacaktı. Seri katil oyununu bozan ajan olarak raporlarda adının geçmesini pek önemsiyordu.

273

F:18

Hakan Yel

Sonunda başkan sessizliği bozdu. "Sahada iki kişiler öyle mi?"

"Evet başkanım, şubeci komiser ile uzun boylu olan şahıs..."

"Şahsı tespit edemedin ama?"

"Açıkçası o konuda teknik bir sıkıntım oldu, çözemedim. Fakat dünkü kayıtlarda, ekte sunduğum görüntülerde görebileceğiniz gibi, şahısların otomobil içindeki görüntüleri var."

"Uzunun yüzü görünmüyor orda da, kimliğini tespit edebildin mi?"

"Şu ana kadar hayır, ama komiserle birlikte hareket ediyor. O yüzden önce komiserle ilgilenmeyi planlıyorum. Ortadan kaldırmadan önce dilini çözerim. İkinci şahsı bulmak zor olmayacak efendim,"

Başkan, sıkıntılı bir şekilde raporu masaya bıraktı. İki polisi ortadan kaldırmaları durumunda perde arkasındaki işbirlikçilerin tepkilerini tahmine çalışıyordu. Bu cinayetleri sona erdireceklerini umuyorlardı. Zaten söz konusu operasyon, polislere ciddi bir gözdağı olacaktı. Sahnede yalnız olmadıkları kendilerine hatırlatılacaktı. Bakışlarını tekrar ajanına çevirdi.

"Herifleri kesenlerin bunlar olduğundan emin misin?"

"Çevre yolundaki kameralarda, sizin de gördüğünüz üzere, ikisini Zeytinburnu semtine giriş yaparken tespit ettik. Olayın geçtiği sokakla onları kaybettiğimiz nokta birbirinden kopuk değil. Öte yandan, ora sakinlerinden yaşlı bir kadın, sokakta dolaşan birini görmüş, tarifi çok güçlü olmamakla birlikte komiserle uyuyor. Kurbanlar henüz şokta oldukları için konuşamıyorlar, ama infazın komiserin ailesinin kat-iledilişiyle ilgisi olduğunu düşünüyorum."

"Sana göre bir anlaşmazlık yaşandı ve komiserle gözdağı verildi, öyle mi?"

"Kesinlikle, muhtemelen komiser ekip içinde anlaşmazlık yaşadı ve ayrılmak istedi. Tabi onlar da böyle bir yapılanmadan kopamayacağını göstermek istediler. O da işe geri döndü."
274

Lokanta

Başkan tekrar düşüncelere daldı. Ajanının, öldürme yetkisi talebi için yanıp tutuştuğunu görebiliyordu. Cinayetlerin polis içinde birileri tarafından işlendiğinden o da emindi. Böylesine titiz işler için ciddi anlamda profesyonel insanlar gerekiyordu. Bu konuda ajaniyla hem fikirdi. Kafasındaki soru işaretleri, komiserle yanındaki şahsın bir gün önce Zeytinburnu baskınına gerçekleştirmesinden sonra ortadan kalkmıştı. Diğer cinayetlerle bağlantıları tespit edilememiş de olsa, son yaptıkları onları birinci şüpheli durumuna getirmişti. Masum olmadıklarından artık emindi. Muhtemelen diğer şahıs da emniyet için-dendi. Bunu öğrenmek için komiserle yüzleşmeleri gerekiyordu.

Gündemi işgal eden "Adalet Kahramanı" konusunu bir şekilde bitirmek zorundaydılar. Dengeler eskisi gibi yerli yerine oturmalıydı. Polis polisliğini bilecek ve bunu hiçbir zaman tartışmaya açmayacaktı. Böyle bir denge için bir iki polisin ortadan kaldırılması büyük bir bedel sayılmazdı. Adam suçluysa cezasını bulmuş, suçsuzsa sadece kurban edilmiş olurdu. Kararını verdi.

Gözleriyle ajanını süzdü, ardından da kararlı bir sesle sordu. "Nerde yüzleşeceksin?"

Bahri Çanakkaleli kararın verildiğini hissetti, ancak heyecanını belli etmek istemedi. "Cihangir'de arkadaşının evinde tek başına kalıyor, şansım varsa ikisini bir arada yakalarım."

"Peki, yetkiyi veriyorum, hayırlı olsun. Bitim raporunu hafta sonuna kadar masamda görmek istiyorum. Kolay gelsin!" diyen başkan, sözü bittiğinde ayağa kalktı ve elini tokalaşmak için uzattı.

Bahri Çanakkaleli, Neyzenşah Korusu'ndan aşağıya otomobiliyle inerken çocuk gibi sevinçliydi. Geçici yüzleşme yetkisi almak her ajanın operasyonlardaki hayaliydi. Artık komiserle arkadaşına odaklanabilirdi. Bir önceki gece, komiserin otomobilini şehir güvenlik kmera-
275

Hakan Yel

larıyla takip etmiş, sonra, "Kör bölge," diye tabir edilen alanda kaybetmişti. Yaklaşık iki saat sonra, komiserin otomobili Kör Bölge'ye girdiği yoldan geri çıkmış, güvenlik kamera takibine girmişti. Çevre yolundaki görüntüler araçta iki kişi olduğunu gösteriyordu. Ancak Cihangir'deki sokağa geldiklerinde araçtan sadece komiser inmişti. Her iki yöndeki hareketlenmeye ikinci kişinin dahil olup sonra da ayrıldığı noktayı tespit edememişti.

Komiserin bölgeden ayrılmasından yarım saat kadar sonra, bir ambulansın polisten yardım istemesi üzerine polis telsizlerinde anons edilen saldırıdan şüphelenerek bahsi geçen hastaneye gitmişti. Adli tabip kimliğiyle girdiği yoğun bakım odasında kolları, bacakları ve üreme organları kesilmiş adamları görünce şaşırılmıştı. Komiserden böyle bir vahşet beklemiyordu. Adamların kimliklerinden masum tipler olmadıklarını kayıtlardan öğrenmişti. Daha sonra, polis telsizlerinde olayla ilgili haberleşmeleri dinlemiş, ayrıntılı bilgileri ise ertesi gün sisteme dahil edilen olay yeri raporlarından almıştı.

Sahile indiğinde komiserle nerede yüzleşmesi gerektiğini düşünüyordu. Sokağa çıkmasını bekleyip bir köşede sıkıştırabilirdi. Ancak, öldürmeden önce diğer şahısla ilgili bilgilere ihtiyacı olduğundan, rahatça sohbet edecekleri bir ortama ihtiyaçları vardı. Uzun bir sohbet olacağı kesin, diye düşündü. Gülümsedi. Akşam harekete geçmeye karar verdi. Öncelikle sokağa yerleşecek, daha sonra da komiseri evinde ziyaret edecekti. Tatlı bir heyecan tüm vücuduna hâkim oldu...
276

Lokanta

38

İstanbul Cihangir

NİSAN

Ali pencerenin önündeki koltuğa oturmuş, hafifçe başını ileri uzatarak sokaktan gelip geçenleri seyretmeye koyulmuştu. Gördüğü insanların hayatlarını tahmin etmeye çalışıyordu. Herkesin yüzünde bir hikâye vardı ya işte onu merak etmişti. Bir kadın elinde taşıdığı market torbalarıyla dalgin bir şekilde

yürüyordu. Alışveriş listesinde unuttuklarını mı düşünüyordu acaba? Diğer taraftan, altı yedi yaşlarında bir çocuk yüzü gözü kir pas içinde, elinde tuttuğu çubuk şekeri büyük bir iştahla yalıyordu. Kimin nesiydi acaba? Kaç kardeştiler, babası ne iş yapıyordu ya da okula gidiyor muydu? Onlarca soru daha dolanıp durdu aklında Ali'nin.

Bir süre sonra bu tuhaf oyundan vazgeçti. Geriye yaslanıp viski bardağını eline aldı. Ağzına aldığı büyük bir yudumun birkaç saniye boyu yanaklarını dağlamasını hissetti. Sonra da yuttu. Alkolün boğazından aşağıya doğru alevden bir lokma gibi ilerleyişini izledi. Gözlerini yumdu. Hikâyenin sonuna geldiğini düşündü. Karısını ve kızını öldürenlerden intikamını almıştı. Artık huzurlu bir şekilde ölebilirdi. Ailesine kavuşmak için delice bir istek duyuyordu. Kendisi de öbür

277

Hakan Yel

tarafa geçtiğinde yeniden bir araya geleceklerdi. Kötü anılardan kurtulacaklardı.

Konsere gittikleri gece ne kadar mutluydular Faziletle. Koluna girmişti yürürken. Sevinç doluydular. Hayattan keyif alıyorlardı. Gözleri doldu yine. Sabırsızlandı. Acıya tahammül edemiyordu artık. Kendisini yalnız hissetti. Ne işi vardı buralarda? Öte tarafta -ki neresi olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu artık- ailesi onu bekliyordu. Fazilet'le Pelin bir an gözünün önüne geldi. Orada güvenlikte olmalarını diledi.

Kapı zilin, bir oyunun perde bitişini andıran sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Yerinden kalkarken kapıda kimin olabileceğini düşündü. Aşçı gelmiş olabilir iniydi? Belki de Savaş'ın arkadaşlarından biriydi. Kapıyı açtığı anda bir yetmiş beş boylarında bir adamla yüz yüze geldi. Üzerinde nefti yeşil renkte, başlıklı bir pardösü vardı. Tepesindeki saçları dökülmüştü ve kırk yaşlarında gösteriyordu. Siyah gözleri birer zeytini andırıyordu. Adam gülümseyerek elini iç cebine soktu ve cüzdanından bir kimlik çıkardı.

"Merhaba Ali Bey, Ben Altan Erdemli, Milli İstihbarat Bölge Müdürlüğü'nden geliyorum. Uygunsanız birkaç soru sormak için rahatsız edeceğim."

Ali, "milli istihbarat" adını duyunca şaşırıldı. Bu adam Aşçı'nın gönderdiği biri olabilir miydi? Yana çekilip misafirine içeri girmesi için yer gösterdi.

"Buyrun lütfen."

Bahri Çanakaleli daireden içeri girer girmez gözleriyle etrafı kolaçan etmeye başladı. Tahmin ettiği gibi evde başkası yoktu. İçeride yüzüne çarpan ağır alkol ve sigara dumanının kokusunu küçük fiskos masasının üzerinde duran izmarit dolu kül tablası ve yarısı içilmiş vis-

278

Lokanta

ki bardağı doğruluyordu. Kendisi sigara ve alkolden nefret ettiği için bunların kokularına karşı hassastı. Komiserin iki silahı da girişteki portmantonun üzerinde, anahtarlık ve telefonla birlikte duruyordu. Bunu görmek onu daha da rahatlattı. Bu ayaştan çekinmesi gerekmiyordu artık.

Salona giren istihbarat görevlisine oturması için yer gösterdi Ali. Sonra da karşısına geçip oturdu. Adamın konuşmasını bekler gibi yüzüne baktı.

"Böyle habersiz gelişim için özür dilerim," dedi istihbaratçı. Ses tonu ve vücut diliyle nazik birine benziyordu.

"Rica ederim, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam cevap vermeden önce geriye yaslandı. "Rutin, istihbarat adli vakalarla ilgilenmez sizin de bildiğiniz gibi. Son dönemde basın gündemde tutmaya çalıştığı konuya siz de vakıfsınız tabi, basın kendi gündemini yaratmaya çalışıyor. Kamuoyunun polise güveninin zedelenmesi, sonuçta meseleyi milli bir dava durumuna sokuyor. Çünkü bu ciddi, anlamda bir KDB durumudur."

Ali isteksizce sordu. "Affedersiniz, ama KDB nedir?"

"Kamu düzeni boşluğu."

"Anlıyorum. Peki çok mu tehlikeli?"

"Evet, çok tehlikeli. En son kamu düzeni boşluğu yaşandığında imparatorluk yıkıldı ve Cumhuriyet kuruldu!"

"Bu kadar kritik olduğunu bilmiyordum. Demek, bu nedenle siz kamu düzeni boşluğu yaratılmasına izin vermiyorsunuz, doğru mu?"

"Evet. Halk, suç işleyenlerin cezalandırılmadığı kanısına kapılırsa milli menfaatler tehlikeye girer."

"Milli savunmamız zayıf düşer, öyle mi?" diye alaylı bir tavırla tamamladı Ali.

279

Hakan Yel

İstihbaratçı, bu tavrı görmezden gelmeyi tercih etti. "Bakın, siz de hemen durumun vahametini kavradınız. Bu yüzden biz duruma el koyuyoruz. Yani boşluk dolana kadar bu durumu geçici bir balans ayarı olarak düşünebilirsiniz."

Ali karşısında oturan istihbaratçının anlattıklarını düşünüyor, durumu kavramaya çalışıyordu. Anlattıkları doğru olabilirdi, gerçekten de son yirmi dört saatte olanları bilmeyen biri için konuyla ilgili tek muhatap kendisiydi. Ancak, bu mantığa rağmen istihbaratçıların konuyu değerlendirmek için ofis yerine evi seçmeleri aklını kurcalıyordu. Üstelik kendi adresinde değildi. Kimsenin bilmediği bir arkadaşının evinde kalıyordu. Gerçi son aylarda yaşadıklarından sonra artık böyle bir ayrıntı pek de ilginç gelmiyordu ona.

"Ters bir durum mu var?"

"Efendim?"

"Dalgın görünüyorsunuz. Ters bir durum mu var, diye sordum."

Ali olduğu yerde şöyle bir toparlandı, sonra da suç işlemiş çocuklar gibi utanarak itiraf etti. "Özür dilerim. Zor günler geçiriyorum. Dikkatimi toplayamadığım zamanlar oluyor. Lütfen tekrar eder misiniz?"

"Haklısınız. Başınıza gelenleri dosyadan takip ettim. Allah sabır versin, kolay değil tabi."

"Teşekkür ederim."

"Bakın, sizi zorlamak istemiyorum, ama bazı sorulara cevap bulmam gerekiyor. Peş peşe işlenen cinayetlerin hiçbirinde bir ilerleme kaydedemediniz, öyle değil mi?"

Ali artık bu konuyla ilgili konuşmak istemiyordu. Üstelik, istihbaratçıların işlediği cinayetleri yine bir istihbaratçının, kapısına kadar gelip araştırması ona pek sevimli gelmiyordu. Birkaç saniyelik sessiz-

280

Lokanta

likten sonra ne söyleyeceğine karar verdi. Başını kaldırıp adamın gözlerine baktı. "Artık bu konularda konuşmak istemiyorum!"

Bahri Çanakkaleli verilen cevabı duyunca elinde olmadan içinden gelen bir sinir dalgasıyla ürperdi. Ayyaş komiser, ukalalık yapıyordu. Buz gibi bir sesle konuştu. "Görevli bir memur olduğunuzu unutuyorsunuz galiba."

"Yok, artık öyle değil. Yarın şubeye gidip istifamı vereceğim," dedi Ali. O da bu ziyaretten memnun olmadığını artık saklamıyordu. Küçümseyen bakışlarla istihbaratçıyı süzdü. Bir an önce adamı def edip yalnız kalmak istiyordu. Ortam gitgide gerginleşiyordu.

"Sanırım birbirimize karşı daha açık olmamız gerekiyor. Dün gece nerdeydiniz?"

Ali birden durumu kavradı. Adam dün gece olanları biliyordu ve kendisini sorguya çekmeye gelmişti. Muhtemelen Aşçı'yla ilgisi yoktu ve kendisinin peşindeydi. Artık adamı bir an önce göndermesi gerekiyordu. Renk vermemiş olmayı diledi.

"Burdaydım, bir yere çıkmadım."

Bahri Çanakkaleli, komiseri öldürmek için inanılmaz bir istek duydu. Karşısında oturan bu serser, belli ki kendisini ciddiye almıyor, sıradan bir istihbarat memuru sanıyordu. Daha açık davranmaya karar verdi. En azından sabrı tükenmeden istediği bilgiyi almayı umdu.

"Birbirimizi anlamadığımız ortada," dedi gülümseyerek. "Dün gece uzun boylu suç ortağımızla beraber Zeytinburnu'ndaki eve gittiğinizi biliyoruz. Çıkışınızı da izledik. Evdeki saldırıyı sizin gerçekleştirdiğinizden de eminiz. İşbirliği yapmanızı ve ortaklarınızı korumamanızı bekliyoruz."

Ali şaşırıldı. Bunu beklemiyordu. Demek, istihbaratın durumla ilgili bilgisi vardı. Ellerinde kanıt varsa neden buraya, kendisiyle konuş-

281

Hakan Yel

maya gelmişlerdi. Belki de blöf yapıyor, diye düşündü. Aşçı'dan haberleri varsa, neden ona değil de kendisine bu soruları soruyorlardı. Belki de ağzının sıkı olup olmadığını görmek istiyorlardı. İntikamını almasını sağlayan o adamı satmayacaktı. Onu tanımıyorlardı. Söz vermişti. Üstelik bedel olarak hayatını da ortaya koymuştu. Sinirle gülümsedi.

"Benim sizinle işim olmaz beyefendi. Size söyleyecek tek bir sözüm yok!" dedi ve ayağa kalktı. Masanın üzerinde, meyve tabağının yanında duran ekmek bıçağına uzandı. Niyeti elma soyup sakinleşmekti.

İstihbaratçı da bir saniye düşündükten sonra ayağa kalktı. Ali elini bıçağa doğru uzatınca yastığa tokat atılmış gibi iki tok ses duydu. Hemen ardından iki darbe aldı sırtına. Sol kürek yanından girdi mermiler. Birden tüm sesler kesildi. Sadece kendi hırıltısını duyuyordu. Nefes almakta zorlandığını hissetti. Geriye dönmek istedi, beceremedi. Dizlerinin üstüne çöktü. Düşmemek için başını pervaza yasladı. Uyku bastırıyordu. Her yer kararmaya başladı.

Bahri Çanakaleli, ayakta durmuş pencere önüne çöken komisere bakıyordu. Adamın gömleğinin arkasındaki kan gittikçe beline doğru iniyordu. Elinde tuttuğu sertleştirilmiş karbondan yapılmış özel tabancasının ucundaki susturucuyu sökmeye başladı. Komiser layığını buldu, diye düşündü. Şimdi Uzun'un peşine düşecekti. İşe komiserin cep telefonunu almakla başlayabilirdi.

Birden sarsıldı. Son gördüğü, yerdeki gölge oldu.

282

Lokanta

39

İSTANBUL Gayrettepe

MAYIS

Başkomiser Fahri Tulgar, elleri cebinde, ayakta durmuş pencereden martıları seyrediyordu. Kuşların birbirleriyle temaslarını dikkatle izliyordu. Oldum olası martılara hayrandı. Kimi zaman üşenmez, hafta sonları Beşiktaş'a iner, iskeleden Kadıköy vapuruna binerdi. Kadıköy'e varınca da hemen aynı vapurla geri dönerdi. Sırf martıları yakından izleyebilmek için. Ne zaman daralsa bu kuşları izler, böylece rahatlardı. Büyük beyaz bir martının önünden pike yaparak geçmesinden sonra düşüncelerinden sıyrıldı. Yüzünü çalışma masasının karşısında oturmakta olan Muzaffer'e döndü. Söze kaldığı yerden devam etti.

"Anlayacağın, yukardakiler istihbaratçılarla anlaşma yaptı. Birbirlerini suçlamaktan vazgeçecekler. Herkes, son üç aydır yaşananlar olmamış gibi davranacak. Dosyaları uyutacağız. Emir kesin," dedi.

Muzaffer durgun bir ifadeyle amirin söylediklerini dinliyordu. Olan bitene bir türlü anlam veremiyordu. Ali'yi, biricik dostunu bir hiç uğruna kaybettiğini düşünüyordu. Neden öldürüldüğünü hâlâ anlayamamıştı. Bir tek gerçek vardı; eski güzel günler bir daha geri gelmeyecekti. Ali'yi de Faziletle Pelin'in yanına, sonsuz uykusu için bı-

283

Hakan Yel

rakmışlardı. Mezarlıkta yine yürek dağlayan manzaralar vardı. Ancak, bu kez tuhaf bir huzur Muzaffer'i sarmalamıştı. Hiç ağlamadı. Dostunun kurtulduğunu düşünüyordu. Şimdi üçü birlikteydiler işte. Bakışlarını yerden kaldırıp başkomisere dikti.

"Amirim, benim durumumla ilgili bir değişiklik var mı?"

"Yok, hayır. Zaten sana özel bir tepki söz konusu değil. Senin yerinde kim olsa, aynı hareketi yapardı."

Muzaffer durgunlaştı. "Ali'yi öyle kanlar içinde görünce başka bir şey düşünemedim."

Fahri Tulgar, babacan bir gülümsemeye, Muzaffer'in yanına gelip elini omzuna koydu. "Sen doğru olanı yaptın. Ben de olsam aynı şekilde davranırdım. Üzülme artık!"

Muzaffer ayağa kalkıp işinin başına dönmek için izin istedi. Odadan çıktıktan sonra koridorda yürürken bir damla yaş gözlerinden süzüldü. Ali'yi özleyecekti.

Kuzey Aral, öğlen servisi bitiminde dinlenmek için eve geldi. Salondaki koltuğa uzandı, gözlerini yumarak olanları tekrar düşünmeye başladı. Gazetede komiserin fotoğrafını görüp öldüğünü öğrendikten sonra, karışık duygular içinde kalmıştı. Bir yandan adamı kendisi öldürmek zorunda kalmadığı için sevinmiş, diğer yandan başına gelenler içini burkmuştu.

"Şanssız bir adamdı," diye söylendi. Gerçekten onu ortadan kaldırabilir miydi? Başını iki yana salladı. Bunu düşünmenin artık bir yararı olmayacaktı. Gereğinden fazla kişinin kendisini gördüğünü düşündü. Bir süre, hesaplaşma yapmamak akıllıca olacaktı. En azından birkaç ay ortalığın sakinleşmesini beklemek gerekirdi. Basının ısrarla olayları gündemde tutma çabasını boşa çıkarmak için de böyle bir karar gerekliydi.

284

Lokanta

Sıkıntıyla doğruldu. Günlük gazetelerden birini eline aldı. Sayfaları karıştırırken İzmir'le ilgili bir haber gözüne çarptı. İzmir'i hayal etti. Uzun zamandır aklında olan seyahati gerçekleştirmenin tam zamanıydı. Zaten annesi iki kez aramış, babasının da kendisini bir an önce görmek istediğini söylemişti. Lokantayı Çağatay idare edebilirdi. Bu arada o da kendisine biraz vakit ayırmış olacaktı. Belki de bu seyahati Ege'yle birlikte yapmak daha iyi olacaktı. Hem kızlar iyice yakınlaşmadan annesinin fikrini almakta fayda vardı. Gazeteyi bırakıp cep telefonuna uzandı. Numarayı çevirdi.

"Efendim?"

II.....II

"Kuzey?"

"Benim anne. Nasılsın?"

"Canım evladım, gözlerinden öperim. Nerden esti oğlum, hayırdır?"

"Anne, cuma akşamı İzmir'e geliyorum."

"Çok sevindim evladım. Arabayla mı geleceksin?"

"Uçakla geliriz annem. Yalnız yanımda bir hanım arkadaş olacak."

Kısa bir sessizlik olunca annesinin şaşkınlığını fark etti Kuzey. "Anne orda mısın?"

"Hayırdır oğlum, kimle geleceksin?"

"Ege'yle anne. Yeni tanıştığım bir kız arkadaş. Açıkçası sizinle tanıştırmak istiyorum."

"Hay hay oğlum, ben, babana haber veririm. Dikkatli olun evladım."

Kuzey telefonu kapatırken mutlu olduğunu hissetti. Annesi fazla kurcalamarnıştı. Asıl mesele Ege'yi nasıl ikna edeceğiydi. Akşam konuyu açmalıydı. İşyerine ve ailesine nasıl bir mazeret uyduracaklarını

285

Hakan Yel

beraber düşünürlerdi. Gazeteyi tekrar eline aldı. Bir kadın fotoğrafının bulunduğu haber ilgisini çekti. Yazıları okumaya başladı.

"Fatih Ormanı'nda tecavüz edilerek öldürülmüş halde bulunan İ.D. ile ilgili, bölgede geniş çaplı soruşturma başlatıldı. Bir gece kulübünde çalıştığı belirlenen genç kadının, önceki gece işyerinden bir müşteriyile ayrıldığı, daha sonra kendisinden haber alınamadığı..."

Yerinden doğrulup sehpanın üzerinde duran makası eline aldı. Dikkatli bir şekilde haberi fotoğrafıyla birlikte kesti. Sonra kestiği parçayı eline alıp salondan çıktı. Koridora bakan odalardan birinin kilitli olan kapısını cebinden çıkardığı anahtarla açtı. Duvardaki ışık düğmesini çevirince ortalık aydınlandı. Odanın ortasında durup etrafına baktı. İçinde hiçbir eşya bulunmayan odanın duvarları, yerden tavana kadar gazetelerden kesilmiş şiddet içerikli haberlerle doluydu. Uygun bir yer bulup elindeki parçayı duvara ilişti. Geriye çekildi, parçalardaki fotoğraflara göz gezdirirken, farkında olmadan mırıldandı.

"Anlaşılan, tatil uzun sürmeyecek!"

Işığı söndürüp, odadan çıktı.

Hakan Yel _ Lokanta